

Între Fraternitate și Sclavie

SCRISORI DE LA UNCHIUL MEU

Simona Panaitescu

2014

***„Adevărat, adevărat, vă spun``, le -a răspuns Isus,
„că, oricine trăiește în păcat, este rob al păcatului.
Și robul nu rămîne pururea în casă; fiul însă rămîne pururea.
Deci, dacă Fiul vă face liberi, veți fi cu adevărat liberi.“
(Ioan 8:34-36)***

***„Omul are nevoie de foarte puține pentru viața pe pământul acesta,
însă mândria, letargia, aroganța și spiritual de dominație al omului
au nevoie de inimaginabil mai mult și, cu toate acestea, nu pot fi
niciodată satisfăcute..“
(Jakob Lorber – Marea Evanghelie a lui Ioan Cartea 5, 96:3)***

Cuvânt înainte

În acele prime luni ale anului 2012, sub apăsarea unor griji dureroase, dar și sub impulsul unor speranțe extraordinare, mulți români simpli și-au scris unii altora, ca niciodată înainte, despre problemele lor, ale neamului lor și ale lumii întregi.

Acestea sunt scrierile unuia dintre ei, ale unui om care îmi este unchi după părerea lumii și tată, tată în toată puterea cuvântului, după părerea inimii mele.

Fie ca nimeni din cei ce citesc și au, cu adevărat, iubire, să nu fie ofensat de credința sinceră, de speranțele și de limitările sale.

Mămăița noastră

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Saturday, March 3, 2012 3:59 PM

Dragă nepoate,

Mi-ai cerut să-ți scriu cum îi merge mămăiței și-mi dau seama că, într-adevăr, dacă am fi vorbit la telefon mi-ar fi fost mai ușor să îți descriu cum am găsit-o, dar mult mai greu să îți spun cum m-am simțit în clipele acelea.

Sincer, când am văzut-o prima dată marțea trecută pe patul de spital, aproape că nu am recunoscut-o!... Era cumplit de slabă, iar fața emaciată și îngălbenită o făcea să semene foarte tare cu mătușa ei, sora bunicii, care s-a prăpădit când tu erai mic, la optzeci și cinci de ani. Insuportabilă transformare!... Iar chestia cea mai insuportabilă este că principalii responsabili pentru asta suntem exact eu și cu soră-meal..:(

Nu știu zău cum de-am putut să fim atât de inconștienți s-o lăsăm pe mâna nesperioasei ăleia de cumnată-sa, în tot timpul ăsta după ce a l-am pierdut pe bunicul tău!... Am aflat mai târziu de la vecini, că femeia îi aducea ceva de mâncare în fiecare zi, dar se obosea numai să o pună pe

pervazul ferestrei și atâta. Deh, să vadă satul, că doar primea bani mai mult decât suficienți pentru asta!... Nu se uita însă după ea cu zilele!

Imaginează-ți că mămăița nu s-a hrănit aproape deloc timp de două săptămâni, iar în ultimele trei zile înainte s-o găsească Vasile poștașul, nici nu a mai băut apă... Oh, Doamne, să știi însă că am avut un mare noroc cu omul ăla!... Când a văzut că nu-i răspunde nimeni, a intrat în casă și a găsit-o întinsă pe pat, ca moartă. A băgat însă de seamă că mai respiră și l-a sunat imediat pe șeful de post, un alt om de treabă, care a pus-o în mașina poliției și a transportat-o apoi, în mare viteză (și cu girofarul în funcțiune), la spitalul județean din oraș. Era oricum, singura soluție, de vreme ce, din toamnă, comuna noastră nu mai are dispensar...:(

De pe drum, ajutorul șefului de post m-a apelat și pe mine, pentru că a reușit să obțină numărul meu de la nesimțita aia... Ah, crede-mă că nu suport înjurăturile, dar când am auzit ce s-a întâmplat cu mămăița, mi-a venit să o sun și să o înjur în toate limbile pământului!... În fine, noroc că eram la servicii, că mi-a fost mai ușor să mă abțin...

Mi-am luat tot concediul de pe anul ăsta și ce mai îmi rămăsese de anul trecut, am aranjat ce aveam de aranjat pe acasă, mi-am făcut bagajele și pe seară am ajuns la spital. Nici eu nu știu cum am reușit să conduc până acolo, că îmi tremurau mâinile pe volan mai rău decât atunci când picat prima dată traseul... Am fost găzduit de un coleg de școală din oraș, fiindcă la reanimare nu ți se permite să intri decât pentru câteva minute. Au ținut-o patru zile acolo ca s-o hidrateze, să-i dea vitamine și glucoză și să-i facă tot felul de analize. Din

fericire, chiar de a doua zi dimineață s-a trezit și a fost conștientă, iar când m-a văzut, parcă i-a mai venit inima la loc... A încercat chiar și să facă glume cu mine... dacă poți să-ți imaginezi!... Bineînțeles, vechile ei poante cu doctorii tineri care se îndrăgostesc de gropițele din obraji și de urechile ei clăpăuge (în opinia ei, nu a mea, desigur)! :)

Una peste alta, ca să n-o mai lungesc, e clar că bunul Dumnezeu a fost cu noi și am reușit să trecem cu bine peste încă o încercare. Normal, nu am intrat în amănunte cu privire la hotărârea ei de a se rupe de lumea asta , pe care, de altfel, n-ar recunoaște-o nici în ruptul capului... E așa mare actriță, că dacă n-aș fi știut ce a fost între ea și tata vreme de aproape cincizeci de ani, aproape aș fi crezut-o că debordează de optimism și de entuziasmul noilor ei planuri casnice. Așa însă, îmi dau seama că la numai câteva luni de la moartea lui, fără copii sau nepoți lângă ea, era foarte de înțeleș să nu își mai găsească rostul printre cei vii. În plus, ea nu se îndoiește deloc că tătăiță e foarte bine pe partea cealaltă... Mi-a povestit că a avut multe vise cu el și în toate acestea el era tânăr și vesel și îi povestea cât de fericit e acolo. Știu și eu?... Poare i-o fi spus și că o așteaptă, de nu a mai avut răbdare cu viața asta...:(

În fine, acum sunt acasă cu ea și, așa slăbită cum e, tot nu pot s-o împiedic să își bage nasul în treburile mele!... Cu greu am oprit-o să își mai facă de lucru cu mâncarea; am făcut o înțelegere că timp de o săptămână eu mă ocup de toate treburile casei și, în schimb, o las să se joace pe calculatorul meu solitaire și mahjong - pentru care tocmai a făcut o mare pasiune. Bineînțeles că ea nu rezistă prea mult, din cauza ochilor, dar îți zic că dacă n-ar fi asta, cred că n-ar mai face nimic altceva toată ziua...:)) Așa însă, mai iese

pe-afară să vadă să afle de la vecini ce mai e nou prin sat și, cât e prin curte singură, vorbește întruna cu animalele... Am întrebat-o de ce nu mai dă drumul la televizor. Știi că înainte obișnuia să asculte împreună cu tătăiță toate știrile și talk-show-urile posturilor (care nu erau cu puterea). Asta era, de fapt, pasiunea lor cea mai mare...:-))

Mi-a răspuns că tătăiță a sfătuit-o (în vis, bineînțeles) să se gândească mai puțin la ce se întâmplă cu lumea asta și mai mult la ce vrea Dumnezeu de la noi... Acuma, tu știi că mămăița nu prea le-a avut niciodată cu biserica, așa că, sincer, nu prea îmi dau seama cum urmează ea sfatul bărbatului ei. N-am văzut nici cu biblia, nici cu vreo altă carte creștină în mână... Culmea e însă că o văd totuși citind în fiecare zi câte puțin, dar știi ce?!... Numai cărți pentru copii... povestiri de Andersen și Frații Grimm, povești nemuritoare... Zice că astea o liniștesc și o aduc mai aproape de Dumnezeu decât scrierile religioase. Și culmea culmilor, nouă niciodată nu ne-a citit și nici nu ne-a spus povești!... Zicea că tot ce e scris din imaginația omului este inutil și o plictisește, așa că atunci când îi ceream să ne spună o poveste, apela mereu la tata să rezolve problema. Or pe tătăiță îl știi, era, pur și simplu, înnebunit după povești... Și vouă cred că v-a citit în vacanțe cam tot ce avea de genul ăsta prin bibliotecă....:)

Acuma ți-am scris e-mailul ăsta profitând de somnul de după-amiază al mămăiței, că dacă mă vedea scriind, nu mă lăsa până nu îi citeam și ei ce-am fost în stare să scot din mine. Ți-am spus că în adolescență și în tinerețe, cât am stat împreună, veneam mereu la ea cu scrisorile mele, ca să îmi dea un sfat, înainte să le trimit. Chestia asta m-a ajutat enorm în vremurile acelea, pentru că eram de o timiditate bolnăvicioasă

în relațiile mele cu fetele. Ei, acum, desigur, nu mai simt nevoia să mă sfătuiesc cu ea înainte de a trimite un prăpădit de e-mail, dar nu pot să-i explic asta, că aş amărâ-o, făcând-o să se simtă şi mai inutilă. Şi apoi, nu mai are ea atâtea bucurii, încât s-o fac să se lipsească până şi de vechea ei plăcere nevinovată... :)

În orice caz, nu trebuie îţi faci griji pentru ea. Medicii ne-au asigurat că o să îşi revină complet în câteva săptămâni, iar eu am de gând să rămân aici toată luna asta, până când se întoarce mătuşa ta din Italia. Ea o să stea apoi cu mămăiţa încă o vreme, în speranţa că va reuşi să o convingă să meargă apoi cu ea, la oraş. Eu zic că sunt mari şanse să reuşească, acumă că s-a hotărât să ia şi cele două pisici ale mămăiţei, odată cu ea. Pe bătrânul Max l-aş putea lua eu, aşa că, în cele din urmă, toată lumea ar fi asigurată.

Eu mă rog la bunul Dumnezeu să o țină sănătoasă de acum încolo şi să ne țină şi pe noi, ca să putem să o îngijim şi să o iubim aşa cum merită. Mă rog şi pentru tine, dragul meu Vic, ca tu să te bucuri de sănătate şi de multe împliniri pe toate căile tale bune. Pentru mine, ştii prea bine, vei rămâne întotdeauna un al doilea fiu şi... iată, îţi mărturisesc şi asta, unul care mă face întotdeauna fericit, răspunzându-mi la iubire cu iubire.:)

Te îmbrăţişez cu drag şi recunoştinţă,

Cristi.

Primăvara de afară și primăvara dinăuntru

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Monday, March 5, 2012 12:37 AM

Dragă Vic,

Am citit mesajul tău și mămăiței, așa că vreau să îți spun că suntem încântați amândoi și îți mulțumim mult pentru gândurile tale frumoase. De aproape treizeci de ani am obișnuința scrisului, dar văd bine că tot nu mă pot compara cu tine pe partea asta. Ai un talent literar remarcabil, pe care îl susțin în modul cel mai fericit o inimă caldă și o conștiință cât se poate de trează. Și apropo de asta, nu sunt eu vreun profet, clarvăzător, ori vreun alt soi de personaj recunoscut pentru înțelepciune, dar am totuși o intuiție care îmi spune că dacă ar fi vreo mie de tineri asemenea ție în țara asta, situația noastră s-ar schimba radical în câțiva ani de zile, oricât de mari ar fi presiunile făcute asupra ei din afară sau dinăuntru.

Îți spun asta convins fiind că iubești prea mult oamenii, ca să te tragă în jos lauda sinceră a unchiului tău. Și, în plus, cu o laudă, nu se face primăvară!... Știi foarte bine că nu mă dau înapoi de la o critică pe care o găsesc necesară, mai ales dacă am de-a face cu tineri....:))

Niciodată nu mi-au plăcut discriminările între oameni, dar există totuși diferențe pe care numai un orb nu le vede. Pentru că se vede cu ochiul liber că pe un vlăstar sau pe un copac tânăr poți să-l îndrepti, dar pe unul bătrân, dacă e strâmb, numai bunul Dumnezeu îl mai îndreaptă. În plus, eu zic că trăim acum într-o pădure în care sunt mult mai mulți copaci strâmbi printre cei tineri, decât printre cei bătrâni. De ce așa, din păcate?... Pentru că presiunile rele care sunt exercitate împotriva lor sunt din ce în ce mai intense și mai variate. Pe de altă parte însă, cred sincer că celor tineri de acum li se oferă niște șanse incredibile, cum cei din generațiile de dinaintea lor nu au avut niciodată. Înțelegi, desigur, că mă refer la șansele unor mari schimbări interioare și nu la o schimbare uluitoare a lumii, produsă de schemele ingenioase ale unor minți geniale...

Dar mai bine să lăsăm subiectul ăsta deocamdată. Am vreo șapte săptămâni până să mă întorc acasă și cum mămăița se culcă după jurnalul de seară, e timp destul să îți scriu pe larg părerile mele despre problemele care te frământă.

Să nu te mai îndoiești că această nevoie a ta de a comunica cu mine și de a avea sprijinul meu este altceva decât un privilegiu pentru mine... :) Speranța mea e să te văd în continuare crescând în toate cele mai bune ale sufletului tău și trăind adevărata primăvară a inimii tale - aceea care nu se sfârșește niciodată.

Te îmbrățișez,

Al tău,

Cristi.

P.S. Mămăița zice că e foarte frumos din partea ta (care ești unui filozof redutabil), să stai la taclale cu un amator grizonat ca mine... Cică bătrânii ar fi mai fericiți și ar trăi mai mult, dacă tinerii le-ar arăta că sunt încă interesați de poveștile lor răsuflate....:)

P.P.S. E drept că mai pun și eu câte un emoticon din când în când în scriere, dar la tine e, precum văd, o mult mai mare abundență și varietate. E clar deci că nici la partea asta nu pot câștiga competiția...(LOL)

Pe cine cauți cu iubirea ta?

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Wednesday, March 7, 2012 4:22 PM

Drag al meu nepot,

Nu mă supăr câtuși de puțin că ai adus vorba despre relația ta cu Iris. Viața merge înainte și, cu toate că am mai mult decât dublul vârstei tale, încă pot să îmi amintesc foarte bine cum e să fie primăvară, să fii îndrăgostit și să ai o mie de lucruri pe cap (din care să nu mai conteze niciunul)... :)

Sigur, și eu aș vrea ca fata asta să fie o mare binecuvântare a vieții tale, dar pentru că tot m-ai întrebat ce părere am despre atitudinea care ți s-ar potrivi cel mai bine într-o asemenea situație, ți-aș sugera să nu te repezi cu capul înainte, până când nu vezi clar că are și ea ceva pentru tine. Îți spun nu ce am făcut eu când eram tânăr, ci exact ce nu am făcut... plătind în schimb, de fiecare dată, cu multă suferință. Cred că taică-tău ar fi putut să-ți explice altfel, dar dacă zici că nu prea își găsește timp pentru tine, în fine... o să mă risc eu încă o dată...:))

Mai întâi, din tot ce mi-ai povestit, și eu înclin să cred că nu îi ești indiferent fetei. Totuși, e o distanță apreciabilă între o atracție pasageră și o dăruire totală, de care inima ta e întrutotul capabilă. Din păcate, mi se pare că ești suficient de

prins, ca să nu mai iei în serios nimic din cele pe care le-ai observat și tu foarte bine... Altminteri, ai fi fost poate ceva mai afectat de faptul că Iris ți-a promis de câteva ori că merge cu tine la teatru sau la alte evenimente și te-a anunțat în ultima clipă că trebuie să faci un drum urgent în altă parte. Sau măcar de opțiunea ei de a veni însoțită de prietenele ei la toate plimbările de până acum cu tine...

Desigur că tu, în marea ta bunătate și dragoste, accepți orice firimitură de atenție, bucuros că ai parte cât de puțin de prezența ei... Cel mai mic gest de bunăvoință e un argument în plus că nu stai pe loc în drumul spre inima ei. Realitatea e însă, că tu nu știi totuși ce se întâmplă acum în viața acestei fete și ce o mișcă cel mai tare. Comunicarea voastră ocazională pe Internet, chiar dacă pe tine te inspiră și te entuziasmează, poate fi pentru ea un simplu exercițiu de politețe amicală. Sau, într-un caz mai bun, un exercițiu de consiliere psihologică, că doar singură a recunoscut că unul ca tine ar putea scoate ușor bani frumoși din chestia asta.

Nu vreau să afirm că lucrurile nu pot evolua, cu timpul, într-o direcție bună... Să ai alături un om care te ajută în toate împrejurările, fără să îți ceară aproape nimic în schimb... nu e chiar un lucru de găsit pe toate drumurile.

Sau poate că, în cele din urmă, eventual după ce alte așteptări ale ei vor fi înșelate, o să îți dea seama că tu și numai tu ești cel de care are nevoie. Oh, sper, de dragul tău, să mă înșel foarte tare cu suspiciunile mele răutăcioase...

Oricum însă, eu zic că nu strică să îți dezvolt și tu o anumită vigilență... Ai putea, de pildă, să încerci să afli ce cred

despre ea și alți oameni care o cunosc sau să descoperi câte ceva despre familia ei, despre cei care îi sunt aproape. Poate așa vei reuși să te lămurești și dacă fazele mai puțin plăcute de până acum au fost simple accidente sau consecințele unor temeri ale ei sau, în cele din urmă, dovezi ale unei atitudini superficiale, care o caracterizează...

Eu unul am convingerea că oamenii care își calcă promisiunile cu dezinvoltură nu sunt, câtuși de puțin, ceea ce vor să pară. Sigur, poți să îmi replici că în zilele noastre mai toată lumea își calcă promisiunile. Nu te contrazic. Dar oricine are ceva empatie în sufletul său, își dă seama când o promisiune înseamnă mult pentru un prieten și când e numai o înțelegere minoră, peste care, cu un dram de toleranță, se poate trece cu vederea. Cel ce nu ține o promisiune care îl afectează mult pe un altul și nu încearcă să compenseze cumva neajunsul creat, demonstrează fie că nu are sentimente bune pentru cel în cauză, fie că are rațiuni importante pentru a face abstracție de acestea. În ambele cazuri se vede însă, că omul care aștepta ceva din partea lui, nu se află câtuși de puțin în capul listei sale de priorități.

Sper, dragă nepoate, că mă vei ierta dacă am reușit să te rănesc cu lipsa mea de menajamente. Încă din adolescență păstrez în inima mea această observație amară că e prea puțină iubire adevărată în oameni, iar de-a lungul timpului m-am convins că asta și numai asta face loc răului să lucreze prin ei și să îi facă să-și provoace neîncetat, unii altora, suferință. De aceea, pe lângă tot ce ți-am zis mai înainte, mai adaug o rugămintă... Într-un fel, aș vrea să nu-i spun rugămintă, ci părere, dar e, totuși, prea importantă ca să îi ofer

numai statutul ăsta. Așadar, te rog, îmi permit să te rog, exact așa cum am rugat cu câțiva ani în urmă și pe vărul tău...

Fă-ți, te rog, un pustiu de bine și nu te abate de la căutarea oamenilor care îți pot răspunde la iubire cu iubire. ... Numai ei sunt cei cu care te poți asocia pentru a putea schimba ceva, cu adevărat, în lume.

Dacă, în schimb, ajungi să te afunzi în relații cu persoane egocentrice, energia și dragostea ta se vor risipi acolo și, în loc să faci cu folos lucruri bune pentru mulți oameni, după cum stă în puterea și destinul tău, te vei concentra să răspunzi până la epuizare nevoilor lacome ale unuia sau câtorva oameni, fără ca asta să aducă nimănui fericirea. Nici măcar aceluia pe care îl servești cu cel mai mare devotament posibil, căci pentru cel egoist, care e chinuit permanent de propriul întuneric, nici un serviciu real nu poate fi pe măsura iluziilor sale.

Să-ți amintesc că timpurile pe care le trăim ne presează să dăm tot ce-i mai bun din noi?

Parcă de la tine am auzit ideea asta...:)

Cu drag,

Cristi

P.S. Mămăița mă pune (pardon, mă roagă :))) să îți scriu următoarele: „Vichișor, băiatul meu scump, vino, mai bine, cu fata aia pe la mine, că am eu grijă să îi bag mințile în cap... Unchi-tău e băiat bun și vede multe. De făcut însă, face foarte

puține, ca mai toți bărbații din ziua de azi... Iar dacă nu reușești s-o convingi pe fată să facă o vizită scurtă la o bunică bolnavă și singură, înseamnă că nu se merită. Poți să o lași liniștit, că mai sunt și altele!...”

(No comment :))

Problema răului

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Saturday, March 10, 2012 9:45 AM

Dragă Vic,

Din câte îmi povestești, presupun că ai avut o nouă discuție cu prietenii tăi despre faimoasa Nouă Ordine Mondială... :)

De data asta însă, îmi pari realmente dezamăgit de faptul că nu reușiți să vă înțelegeți nici măcar asupra a ceea ce se întâmplă în lume, darămite asupra celor ce ar fi de dorit să se întâmple... Vezi totuși ca nu cumva să intri și tu în cerul celor care s-au dezamăgit așa de tare de cei din jurul lor, și, în general, de poporul ăsta al nostru, că au luat hotărârea să plece oriunde văd cu ochii, numai să scape odată de amărăciune și de greață....:(

Nu că te-aș judeca vreodată pentru asta, Doamne ferește!... Știi și tu că m-am gândit serios să plec și eu cu vreo zece ani în urmă. Dacă nu s-ar fi opus cu hotărâre nevastă-mea, azi eram, cu siguranță, pe undeva prin America. Îți spun asta, pentru că îmi amintesc că, deși știai destule din cele care se întâmplă pe la noi, ai mărturisit nu o dată în ultimii ani că

dacă toată lumea ar pleca din țară și ar trebui să mai rămână unul care să stingă lumina, tu ai fi acela...:)

Dar spune-mi, Vicul meu, tu chiar crezi că e posibil să-i ajuți pe oameni, fără a avea și o mare înțelegere pentru slăbiciunile și păcatele lor?...

Cel mai simplu e să judeci și să dai sentințe... așa cum fac chiar și câțiva dintre prietenii tăi, sub privirile aprobatoare ale multor admiratori. Ce efort de gândire și înțelegere îi costă pe ei să declare maimuțe de canapea pe cei care se uită la televizor și nu ies în stradă ori jave ordinare și porci împruțiți pe cei care ne conduc?... Tu mi-ai povestit despre emblema aceea pe care și-au ales-o acei foști colegi ai voștri: harta României peste ale cărei granițe se reped o mulțime de viermi, gândaci și șobolani scârboși!!...

Eu totuși mă întreb dacă acei tineri bineintenționați au cea mai vagă despre felul în care vorbeau Hitler și acoliții lui despre evrei... Ai discutat vreodată cu ei despre problema asta?... E clar că nu e nici o metodă mai eficace pentru a oculta conștiința și empatia naturală a oamenilor pe care îi conduci, decât aceea de a-i zugrăvi pe dușmanii tăi ca pe niște paraziți subumani, care au ca scop distrugerea unor oameni nevinovați. Chiar și unor copii le va veni foarte ușor (și chiar plăcut) să înțeleagă că tot răul de pe lumea asta are nu doar un nume, ci și o înfățișare pe care o pot recunoaște, și o viață pe care o pot, la nevoie, distruge...

Dar, la urma urmei, băiatul meu drag... tu știi în inima ta că noi toți suntem pe pământul ăsta robi ai păcatului și că nimeni nu e, cu adevărat, îndreptățit să ridice piatra. Să nu mă

înțelegi greșit. Și eu consider exploatarea și jaful niște comportamente subumane... Și eu sunt de partea celor mulți care suferă și se zbat să supraviețuiască... Dar mie îmi e foarte clar că nu doar cei bogați și puternici, care îi privesc ca pe niște furnici, sunt responsabili pentru situația asta, ci și ei înșiși, pentru că au refuzat de prea multe ori, din comoditate și egoism, să se solidarizeze pentru a schimba lucrurile în bine.

În plus, dincolo de unii și de alții, luptă neconținut acele forțe ale întinericului, care s-au servit dintotdeauna de slăbiciunile omenești ca să asigure infiltrarea și dominația răului. Îți amintești, firește, mărturisirea apostolul Pavel că nu luptă împotriva oamenilor, ci împotriva căpeteniilor, domniilor, stăpânirilor și duhurilor răutății care lucrează în această lume... Trăim vremuri în care, poate mai mult ca oricând, folosindu-se de lenea, mândria și senzualitatea excesivă a oamenilor, demonii au ajuns să corupă chiar și pe cei mai buni dintre aceștia.

Acuma, tu fiind, ca și mine, creștin, știu că pricepi foarte bine asemenea lucruri, însă o bună parte dintre prietenii tăi ar putea râde superior de „misticismul religios” pe care l-ar trăda, în opinia lor, o asemenea afirmație... Mi-ai povestit că mulți dintre cei care au rămas în grup sunt adepții acelor teorii new-age de mare răspândire care prezintă răul ca pe ceva ce nu există cu adevărat, un efect neplăcut, dar imponderabil, al ignoranței ființe umane. Cu alte cuvinte, nu trebuie decât să conștientizezi cauza răului, ca el să dispară pentru totdeauna. Spune-i însă unui fumător (eventual, chiar unuia dintre prietenii tăi:)) că obiceiul lui are o influență nefastă asupra corpului său și îl poate conduce chiar la moarte, ca pe mulți asemenea sa. O să îi oferi astfel o revelație neașteptată?! Crezi

că e vreunul complet ignorant în chestiunea asta?... Și totuși, alegerea sa nu merge în direcția pe care ambii o recunoașteți ca bună, ci continuă să alimenteze cauza răului, pentru că, deh, ca orice alt viciu... pe lângă o cauză a răului, ea este deja o plăcere, o nevoie și o consolare.

Oricum, sper și bănuiesc că tinerii din grupul vostru nu au fost niciodată martori la o ședință de exorcizare, la vreun ritual satanist, ori la o criză violentă a unui bolnav de schizofrenie. Îmi spuneai că le-ai vorbit la un moment dat despre asemenea lucruri pe care le-ai găsit descrise în cărți și documentare, dar ei le-au primit, în cel mai bun caz, ca pe un episod din „Dosarele X”. Da, văzuseră și cunoșteau și ei asemenea povești de prin filme, dar niciunul nu a arătat vreun interes să caute mărturii personale sau analize științifice pe tema lor. Te întrebai de ce...

După opinia mea, ei nu vor să ia în serios decât relele pe care le pot cumva cuprinde cu mintea lor și despre care cred că stă în puterile lor să le evite sau să le prevină. Iar aceia dintre ei care își imaginează că sunt chiar dumnezei, după cum le-au dezvăluit învățăturile lor prețioase, nici nu vor să conceapă măcar că ceva s-ar putea vreodată opune în mod fatal puterii lor divine, descoperite prin exercițiile de meditație, respirație și celelalte practici care li se recomandă...

Cu vreo treizeci de ani în urmă, atunci când mergeam și eu pe o astfel de cale plină de promisiuni egocentrice, am avut pentru prima dată experiența observării unei persoane aflate în criză de schizofrenie. Era o femeie de vreo patruzeci de ani care lucra la un centru de calcul în care îmi făceam și eu niște lucrări de laborator pentru facultate. Fusesem prevenit că

e nebună și deci trebuie să mă feresc din calea ei, iar în caz că „o apucă” subit, să stau liniștit acolo unde mă surprinde evenimentul, fără să scot o vorbă. Sincer, îmi venea să râd de precauția acelor oameni cu mult mai vârstnici ca mine. Toată perioada liceului mi-o petrecusem vizavi de un spital psihiatric și mă obișnuisem să-i văd pe unii din pacienții acestuia la chioșcurile de lângă blocul meu, ieșiți în pijamale, după ziare sau țigări. Erau niște personaje necăjite și cât se poate de inofensive, care nu îmi inspirau nimic altceva decât milă...

Vicul meu!... Când însă femeia aia drăguță, cu ochi albaștri, soție și mamă a doi copii mici, s-a ridicat de la biroul ei în acea după-amiază senină de iunie... toată bravada mea tinerească s-a spulberat în câteva clipe!... Trupul întreg îi părea atins de o rigiditate inumană, robotică, iar în starea aceea oribilă, ea se mișca de la un birou la altul cu gesturi mecanice, supunând pe fiecare din colegii mei la o ploaie de acuzații de o răutate fără seamăn. Privirea ei fixă era atât de agresivă, încât părea să-ți smulgă, pur și simplu, inima din piept. Nimeni nu era în stare să o suporte. Vocea bărbătească, foarte puternică și fără inflexiuni, cădea peste urechile noastre ca un bici metalic, imposibil de evitat.

În ciuda recomandării colegilor, am vrut să mă ridic și să părăsesc degrabă biroul, dar mi-a fost imposibil să mă mișc de pe scaun. Ca hipnotizat, am așteptat cu inima cât un purice până a ajuns în dreptul meu. Evident, nu m-a iertat. Timp de câteva minute m-a acuzat insistent că am relații intime cu una din colege, care era căsătorită, și că vreau să mă angajez acolo după ce termin facultatea, ca să-l dau jos pe actualul șef și să mă pun eu în locul lui! Nu are rost să-ți redau cât de abjecte erau detaliile cu care garnisise poveștile astea stupide...

Tâmpeniile înfiorătoare pe care le debita cu vocea aceea tunătoare m-au făcut totuși să conștientizez că nimeni de-acolo nu le-ar fi putut da crezare și asta m-a liniștit puțin, după ce atacul a luat sfârșit. Am rămas însă uluit de faptul că nu chiar tot ce a scos pe gură femeia aia în ce mă privește era o minciună!... Era adevărat că îmi plăcea cam mult acea colegă, cu numai doi ani mai vârsnică decât mine, și, la fel de adevărat, că șeful centrului de calcul mă scotea din fire, pentru că îl socoteam pe cât de autoritar, pe atât de incompetent. Cu toate astea, nu arătasem în exterior nimic din ceea ce simțeam, și nu discutasem la modul personal cu niciunul dintre colegii mei. Practic, mi-era imposibil să înțeleg cum femeia aceea nebună care ședea în colțul opus al încăperii și se preocupa doar de hârtiile de pe biroul ei, reușise să observe în comportamentul meu (pe care eu îl socoteam ireproșabil :-)) sau poate chiar în mintea mea, niște secrete atât de jenante!...

Altceva am înțeles însă atunci și fără nici un efort: că există o formă de rău abject care nu se poate controla, nu se poate evita și nu se poate preveni. În orice caz, nu cu forțele care ne stau nouă la dispoziție...

Desigur, știam că există medicamente cu care, în asemenea cazuri, oamenii sunt sedați, făcuți inofensivi... dar simțeam că răul acela invizibil care a vorbit, s-a mișcat și a vorbit prin trupul acelei femei n-ar fi putut fi, în nici un fel, anihilat de medicamente. Într-adevăr, instrumentul corporal putea fi făcut impropriu pentru folosința unei asemenea entități, însă puterea și intențiile sale malefice nu aveau cum să nu rămână în acea lume a gândurilor și sentimentelor pe care nu o percepem cu simțurilenostre, dar în care trăim fără încetare.

În anii care au urmat am început să observ cu atenție felul în care câțiva dintre prietenii mei cei mai apropiați se comportau sub influența alcoolului și, aproape de fiecare dată, am putut identifica la ei ceva complet străin de atitudinea și de gândirea lor. Nu era doar o eliberare de cenzura minții sau a conștiinței, o accentuare a unor tendințe cunoscute, ci o reală transformare de personalitate. Dar nu e oare mai bine spus, o reală **substituție** de personalitate, de vreme ce după ce se trezeau din beție, reveneau automat la cea de dinainte?!...

În orice caz, Vicul meu, așa se face că din vremea aceea nu mai beau decât un pahar de vin sau o bere și asta doar dacă sunt invitat la vreo masă de familie. Iar prima plăcere juvenilă pe care am abandonat-o complet, a fost aceea de a bea un alcool tare....)

Dar să revenim la această problemă a răului, care apare ca hrănindu-se din slăbiciunile noastre și care, totuși, se întinde mult dincolo de acestea...

În zilele noastre se poate observa deja cu ochiul liber că, prin "grija" celor ce conduc lumea, pretutindeni se desfășoară o ofensivă generalizată a răului, care amenință chiar supraviețuirea comunităților umane. În replică însă, un număr din ce în ce mai mare de oameni se ridică pentru a i se opune și, iată, în sfârșit, ne numărăm și noi printre aceștia... În sfârșit s-a trezit din nou un spirit de dreptate și de înnoire morală în neamul nostru, a cărui complianță la tiranie și compromis părea, ca și acum douăzeci și doi de ani, fără egal în Europa... :)

Din păcate însă, intențiile celor care ies în stradă sau fac alte demersuri pentru schimbare, diferă foarte mult, în funcție de felul în care percep acel răul pe care s-au decis să-l înlăture...

Cei mai mulți dintre ei vor niște schimbări de oameni sau de legi în cadrul sistemului actual, care să îl conducă pe acesta la o presupusă funcționare corectă, adică în interesul lor și al celor ca ei (pe modelul: mașina dă rateuri, proprietarul ei schimbă piesele care s-au stricat cu unele bune și mașina merge din nou așa cum își dorește). Ei nu văd decât anumite lucruri foarte rele în societate și acestea sunt fie cele care îi afectează cât se poate de direct și de vizibil, cum ar fi lipsa locurilor de muncă, valoarea exagerată a TVA-ului, dobânzile mari ale băncilor, taxa auto și altele asemenea, fie tagma conducătorilor, în mic sau mare: președinte, guvern, partidul la putere, clasa politică etc.

Alții, mai puțini și, de regulă, ceva mai citiți, realizează că sistemul în sine, cu legile și regulile sale, face posibilă preluarea puterii de către oameni nepotriviți și instaurarea unei ordini sociale din ce în ce mai nedrepte (mașina dă rateuri, deși piesele s-au tot schimbat, așa că, la o cercetare mai atentă, proprietarul ajunge la concluzia că e mai rentabil să schimbe mașina, decât să investească în piese). Subiecții aceștia au văzut că schimbările de oameni și de reguli, nu au rezolvat problemele și au descoperit că sistemul politic și economic a permis comiterea unor mari varietăți de grave abuzuri, așa că s-au decis să îl schimbe. Prin urmare, intențiile sunt să termine cu neo-liberalismul oligarhic și să pună în drepturi „adevăratul capitalism”, socio-democrația, socialismul („adevăratul socialism, desigur, nu ce am servit înainte de

revoluție”), distributismul sau chiar dictatura militară („că doar biciul ne-ar mai putea scăpa de mizeria din țară”)...

Reprezentanții acestei categorii de oameni se consideră onești posesori ai soluției finale, doar că aceasta diferind de la unii la alții, ei nu pot decât, în cel mai bun caz, să-și facă loc în sistemul partinic, care e o parte esențială a întregului sistem actual. În ce privește solidarizarea lor, aceasta rămâne posibilă doar în chestiuni punctuale, căci pentru „soluția” fiecăruia, în sine, există argumente politice, economice și psihologice, cu care se pot duela vreme de secole, fără să facă nici măcar un pas înainte pe calea consensului.

Apoi, în fine, mai sunt și aceia care înțeleg că schimbarea unor conducători cu alții, a unor legi cu altele sau chiar a unui sistem cu altul nu va face din nici o țară de pe lumea asta un Eden, pentru că, mai devreme sau mai târziu, mentalitățile corupte ale celor mai mulți vor strica iarăși tot ce poate fi stricat. Așadar, ei văd răul, înainte de toate, în egoismul și lăcomia și dorința de putere care sălășuiesc în cei mai mulți dintre noi. Și atunci se gândesc, că tot ce s-ar schimba în bine în sistem sau cu sistemul trebuie neapărat însoțit de o schimbare în conștiință și atitudine (mașina dă rateuri, proprietarul își amintește că a mai schimbat piese, a mai schimbat chiar mașini și realizează, în sfârșit, că s-a dovedit un șofer brutal și neglijent, care n-o să ajungă niciodată prea departe cu mașina lui, dacă nu se schimbă el însuși și începe să se poarte mai bine cu ea).

Vic al meu... eu cred însă că, din păcate, profeții schimbării interioare nu sunt astăzi decât niște predicatori în

deșert. Ce argumente mai pot atinge inimile care încă din vremea copilăriei nu au fost animate decât de cele mai egoiste scopuri?... E vreunul dintre cei pe care îi cunoști căruia nu i-ar plăcea să se îmbogățească de pe urma educației primite?... E unul singur care ar refuza să aibă putere și autoritate asupra altora, dacă i s-ar oferi ocazia?

Nimic mai adevărat decât că răul cel mare și-a întins tentaculele pretutindeni în lume și acum ne atacă din toate părțile. El nu ar fi avut, totuși, nici o putere asupra noastră, dacă propriul nostru rău interior nu ne-ar fi făcut complicitii marelui său plan de distrugere al umanității. Dar atunci mai există oare pentru noi, noi toți, vreo soluție?

Acuma cred că zâmbești liniștit în inima ta... Desigur, soluția a fost și este venirea lubirii Eterne pe pământ, umilința și sacrificiului Său de dincolo de orice înțelegere, pentru salvarea noastră. Cu adevărat... singura soluție!... Acolo unde nimic din ce poate da un om unui alt om nu mai poate întoarce o inimă de la rău, numai ce dă bunul Dumnezeu o mai poate întoarce. Așa a fost mereu și așa va fi, în eternitate.

Ceea ce nu înseamnă totuși că noi, cei care am fost lăsați să vorbim despre darurile Sale, putem foarte bine să ne ținem gura, pentru că El va face singur, toată treaba pe lumea asta... Fără îndoială, stă în puterea Lui să facă orbii să vadă și să întoarcă morții la viață, fără ca miracolele grației divine să îi priveze de vreo fărâmbă de libertate. Însă pasivitatea noastră ar demonstra că nu ne iubim nici semenii și nici pe El care ne-a dăruit propria Sa viață...

Cât timp prin vorba și fapta noastră Domnul poate pune în inima unui fiu rătăcit o sămânță de rai, pe care, la timpul potrivit, dragostea Sa o va face să crească, e sigur că suntem și noi o parte a marelui Său plan și avem ce face...:)

Cu mult drag,

Cristi

P.S. După ce a citit primele două pagini din scrisoare, mămăița m-a întrebat dacă a înțeles bine că e vorba despre “toate relele de pe lumea asta”. Când i-am confirmat, a devenit foarte serioasă și mi-a zis să te rog să îți amintești de povestea “Caprei cu trei iezi” ... Și a mai zis că, în ciuda răzbunării caprei, nu lupul, care a făcut doar ce l-a împins firea lui să facă, a fost vinovat, ci iedul cel mare, care nu a ascultat de povața salvatoare a mamei... După pilda asta, mămăița noastră e convinsă că nu sunt mai vinovați demonii decât oamenii și că răul pe care Dumnezeu îl va lăsa să vină peste noi, va fi, ca întotdeauna, un răspuns la răutatea noastră, nu a demonilor...

Și a mai avut mămăița ceva de spus, dar asta de-abia după ce a citit toată scrisoarea și s-a înseninat brusc. Ascultă aici... “Noi măsurăm toate, cu măsura nevredniciei noastre, dar dacă am putea măsura cu Mila Domnului, am fi cei mai fericiți oameni... orice s-ar întâmpla pe lumea asta.”

Suntem atacați din toate părțile!

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Wednesday, March 14, 2012 10:25 PM

Dragul meu Vic,

Da, ai dreptate, timpul pare să nu ne mai ajungă... Prea mult timp am ales să rămânem pasivi și să nu ne opunem în nici un fel răului, așa că nu e deloc surprinzător că acum am ajuns să fim conduși de el, copleșiți de el și răniți de moarte...

Până și unii dintre prietenii tăi au început să se îndoiască de puterea noastră de a putea face față tuturor acestor probleme, chiar și cu cea mai inteligentă strategie din lume... Sunt de acord cu asta. Deși am dat peste niște soluții raționale, corecte și de bun simț, care ar putea să schimbe cu totul peisajul social și economic al țării noastre, observ că suntem încă foarte departe de a atinge acea "masă critică" de indivizi hotărâți, capabili să le susțină deopotrivă înaintea conducătorilor și al maselor.

Dar cum oare ar putea fi altfel, de vreme ce ne-am arătat de atâta vreme (și ne arătăm în continuare) slabi, comozi, egoiști, dornici de putere și de câștig nemuncit... și, în consecință, dispuși către orice compromisuri posibile?

Oh, da... compromisurile nu ne-au lipsit nicicând și nicăieri în ultimii douăzeci și doi de ani.

Sau tu crezi cumva că atunci când s-au privatizat aproape pe nimic mai mult de trei sferturi din întreprinderile pe care cei din generația mea și a părinților mei le-au construit, oamenii nu au știut ce se întâmplă?... Nu vorbesc de asasinii economici care s-au repezit ca vulturii asupra lor sau de complicii acestora din guvern și din conducerea respectivelor întreprinderi, ci de oamenii care lucrau în ele, care depindeau de ele...

Atunci când primele grupuri de salariați au fost mătrășiți contra unor despăgubiri ridicole, câți dintre cei plecați și câți dintre cei rămași s-au ridicat împotriva acestui act de încălcare flagrantă a promisiunilor care li se făcuseră înainte de privatizare?... Din câte știu eu, cu câteva excepții izolate, nu s-au produs prea multe fenomene de solidarizare a lucrătorilor în scopul de a-și apăra locurile de muncă. De ce nu s-a întâmplat nicăieri la noi ce s-a întâmplat în Argentina, când muncitorii au ocupat întreprinderile închise în care lucraseră?... De ce nu s-a transformat nici o asemenea întreprindere într-o cooperativă a angajaților, ca în Brazilia?... Pentru că cei care au plecat nu s-au unit ca să-și susțină cauza, iar cei care au rămas, cât timp au rămas, au răsuflat ușurați, fără să își asume nici o responsabilitate pentru soarta colegilor. Existau însă, cu siguranță, oameni pregătiți printre ei, care ar fi putut găsi soluții în favoarea oamenilor sau care ar fi putut măcar cere statului să asigure oamenilor dreptul constituțional la muncă... Ce ne-a lipsit? Solidaritatea, curajul, perseverența... fără de care nu ne-a rămas decât să ne rezumăm, după modelul mioritic, la rolul de victime pasive. Și

iată rezultatul combinației perfecte dintre rapacitatea prădătorului și pasivitatea victimei, la nivelul unei întregi nații... o castă de infractori fără scrupule îmbogății peste noapte, aproape toate capacitățile noastre de producție ajunse la fier vechi, majoritatea orașelor și comunităților țării sărăcite și depopulate, un exod peste granițe cum nu s-a mai pomenit de când există un stat cu numele de România, copii care flămânzesc sau se sinucid de dorul părinților, bolnavi care mor cu zile la porțile spitalelor închise și multe altele asemenea...

Dar crezi tu, Vicule, că în Parlament au existat vreodată reprezentanți ai poporului care să nu știe că afaceri grandioase se desfășoară sub oblăduirea guvernelor care s-au succedat la putere?... Crezi că e vreunul care, chiar dacă nu s-a mântit el însuși pe perioada binecuvântată a mandatului, să nu fi cunoscut mecanismele prin care se fac bani sub umbrela autorității executive a statului și să nu fi înțeles că cele mai multe din privatizări, așa cum au fost ele făcute, constituie acte clare de trădare și subminare a economiei naționale?

Mentalitatea complicității pasive cu răul pe care majoritatea absolută a românilor a arborat-o în timpul anilor comunismului, s-a perpetuat foarte bine după '89 și, în multe cazuri, s-a transformat într-o mentalitate a promovării **active** a răului, din cauza nenumăratelor oportunități de îmbogățire și promovare socială cu care diavolul a împănat mult slăvita noastră libertate, câștigată cu sânge.

Știi, un pic mai devreme, mămăița îmi povestea că mulți oameni din comună s-au înrăit foarte tare încă din primii ani de după revoluție, iar asta a schimbat, în scurt timp, totul.... Vecini care făceau sărbătorile împreună au ajuns să se

suciipe în față și să se judece la nesfârșit pentru câțiva metri de pământ. Unii dintre tinerii plecați la oraș au vândut casele și pământurile părinților lor, cu promisiunea că îi vor lua apoi la ei acasă, ca să îi abandoneze apoi, pentru totdeauna, în cămine de bătrâni, care le-au oferit în schimbul pensiilor, condiții îngrozitoare. În comună n-a mai fost de găsit niciun meseriaș care să ajute vreun bătrân sau vreo femeie sărmană cu o reparație, cât de mărunță, fără să ceară o recompensă. Înainte, oamenii vorbeau despre grijile lor și, bineînțeles, se îngrijeau să-i bârfească pe toți cei care încălcau normele de bun simț ale comunității. Cum au apărut banii și afacerile, toată lumea, chiar și femeile cele mai cumsecade, ba chiar și copiii din primele clase primare, au început să vorbească neîncetat despre bani și afaceri, astfel că, în scurt timp, acestea au ajuns măsura tuturor lucrurilor și chiar a tuturor oamenilor. Dar nu și în sensul că aceia dintre ei care au reușit să strângă ceva avere au fost mai apreciați decât ceilalți... Mai invidiați, atât... respectați pe uliță, dar înjurați la masa familiei. Lăcomia și invidia s-au răspândit în toate familiile, cu viteza unei epidemii mortale. Mămăița zice că ăsta a fost motivul principal pentru care cei mai mulți dintre oamenii cu putere de muncă au plecat, fie la oraș, fie în străinătate. Nu că nu se mai putea trăi deloc la țară... Se putea trăi chiar și dintr-o gospodărie obișnuită, darămite dacă își puneau oamenii mintea și făceau niște cooperative sau niște asociații familiale, așa cum i-a tot îndemnat inginerul agronom cu ani de zile în urmă. Când și-a dat însă seama că nu are cu cine vorbi, și-a făcut bagajele, și-a luat familia și a plecat, fără să se mai uite în urmă. Unii cred că s-ar fi dus la fratele lui care făcea și el agricultură, undeva prin sudul Italiei, dar nimeni nu știe sigur. Mămăița zice că îi pare tare rău de plecarea lui, pentru că era unul din ultimii oameni

cumsecade care mai rămăseseră în sat. Și învățat, pe deasupra!...:(

Acuma, firește, o bună parte din ce mi-a povestit mămăița nu mi-era străin și nici restul nu m-a surprins, pentru că am auzit nenumărate povești asemănătoare de la cunoștințe și prieteni din toate colțurile României. Ce înțeleg eu din istoria asta?... Înțeleg că ne-am dorit libertatea și că, în cele din urmă, am avut-o. Am avut libertatea de a face, deopotrivă, mai mult rău și mai mult bine, iar noi am ales, din păcatele noastre, răul... L-am ales fără măcar să clipim, pentru că ne-a fost comod și plăcut să credem că normalitatea înseamnă să nu îți pese decât de tine.

Tu îmi vorbești despre discuțiile prietenilor tăi, care sunt preocupați mai puțin de ce s-a întâmplat și se întâmplă pe plaiurile natale, cât de marile problemele care afectează umanitatea. Ei au văzut documentare și au citit cărți despre planurile de depopulare a lumii făcute de faimoșii Illuminati, au conștientizat că, prin intermediul corporațiilor și băncilor, o gașcă de psihopați conduc întreaga lume cu o mână de fier și o îndreaptă spre dezastru, au realizat că ei, cei răi, sunt 1%, iar noi, cei buni, suntem restul de 99%...

Să știi însă că și eu am mai citit câte ceva despre psihopați și chiar îmi amintesc o statistică a unor oameni de știință americani care arată că până la una din zece femei și unul din cinci bărbați pot suferi de tulburarea asta... Cum rămâne atunci cu noi, cei buni 99%? :-)

Ascultă, Vic dragă... dacă nu 99%, ci măcar 9,99% am fi cu adevărat buni, noiăștia am fi în stare să ne acceptăm unii

pe alții, să ne unim și să luptăm împreună cu armele binelui pentru a schimba ceva pe lumea asta... Dar eu îți spun că, din păcate, nici 1% nu suntem încă în stare să ne acceptăm și să ne unim, cu atât mai puțin, să luptăm cu armele binelui, pe care poate le recunoaștem, dar în care nu credem cu adevărat...

Sau poate îți imaginezi că mulți dintre oamenii care recunosc teoretic valoarea non-violenței, a iubirii și sacrificiului de sine ar fi în stare să se comporte în acord cu acestea, atunci când ar fi tratați cu violență și brutalitate?...

A păstra în inima ta aceste valori, indiferent de condiții, asta înseamnă credință... or credința necondiționată în ele e, de fapt, una și aceeași cu adevărata credință în Dumnezeu. Iar în ce-o privește pe aceasta din urmă, am înțeles că printre zecile de tineri pe care i-ai cunoscut în iarna asta, ai putea socoti de partea ei, numai vreo mână de oameni....(

Adevărat însă... uneori, și o mână de oameni ajunge... dar judecând după demobilizarea de care îmi povestești, eu bănuiesc că și ei trec acum printr-o perioadă în care se simt prea puțini, prea confuzi și prea copleșiți de aceste atacuri pe care văd venind din toate direcțiile... Mâncarea otrăvită de chimicale și radiații, vaccinurile periculoase, cipurile, chemtrails, prăbușirea sistemului financiar, cenzurarea Internetului, restrângerea drepturilor de manifestare liberă, implozia democrației, riscul apariției anarhiei și a unor sisteme de dominație fasciste, iminența crizei alimentare și a războiului... Oh, știu... am trecut și eu prin asta!... Oriunde întorci capul, se profilează aceeași groaznică perspectivă care amenință supraviețuirea ta și a tuturor celor dragi ție... Și cu cât cercetezi mai mult, cu atât pare că directiva sumbră a unei

diaboliceii “soluții finale” la nivel planetar, este mai aproape de îndeplinire: să moară cei mulți și inutili, iar cei rămași să fie ținuți în lanțuri!

M-am mai liniștit însă, atunci când mi-am amintit că, în această lume a deplinei libertăți de alegere, nici măcar sclavia nu poate fi impusă ființei umane. Există întotdeauna mai multe alegeri libere, până a ajunge la sclavie, care la rândul său, nu e niciodată, singura opțiune. Iar noi, noi toți, cei atacați astăzi din toate părțile pentru a fi supuși ori eliminați, nu am fi putut ajunge în punctul acesta, dacă mai înainte nu ne-am fi atacat singuri unii pe alții, dacă nu ne-am fi deprins să ne mințim, să ne înșelăm și să ne trădăm în toate felurile posibile. Dacă nu ne-am fi făcut deja singuri, sclavii păcatelor noastre. A fura sau a nu fura, aceasta a fost și este întrebarea!...

Sau poate lăcomia străinului care vine să îți ia fabricile și pământurile și să-ți impună apoi să trăiești după regulile lui, e prin ceva mai hidoasă decât lăcomia fratelui de același neam care te dă în judecată pentru un metru de pământ sau care îți vinde un kilogram de cartofi de zece ori mai scump decât îl cumpără?... Or poate lipsa de scrupule a proprietarilor unui mare concern care vinde semințe modificate genetic e mai revoltătoare decât cea a unui ministru al agriculturii care le asigură o comercializare foarte profitabilă în țara lui?... Or tupeul cu care companii străine vor să ne ia mai pe nimic aurul, cuprul sau gazele de șist, lăsând eventual în urmă catastrofe ecologice cu consecințe îngrozitoare, e mai inuman decât suportul de care acestea se bucură din partea președintelui și guvernului nostru?

Spune tu care este problema reală... faptul că există lupi în jurul turmei sau faptul că avem la turmă câini care în loc să o păzească, o îndreaptă, pe față chiar, în calea lupilor?...

Cercetează istoria, dragul meu, și vei vedea astfel că rareori se produce o crimă, fără să apară mai înainte o trădare a victimei.

De aceea, eu zic că e foarte bine să fim informați despre toate, de peste tot, dar e și mai bine să ne măturăm propria ogradă, înainte de a ne repezi să facem mari lucruri în lume. Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem duce și nu ne îndeamnă să facem mai mult decât ce putem face, dar ne atrage atenția că trebuie să urmăm și ordinea potrivită. Amintește așadar fraților tăi că și-au asumat, cu toții, o mare responsabilitate și că aceasta nu se rezumă la a constata, cu jale, cât rău reversă asupra lor proprii conducători, după vechiul obicei al generațiilor dinaintea lor, care au gustat din plin minciuna comunismului... Arată-le că dacă mai întâi izgonesc lăcomia și dorința de putere din propriile lor suflete și apoi merg înainte pe calea corectă, oamenii îi vor recunoaște și îi vor urma, fără nicio constrângere. Dacă însă vor lăsa răul, oricât de mic, să-și păstreze un colț ferit în inimile lor, autoritatea și puterea pe care vor să le pună azi în slujba binelui celor din jur, vor ajunge să le pună, mai devreme sau mai târziu, în slujba aceluia din umbră, care, hrănindu-se neîncetat cu beneficiile autorității și puterii, va crește dincolo de orice imaginație a lor.

Îndeamnă-i pe prietenii tăi să privească mai atent la cei pe care îi acuză astăzi... Nu puțini dintre ei au fost tineri cu idealuri înalte, ca și voi, cu ceva timp în urmă. Apoi, unul dintre

ei a luat un post de conducere în organizația lui, altul a fost propus pe listele partidului pe care s-a înscris, altul a semnat un contract deosebit de avantajos... și așa a început totul. Cu adevărat, de la sublim la ridicol nu e decât un pas, iar voi trebuie să fiți conștienți că acesta se face nespus de ușor într-o societate în care foarte puțini și-au mai păstrat capacitatea să perceapă sublimul și ridicolul.

Ai grijă de tine, Vic dragă... Te îmbrățișez și vorbim curând!

Cristi

O societate mai bună

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Friday, March 16, 2012 11:05 PM

Dragă Vic,

Iartă-mă, pentru că, fără intenție, am reușit să te patronez în ultima mea scrisoare. Te rog să înțelegi că, în pofida tonului meu părintesc, pe alocuri foarte hotărât, nu încerc să îți impun absolut nimic. Dacă mi-aș îngădui să fac așa ceva chiar și propriilor mei copii, m-aș afla într-o contradicție flagrantă cu propria mea credință. Eu am scris liber, după cum m-a îndemnat inima, fără să îmi fac griji că s-ar putea să interpretezi părerile și sfaturile mele, chiar necerute, drept niște încercări de a te dirija după bunul meu plac. Poate că o să conștăți că le-ai fi interpretat așa, dar lasă, te rog, ca lucrurile astea să fie clare între noi. Așa voi putea și eu să mă exprim deschis în continuare, fără să mă tem că asta te-ar putea face pe tine să te simți mai puțin liber.

Acestea fiind spuse, cu privire la problema care înțeleg că s-a pus în repetate rânduri în grupul vostru (“cum poți declanșa o schimbare social benefică?”)... eu aș zice că, mai întâi de toate, prin asumarea unei atitudini corecte de către

fiecare dintre inițiatorii schimbării. Ți-am scris mai înainte... fiecare se poate analiza singur, din perspectiva motivațiilor și intențiilor proprii, pentru a ajunge la acele rădăcini ale răului care nu lipsesc din inima niciunuia din noi. Iar dacă descoperă că interesul personal primează asupra celui comun și nu poate să schimbe asta și nici nu e dispus să îi ceară ajutor bunului Dumnezeu pentru a-l ajuta să o schimbe, eu sunt de părere că ar fi de preferat, să o lase baltă. Nu cred că o va face, dar spun numai că ar fi de preferat, de dragul unei reale schimbări sociale...

Dacă însă a reușit să facă ordine în ograda lui și e convins că are o bază sigură în valorile sale, ar putea apoi, să cerceteze puțin schimbările sociale și evoluția mentalității comune în istoria mai veche și mai nouă a țării. Astfel, s-ar lămurii într-o oarecare măsură asupra celor la care se poate aștepta din partea oamenilor. Asta e foarte important, căci în lipsa unei evaluări lucide, dezamăgirea și resentimentele l-ar putea conduce (așa cum deja ai văzut și tu în destule cazuri) la abandonarea oricărei intenții de a mai contribui cu ceva la îmbunătățirea stării de fapt. Este, de altfel, cea mai naturală reacție a omului cumsecade, care depune tot felul de eforturi oneste pentru binele comun și care observă că (în continuare):

- mulți nu sunt conștienți că problema de bază a lumii în care trăiesc nu e răutatea conducătorilor, ci egoismul și lașitatea celor conduși
- mulți se tem să își conteste conducătorii, chiar și atunci când condițiile de viață devin aproape insuportabile
- mulți nu-și primejdiesc cu nimic puținul pe care îl au pentru perspectiva nesigură a unui viitor mai bun

- mulți nu cred în perspectiva unui viitor mai bun, dacă aceasta le e oferită de oameni ca și ei, lipsiți de susținerea unor autorități oficiale
- mulți dintre cei ce se confruntă cu o problemă comună, preferă să aștepte ca o autoritate recunoscută să o rezolve
- mulți dintre cei care implică într-o mișcare pentru schimbare nu o fac din solidaritate, ci pentru că văd în aceasta o ocazie de a-și proteja sau promova imaginea și interesele personale
- mulți dintre cei care se implică într-o mișcare socială dintr-o reacție de solidaritate, nu sunt conștienți că reușita acesteia presupune înțelegere, răbdare, iertare, compasiune și susținere dezinteresată și, pentru că le este mai ușor să judece, decât să ierte, să își amintească o faptă rea, decât zece bune, ajung să abandoneze sau chiar să trădeze
- mulți nu se mulțumesc decât pentru scurt timp cu rolul de frați egali și se implică în noi lupte pentru putere
- mulți caută în orice ocazie soluția efortului minim și acceptă, fără probleme, ca alții să muncească sau să gândească pentru ei
- mulți primesc și binele, și răul, cu aceeași obediență pasivă
- mulți nu cunosc și nici măcar nu sunt interesați de lecțiile trecutului, chiar dacă ei înșiși au suferit, trăindu-l
- mulți cred despre orice numai ce le face plăcere să creadă, iar despre ei înșiși preferă să își imagineze că sunt oameni care pot folosi drept model altor oameni

La urma urmei însă, acest om cumsecade care riscă la fiecare pas să fie dezamăgit, ar fi bine să nu uite cine judecă pe cine și cu ce măsură...

Avem noi oare reperele necesare pentru a pătrunde lucrurile acestea cu ușurință, pentru a împărți definitiv oamenii, cum o fac unii luminați ai momentului, în popor și populație? Înainte de a ne considera dezamăgirile justificate, luăm noi în considerație valorile și idealurile care au fost promovate în țara asta în ultimii douăzeci de ani, în familii, în școli, în mass-media, în organizații, în cultura noastră?...

Îți propun să vorbim un pic despre tinerii noștri, pentru că ei sunt, cu siguranță, cei mai animați de dorința de a contribui la schimbare. Să încercăm să intuim un pic ce știu ei... ce cred ei că știu ei, dincolo de orice îndoială...

Aștept, desigur, să îmi spui și părerea ta aici. Din perspectiva mea de părinte, profesor și consilier, care a avut privilegiul să discute până acum cu sute și sute de tineri, aș zice că, mai înainte de toate, tinerii de azi știu că au un drept inalienabil să se bucure de plăcerile acestei scurte vieți, prin toate mijloacele care le sunt accesibile...

Mai știu că banii reprezintă un mijloc imbatabil de a-și satisface acest drept și mai știu că munca este doar una din posibilitățile de a ajunge în posesia lor... Nu cea mai simplă și, nici pe departe, cea mai eficientă. La fel, nici educația, care, de altfel, a ajuns și ea doar una din nenumăratele lucruri pe care banii le pot cumpăra în totalitate...

Mai știu că banii și posesiunile vorbesc mai mult decât orice altceva despre "valoarea" omului și că cine stă mai prost

la capitolul ăsta, dar vrea să aibă o șansă în societate, trebuie să creeze altora senzația că nu le duce lipsa.

Mai știu că viața virtuală e oricând la dispoziția lor, că jocurile pe calculator, filmele și show-urile, sporturile de la televizor și alcoolurile și drogurile de toate felurile, îmbată pentru o vreme mintea și inima, făcând din viețile lor bogate în frustrări și sărace în sentimente adevărate, o existență măcar suportabilă.

Mai știu că nu au neapărat nevoie să-și întâlnească prietenii sau familia ori să facă ceva real împreună cu alți oameni, pentru că au la dispoziție chat-uri, forumuri și alte mijloace de interacțiune virtuală în care se pot implica fără efort și, cel mai adesea, fără consecințe.

Așa... și ce mai știu tinerii noștri?

Că iubirea poate însemna plăcere, dar și durere, dăruire, dar și dependență, însă, aproape niciodată, iertare și sacrificiu... Că în lumea aceasta, chiar dacă sunt uniți prin forțele inimii de doi sau mai mulți oameni, "eul" este alegerea firească, în raport cu "noi". Că a te iubi pe tine însuși este mai legitim și mai important decât a iubi pe oricine altcineva...

Pe scurt, eu sunt de părere că ceea ce știu tinerii cel mai bine este să fie egoiști, mișcați de ambiții și dorințe și plăceri strict personale... asemeni, de altfel, celor mai mulți dintre adulții și vârstnicii care îi înconjoară. Spre deosebire însă de aceștia din urmă, tinerii sunt, în mare parte, deschiși către o schimbare majoră a lumii... Nu neapărat pentru că binele tuturor ar conta chiar așa de tare pentru ei, ci pentru că le este din ce în ce mai limpede că, în condițiile pe care

societatea actuală le oferă, binele lor **personal** a devenit un ideal nu îndeplătit, ci de-a dreptul irealizabil.

E adevărat că și cei mai vârstnici își doresc o schimbare în direcția binelui lor personal, doar că ei sunt mai mult sau mai puțin înfrânați de memoria numeroaselor decepții, compromisuri și umilințe de care au avut parte. De aceea, cu rare excepții, ei nu mai privesc viitorul asemenea tinerilor, cu îndrăzneala și speranța care fac marile lupte posibile, ci cu teama și precauția care îi face să evite riscurile ori, în cel mai bun caz, să opteze pentru schimbări de suprafață.

Așa e viața... copiii sunt limitați din afară, iar vârstnicii își amintesc singuri toate limitele. De aceea, eu cred că pentru a evalua rapid gradul de decădere morală al unei societăți, e suficient să-i observi pe tinerii ei. Să privești felul în care reacționează aceștia la suferințele persoanelor cu care intra în contact, să contempli dorința lor de cunoaștere, căutarea lor spirituală, felul în care se poartă cu cei pe care pretind că-i iubesc, seriozitatea cu care muncesc, felul în care-și petrec timpul liber...

Și dacă se vede că cei mai mulți sunt indiferenți la suferințele altora, că nu se implică în nimic din cele în care nu sunt constrânși de propriile lor interese să se implice, că nu au dorință de cunoaștere, că nu îi interesează de unde vin și încotro se îndreaptă, că nu sunt atenți și buni cu cei apropiați, nici serioși și responsabili în ce au de făcut, dar că iubesc, în schimb, plăcerile corpului și jocurile și distracțiile de toate felurile, atunci eu zic că acea societate trăiește deja într-o adevărată stare de iad, pe care ignoranța și egoismul generațiilor mai vârstnice au făcut-o posibilă.

Să-mi spui și tu, Vicule, te rog, care-i rezultatul analizei tale... Poate mai vorbești despre asta și cu alți prieteni ai tăi. Eu cred că am zis destule, poate prea critice, până acuma...

În orice caz, dacă lucrurile stau pe undeva pe aici în societatea noastră, nu mai e nici o mirare că atitudini și fapte ca acelea pe care le-am punctat mai la începutul scrisorii se confirmă și se vor mai confirma destul timp înainte. Nu are nici un rost să fim dezamăgiți, pentru că asta nu face decât să ne probeze ignoranța. Mă rog, acum dacă stai să reflectezi un pic, cei care își pun toată încrederea în ființa umană, e imposibil să nu fie dezamăgiți!... Dar, Vicul meu... cei ca noi, care îl cunosc în inima lor pe Dumnezeu, chiar n-au nici un motiv să o facă.:-)

E clar că sunt forțe din oameni și din afara lor care se opun schimbării interioare și că ea, nu poate fi, de la început, un fenomen de masă. Răscoale, revoluții, războaie... astea da, pot cuprinde ca focul, populații întregi și pot schimba multe... dar întoarcerea la Dumnezeu a popoarelor, singura care contează cu adevărat, numai El știe cum se va face...

Sunt multe semne că ea a început deja. Cercetează pe Internet... e plin de poveștile oamenilor de toate credințele și neamurile, împovărați de toate greutățile și păcatele posibile, care au descoperit iubirea lui Dumnezeu în Hristos și, schimbați fiind în inimă, au izbutit să schimbe apoi totul în viața lor. De aici, de la aceste nenumărate transformări invizibile despre care sunt atâtea mărturii, dar despre care nu se aude nimic în mass-media întunecată a lumii, va porni, cu adevărat, schimbarea cea mare... Nu de la programele politice sau ideile sociale revoluționare ale unora sau altora.

Iar când și la noi vor fi destui care vor renunța să mai traiască după ideea că trebuie să se bucure mai întâi suficient de distracțiile și deșertăciunile vieții și abia apoi să facă ceva pentru cei ale căror nevoi îi doboară sub pragul demnității umane, societatea noastră, cu totul, se va înnoi, impregnată de suflul vieții adevărate.

Eu am aflat dintr-o serie de profeții extraordinare că vor fi multe încercări în anii care vor urma, iar “elitele” de nebuni și toți cei atinși de corupția satanică vor suferi, în sfârșit, judecata pe care singuri și-au pregătit-o. Apoi însă, umanitatea va păși, ca un singur om, pe calea uitată a iubirii de semeni. Aceasta va fi deopotrivă moneda globală și ordinea acestei lumi, iar cel ce o va fixa pentru totdeauna, va fi Dumnezeu Însuși. Socotește două mii de ani de la moartea Domnului pe cruce... e scris că totul se va petrece până atunci!

În fine, o să îți dau și ție la întoarcerea acasă profețiile acestea, împreună cu toate cele lămuritoare. Poți să le arăți apoi cui vrei tu, dar mai ales fraților tăi creștini, pentru că știu de la tine că mai toți sunt deschiși la minte și nu se dau înapoi să aplice învățătura lui Pavel de a cerceta totul și a păstra ce e bun.:)

Te îmbrățișez cu drag,

Cristi

Rădăcinile letargiei noastre

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Sunday, March 18, 2012 10:37 PM

Dragă Vic,

Mă bucur oarecum, în egoismul meu, că îmi dai dreptate pentru felul în care i-am zugrăvit pe tineri... M-aș fi bucurat însă mult mai mult, dacă m-ai fi contrazis, măcar pe alocuri... Ce să zic? Văd bine câtă amărăciune îți provoacă situația asta și înțeleg că ea e cu atât mai mare, cu cât ai sperat din toată inima că acțiunile civice din iarna asta sunt dovada unei treziri adevărate. Dar, sincer, Vicule... eu chiar cred că sunt, numai că, în condițiile date, trezirea e superficială și efortul făcut, îi îmbie deja pe mulți, din nou, la somn... Asta fără a mai judeca și faptul că voi sunteți nu 99%, așa cum ziceți, ci nici măcar 0,001% din populația țării ăsteia...

Și totuși, nu lăsa amărăciunea să pună stăpânire pe tine... E adevărat că oamenii sunt responsabili pentru alegerile lor, dar, așa cum am încercat să-ți spun și în mesajul trecut, dacă ai o anumită cunoaștere a naturii umane și a influențelor care se exercită asupra lor, devii mai înțelegător și nu mai privești, cu oripilare, greșelile lor ca pe niște atrocități inexplicabile.

Hai să reluăm încă puțin problema și să ne gândim, pentru început, la felul în care au fost și sunt oamenii educați și integrați în societatea noastră... Aș putea să-ți povestesc câte ceva despre cele ce se întâmplau înainte de revoluție, să zicem în ultimii douăzeci de ani de dinainte, perioadă în care m-am mișcat de la școală și până la finalul studiilor mele postuniversitare...

Se știe că liderii noștri de atunci au avut mari ambiții legate de urbanizare, industrializare, dezvoltare economică și științifică, adică tot ce putea oferi prestigiu unei națiuni moderne, în concepția conducătorilor săi “iubiți”...

Oamenii înțelegeau însă foarte bine unde se termină prestigiul și începe megalomania... De aceea apăruseră și nenumărate bancuri în care Ceaușescu era la concurență cu președintele american și sovietic, fiecare lăudându-se cu chestiile incredibile care se făceau în țara sa (normal, “superioritatea” noastră consta totdeauna într-o prostie vanitoasă și ridicolă, care ne stârnea râsul...) Copiii însă, nu prea înțelegeau duplicitatea mascată a celor din jurul lor. Ei se trezeau integrați într-o minuțioasă lucrare de educare, conformă cu obiectivele programatice concepute la cel mai înalt eșalon al societății. Regulile erau simple, clare, indiscutabile, iar copiii se achitau de rolurile impuse, cel mai adesea, în spiritul respectului pentru părinți și profesori. Nu de altceva, dar pe atunci era un lucru de la sine înțeles că aceștia din urmă știau foarte bine ce trebuie să cunoască, să gândească și să facă orice copil, pentru a se descurca mai târziu în viață.

Prin urmare, micuții erau educați (în mare măsură, ca și cei din generațiile anterioare), sub deviza unui TREBUIE incontestabil, afirmat de părinți și de educatori, și cu cât aceștia din urmă se dovedeau mai cultivați și mai ambițioși, cu atât presiunea exercitată asupra sufletelor fragile ale copiilor era mai puternică.

Dar în ce direcție se aplica această presiune sistematică?... Precum știi și tu foarte bine, în principal, în direcția încărcării creierelor copiilor cu nenumărate informații abstracte, menite să îi înzestreze cu minunatele cunoștințe și abilități necesare integrării în societate. Obiectivul imperativ al acestei educații cerea ca măsura performanței copiilor să fie permanent testată, analizată și cuantificată. Notele obținute reprezentau o măsură a valorii personale a elevilor, a valorii profesionale a învățătorilor și a valorii educative a părinților, prin urmare, aveau o importanță considerabilă în viețile tuturor acestora. Suficient așadar ca micuții să se implice activ într-o competiție de lungă durată cu colegii lor... și cu ei înșiși.

Competiția nu avea însă un sens pur egocentric, ci și unul social, legitimat de ideologia comunistă, care se îngrijea să prezinte binele colectiv ca fiind strict dependent de îndeplinirea individuală a sarcinilor fiecăruia. Modelul uzinei perfecte era modelul întregii societății. Statul, în frunte cu marele conducător de uzină, stabilea cadrul și regulile muncii din interiorul acesteia. Nimic nu era lăsat la voia întâmplării și nimic altceva nu se cerea de la fiecare individ, decât să își facă treaba care i se dădea de făcut. Atingerea unui nivel înalt de performanță școlară sau profesională era, în ultimă instanță, echivalentă cu certificarea celei mai autentice valori umane.

În școală nu se vorbea de cooperare. Materiile nu erau concepute în așa fel încât copiii să lucreze împreună. Cu rare excepții, nu se vorbea nici de într-ajutorare. Susținerea unui membru al societății de către cei din jurul său nu era inexistentă, dar era, oricum, derizorie în comparație cu susținerea statului, pe care toată lumea se baza cu o credință similară celei în legile naturii. De aceea, oamenii vorbeau foarte puțin despre ce ar fi putut ei face unii pentru alții, și foarte mult despre ce le-a dat, urma să le dea sau ar fi putut să le dea statul, școala, întreprinderea, partidul ori conducătorul “multiubit” însuși.

La școală nu se discuta despre problemele personale cu care se confruntau copiii, despre dragoste, despre prietenie și, în nici un caz, despre Dumnezeu... Copiii nu ridicau asemenea probleme, pentru că știau că vor fi priviți ciudat de colegi și de profesori. Într-un sistem în care toate piesele aveau locul lor legitim și păreau să funcționeze aproape de la sine, a aduce piese noi, neîncercate și neaprobate, ar fi putut fi oare privit altfel decât ca o nebunie?...

În plus, așa cum îți spuneam, copiii nutreau un respect natural pentru adulți, motiv pentru care, cel puțin până la vârsta adolescenței, rigorile și impunerile acestora nu se puneau, câtuși de puțin, la îndoială; chiar și elevii care nu se conformau prea bine așteptărilor, nu le chestionau vreodată validitatea.

Prin urmare, în toate școlile și în toate locurile în care lucrau după aceea, oamenii își asumau acest obiectiv primordial al performanței individuale. Ca și în zilele noastre, aceasta depindea în cea mai mare parte de acumularea și

aplicarea precisă a unor seturi specifice de cunoștințe, de răbdarea, disciplina și perseverența fiecărui individ în parte. Dincolo de ele însă, depindea în mod fundamental de motivația de a munci a fiecăruia. Cei mai buni înțelegeau, în general, că, indiferent de neajunsurile sistemului, făcându-și bine treaba, serveau deopotrivă interesul propriu, al familiei și al întregii societăți, ca lucrători cinștiți în marea uzină a țării. Aceștia munceau din convingere, cu conștiinciozitate și dormeau apoi, cu conștiința împăcată.

Cei mai puțin buni dovedeau, ca întotdeauna, o lipsă cronică de interes pentru binele comun. La ei, educația pragmatică pentru competiție și reușită personală, împreună cu lipsa oricărei frici de Dumnezeu își arătau din plin fructele otrăvite: carierismul lipsit de scrupule, furtul, înșelăciunea și compromisul moral în toate formele posibile, au fost nelipsite la toate nivelele și în toate organizațiile vechii orânduiri. În ultimii zece ani însă, pe măsura degradării tot mai accentuate a nivelului de trai, ele au devenit aproape universale.

Am vorbit cu o seamă de oameni mai vârstnici ca mine care au muncit în toți anii aceia și se pare că în multe întreprinderi socialiste, cei care “nu au pus deloc mâna”, au constituit numai o minoritate marginalizată. Erau riscuri mari, dar oamenii ajunseseră la capătul răbdării și nu ezitau să și le asume. A fura nu mai era considerat câtuși de puțin ceva imoral, pentru că se fura de la stat, iar statul, cu marele conducător cu tot, înșelaseră așteptările poporului și îl făcuseră să-i urască.

În perioada aceea, o perdea din ce în ce mai groasă de resentimente și deznădejde se așternuse peste țară. Apoi, când

aproape nimeni nu se mai aștepta, peste noapte, totul s-a schimbat!... Din clipa aceea incredibilă a fugii lui Ceaușescu și pentru multă vreme după aceea, așteptările oamenilor au renăscut. Cu asta nu vreau să spun că au apărut noi așteptări, care să-i privească, de pildă, chiar pe semenii noștri, ci doar că s-au consolidat așteptările la adresa noului stat și noilor conducători, care promiteau (ce șaradă îngrozitoare!) să asigure condițiile necesare pentru ca fiecare cetățean să prospere pe măsura puterilor sale. Visul de solidaritate care a însoțit atâția ani mitul marii uzine a țării s-a destrămat odată cu acesta, iar idealul împlinirii de sine prin îndeplinirea eficientă a sarcinilor față de popor s-a prăbușit în pulberea istoriei. În locul său, idealul scriitor al realizării de sine prin înavuțire rapidă în condițiile binecuvântate al pieței libere, s-a impus în toate zonele vieții sociale.

În ce privește motivația socială a muncii, vechiul și nicicând doveditul argument al “mâinii invizibile” a fost îmbrățișat fără rezerve, iar oamenii au crezut cu plăcere acel lucru simplu și plăcut de crezut: că din mijlocul neamului nostru, aflat imediat după revoluție într-o stare de relativă egalitate socială, se vor ridica niște întreprinzători isteți, capabili să acumuleze bani, resurse și mijloace de muncă, iar acest fapt va duce, implicit, la creșterea avuției și a nivelul de trai al tuturor celor care îi înconjoară. Cum cetățenii văzuseră cu ochii lor că, în starea de egalitate socială forțată nu au făcut decât să sărăcească continuu, era firesc ca dreptul la inegalitate, cu toate provocările sale, să le apară acum drept singura soluție rezonabilă. În plus, educația pentru competiție și obișnuința de a rezolva problemele prin diverse compromisuri, le-a creat aproape tuturor o disponibilitate generală și

entuziastă de a se angaja în activități mai puțin oneste care ofereau posibilitatea unei subite creșteri financiare și sociale. Din perspectiva aceasta, schimbarea sistemului a echivalat cu crearea unor oportunități uriașe pentru cei lipsiți de scrupule și conștiință, care și-au putut dezvolta la o dimensiune de neimaginat înainte, cele mai ambițioase planuri de dominație și câștig personal. Nu vreau să spun că toți oamenii de afaceri și politicienii care au câștigat foarte mult în perioada aceasta, au fost asemenea oameni. Dar am date suficiente pentru a crede că cei deja corupți și deja infiltrați în puncte cheie ale sistemului, au fost majoritatea absolută...

Cum era de așteptat, o parte dintre îmbogățiii peste noapte au obținut cu ușurință putere politică, iar oportuniștii care au intrat mai întâi în politică și au jucat după regulile acesteia, au dobândit, la rândul lor, bogăția pe care au visat-o. Firește însă, schemele acestea nu s-au desfășurat fără martori. O parte dintre ei au fost chiar cetățeni care își păstrasera conștiința și intenția fundamentală de a servi societatea... Presiunile mari la care aceștia au fost supuși i-au împins fie în jocul compromisului, fie în serviciul celor care au preluat cu hotărâre, toate pârghiile puterii, iar dacă nu au putut suporta nicuna din variante, s-au consolat, în cele din urmă, cu calea "regală"... cea care, până anul acesta, ne-a ținut departe de o a doua revoluție: **plecarea din țară**.

Una peste alta, deși se fura sistematic și înainte de revoluție, în noile condiții sociale, furtul și înșelătoria au atins o amplitudine fără egal. Rezultatul a fost polarizarea din ce în ce mai acută a societății și, bineînțeles, prăbușirea dramatică a nivelului de trai, fenomene care, culmea, nu s-au petrecut în această perioadă numai la noi, ci și în state cu veche tradiție

capitalistă. Dar crezi că la ei e altă cauză?... La nivelul întregii lumi, planurile de o lăcomie nebunească ale elitelor financiare și corporatiste au împins, inevitabil, națiunile spre ruină, iar catalizatorul indispensabil al reușitei a fost, pretutindeni, nivelul înalt de corupție în rândul responsabililor politici și administrativi ai acestora.

Pe partea mentalității populare, noi ne-am aliniat rapid sistemului de gândire occidental, trecând în modul cel mai natural de la concepția că realizarea personală înseamnă să îți faci treaba în marea uzină și să dobândești astfel o poziție socială cât mai respectabilă, la aceea că banii asigură realizarea tuturor dorințelor, adică superlativul realizării personale.

Dar ce s-a întâmplat, în condițiile acestea, cu educația copiilor?... La școală, din perspectiva pedagogică, s-a mers, în cea mare parte, exact ca și înainte. Sigur, acea dezgustătoare pojghiță ideologică a propagandei comuniste a dispărut fără urmă, dar, dincolo de aceasta, vechiul sistem bazat pe învățare mecanică, pe o relație autoritară profesor – elev, pe cultivarea aproape exclusivă a minții și ambiției copilului în scopul reușitei în competiția cu colegii săi, continuă să domnească aproape pretutindeni. A apărut oare ceva nou și bun?... Depinde de punctul de vedere... Au apărut referatele și eseurile, lucrările de licență și chiar doctoratele, preluate cu “copy paste” de pe Internet. A mai apărut posibilitatea de a obține note mai bune pentru că faci meditații plătite cu învățătorul sau profesorul tău. Și a mai apărut, desigur, posibilitatea remarcabilă de a lua examene și titluri pe bani, așa cum se întâmplă în multe din liceele și facultățile patriei. Altceva nou și cu adevărat semnificativ, eu, ca profesor, nu îmi amintesc să fi apărut în această perioadă....:(

Educația școlară a copiilor și a tinerilor care și înainte lăsa mare loc de îmbunătățire, dar care asigura, totuși, o anumită pregătire pentru viață, a ajuns, efectiv, deplorabilă... Și, din nefericire, cu mare greutate se poate repara ceva, pentru că situația se datorează deopotrivă profesorilor, sistemului pedagogic, dar și elevilor înșiși, respectiv, educației pe care aceștia o primesc acasă sau o dobândesc singuri, din lumea virtuală și din grupurile lor de prieteni.

Educația primită acasă, oricum, nu prea mai reprezintă nimic din ce era altă dată... Părinții, în marea lor majoritate, au fost surprinși complet nepregătiți în fața marilor tentații și pericole sufletești la care copiii lor au fost expuși în perioada aceasta, sub blânda lor oblăduire. Cea mai comună și mai răspândită ofensivă asupra minții, conștiinței și inimii copiilor a venit pe calea televiziunii și a jocurilor pe calculator.

Eu mă alătur întrutotul celor care consideră că, prin intermediul jocurilor și desenelor animate, copiilor li s-au servit unele din cele mai perverse rețete de spălare a creierelor pe care le-a putut inventa mintea umană... E un lucru deja demonstrat științific că la copiii și tinerii mari consumatori de jocuri pe computer și televiziune, s-a descoperit că abilitățile logice, matematice, verbale, capacitatea de sinteză și analiză a informației, atenția și memoria au fost profund afectate (am auzit chiar că în unele state europene, s-au scos de la anumite clase matematica și materiile bazate pe ea din programa școlară, pentru că elevii nu puteau, efectiv, să le înțeleagă!). În plus, ceea ce mi se pare mai grav decât toate celelalte cumulate, discernământul moral și viața de simțire a unor asemenea copii și tineri a suferit o diminuare dramatică... Or

asta înseamnă că ei au devenit mai superficiali și mai limitați nu doar în gândire, ci și în sentimente, și în deciziile lor morale.

În Occident au apărut pe tema asta o grămadă de studii. La noi, eu nu știu decât un singur specialist care s-a dedicat acestor probleme, dar pot să îți spun că toți profesorii mai vârstnici cu care am vorbit, mi-au mărturisit că au observat performanțe cognitive din ce în ce mai slabe la elevii de după revoluție, în comparație cu cei de dinainte. Și dacă ar fi numai asta!...:(Copiii au devenit din ce în ce mai neserioși, mai lipsiți de respect în relațiile cu profesorii, iar relațiile dintre ei din ce în ce mai fragile, abuzive și brutale. Prietenii normale ale vârstei au fost frecvent înlocuite de pseudo-relații de cuplu, cu atât mai periculoase, cu cât nivelul de sexualizare al copiilor depășește mult pe cel al părinților lor din vremea tinereții acestora.

Prea ocupați cu propriile noastre vieți, am lăsat copiii liberi în fața calculatoarelor și televizoarelor... Așa se face că jocurile, desenele animate și filmele violente, show-urile nesimțite de televiziune, muzica cu mesaje sexuale și sataniste, pornografia care saturează Internetul... au ajuns toate la ei, lăsând în sufletele lor urme extrem de distructive, pe care societatea noastră nici măcar nu se străduiește să le ia în seamă, darămite să le combată!...

Iar acum, sub presiunea evenimentelor, apar ca niște flori rare, câteva grupuri firave de tineri, zic eu, privilegiați, care mai sunt capabili să citească o carte de poezie sau de filozofie și mai au o credință într-un sens bun al lumii și al vieții... Oh, dar ce ajung aceștia să facă, mă rog, după câteva

luni de activism social cum nu s-a mai pomenit în România?!...
Scuză-mă, chiar nu folosesc un ton peiorativ aici...

Din câte am înțeles de la tine, nimic altceva decât să
emită concluzia tragică că nu se mai poate face nimic bun în
România, pentru că acești compatrioți ai lor sunt fie proști, fie
rău-intenționați, fie incredibil de letargici!

Oh, Vicul meu, sunt sigur însă, că tu poți să privești cu
înțelegere la frații aceștia mai slabi ai noștri...

Ei toți sunt victimele ignoranței și confuziei celor care
au fost responsabili de educația lor. Cu adevărat, poartă
păcatele celor de dinaintea lor și, abia apoi, pe ale lor înșiși.
Nu-i judeca și tu, pentru că au suflete bolnave!... Ei nu au
nevoie de judecata nimănui, ca să se însănătoșească, ci numai
și numai de dragoste... Fii sigur că avantajele pe care le-ai avut
în raport cu ei nu ți s-au dat pentru tine, ci pentru a le pune în
slujba recuperării lor și a altora asemenea. Prin urmare,
iubește-i chiar și pe cei cu suflete bolnave care se apropie de
tine și, de-abia când reușești să-i surprinzi cu iubirea ta,
dezvăluie-le că secretul ei, ca și secretul oricărei vindecări
posibile... se află în Dumnezeu.

Hai, s-auzim de bine. Te îmbrățișez cu mult drag,

Cristi

P.S. Să știi că atunci când afirm un lucru cu mare
hotărâre, nu îți vorbesc de la mine, ca unul care ți-ar putea

folosi ca învățător sau exemplu, ci numai de la Acela care mi-a fost și-mi va fi întotdeauna învățător și exemplu...

P.P.S. Trebuie să-ți mărturisesc că am avut, la un moment dat, o mică dispută cu mămăița, fiindcă ea e de părere că am o perspectivă mult prea simplistă în ce privește lumea de dinainte de revoluție, în realitate fiind mult mai multă cooperare pe vremea aceea, când nu exista atâta invidie și dezbinare între oameni... În fine, eu am vrut doar să scot în evidență câteva aspecte care mi s-au părut mai importante. Departe de mine ambiția de a face un studiu sociologic în care să prezint o imagine de mare fidelitate a istoriei recente... :)

Părerea mămăiței a avut însă darul de a mă face să realizez, încă o dată, marile diferențe ce apar, inevitabil, între noi, din cauza felului nostru limitat de a percepe lucrurile. Oricum, mie îmi e cât se poate de clar că numai Dumnezeu îl poate învăța pe om adevărul, iar toți cei care au pretenția că ideile personale ivite din capetele lor sau ale altor oameni conțin adevărul și numai adevărul, sunt la fel de lucizi ca și aceia care privesc la un tablou cu un câine, convinși că la un moment dat o să latre.

P.P.P.S. Dacă se-ntâmplă să observi vreun paradox în cele mai sus menționate, te rog să nu-l bagi în seamă...:))

Partea noastră de complicitate

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Wednesday, March 21, 2012 9:56 PM

Dragul meu Vic,

Din partea mea, ai perfectă dreptate când zici că omul nu este numai rezultatul educației primite din afară, ci și a caracterului său înăscut și, bineînțeles, al autoeducației. Dar să știi că o educație foarte bună primită în copilărie, și prin asta vreau să spun, în primul rând, o educație morală și spirituală capabilă să orienteze inima copilului spre cele bune, poate imprima o direcție corectă pentru întreaga sa viață, compensând cu succes toate slăbiciunile firii acestuia, ca și efectele influențelor negative care se exercită asupra sa. E vorba aici de îndreptarea copacului tânăr... de care ți-am pomenit cu ceva timp în urmă... :). În schimb, lipsa unei asemenea educații ori o educație patologică, bazată pe valori egoiste și modele proaste, poate distruge chiar și natura cea mai inocentă și mai altruistă care se poate întâlni la un copil.

Cel mai adesea, sunt mai multe influențe educative asupra copilului, unele bune, unele rele. Din păcate însă, cele rele tind întotdeauna să prindă mai bine, pentru că se mulează pe natura biologică, orientată spre satisfacerea cu minim de efort a nevoilor și plăcerilor trupului și ale minții. Asta e și părerea mătușii tale, care, după cum știi, a lucrat multă vreme

într-o fundație pentru copii defavorizați... De-a lungul anilor am aflat de la ea multe povești triste ale unor băieți și fete care păreau să evolueze bine, datorită ajutorului primit de la pedagogii și profesorii centrului, dar care au abandonat pe neașteptate școala și s-au apucat apoi de tot felul de lucruri reprobabile. Ca și celelalte colege ale ei, Nora nu s-a îndoit niciodată că, în toate aceste cazuri, influența proastei educații primite acasă și anturajul de prieteni, cu modelele și impunerea sale nocive, i-au tras în jos pe acești bieți copii.

E adevărat că, în zilele noastre, dispunând de atâtea surse de informare, fiecare om are posibilitatea de a alege și lucruri care să îi deschidă mintea și inima, începând din perioada școlară și până la sfârșitul vieții. Dar, realitatea simplă e că oamenii aleg, în mod natural, cele compatibile cu structura și cu obișnuințele sufletului lor, iar acestea din urmă se formează, în cea mai mare parte, din prima copilărie. Sunt lucruri deja bine știute în științele umane... Dacă ai fost obișnuit din fragedă copilărie cu abuzul, e foarte probabil că vei deveni, la rândul tău, un abuzator. Dacă ai fost crescut de părinți inconsecvenți, care te tratau fie cu drăgălășenie, fie cu răceală sau chiar cruzime, ești condiționat să devii un adult instabil, capricios, pe care nici cei mai apropiați măcar, nu se vor putea baza. Dacă ai fost răsfățat, laudat și servit în toate împrejurările, ai toate șansele să devii un exemplar narcisic, pe care privilegiul oricărei autorități lumești îl va transforma într-un tiran. Și, în fine, dacă, din contră, ai fost controlat, disciplinat și admonestat la fiecare pas greșit, libertatea spiritului tău va fi profund afectată și îți va fi foarte greu să trăiești, fără a căuta în permanență, călăuzirea autoritară a unei alte persoane.

Un caz particular de condiționare, cu o mare relevanță pentru problemele lumii, îl constituie cel al oamenilor care s-au născut în familii extrem de privilegiate. Pe măsură ce își percep tot mai bine avantajele, aceștia se expun, din ce în ce mai mult riscului de a deveni narcisici, mândri și aroganți. În plus, fiind, cel mai adesea, obișnuiți cu o stare de libertate care înseamnă să faci ce vrei, când vrei, cum vrei, fără să te preocupe ce costuri implică aceasta pentru alții, ei suportă foarte greu orice limitare venită din-afară. Și cum orice persoană cu care individul intră în relație, îl limitează, îl condiționează cumva, nevoia exagerată de libertate devine o nevoie arzătoare de dominație. În confruntarea cu orice opoziție, complexul de superioritate al unor asemenea oameni se transformă, inevitabil, în tiranie.

E bine, deci, pentru un asemenea privilegiat al sorții să aibă în proprietatea sa o corporație imensă, care, sub pretextul servirii unor nevoi umane, să nu urmărească decât profitul său, de dragul acestuia plătind președinți, politicieni, oameni de știință și jurnaliști, reducând la tăcere pe toți cei care îi amenință planurile și exploatarea pe niște sclavi pe angajații săi din lumea a treia?

Oh, da... din perspectiva lui este bine și i se cuvine, pentru că asta înseamnă pentru un fost copil răsfățat, a te bucura de o viață adevărată.

E bine ca un proprietar al unui mare concern bancar să împrumute oameni și corporații și guverne cu bani care, de fapt, nu există, cerând în schimb dobânzi considerabile în bani care au o acoperire în munca reală, a nenumărați oameni sărmani? E bine să profite de incredibil de sofisticata inginerie

financiară a timpurilor, care aduce banii celor ce muncesc în buzunarele celor ce nu fac altceva decât să speculeze?

Da, evident... din punctul lui de vedere e foarte bine, pentru că el e deștept și bogat, iar victimele sale sunt sărace și stupide, ceea ce înseamnă că jocul său nu va produce nimănui vreun șoc, de vreme ce fiecare rămâne, în mod legitim, ceea ce deja este.

Care sunt însă condiționările cele mai întâlnite în rândul celor 99%... „oilor”, „furnicilor”, „resurselor umane” a căror contribuție la istoria lumii le apare celor de dinainte cu totul neglijabilă?

Eu aș zice că noi, cei obișnuiți cu grija zilei de mâine, aparținem, mai degrabă, de categoria copiilor ai căror părinți i-au învățat să se miște, întotdeauna, după cele mai stricte reguli. Într-un fel, chiar suntem niște copii, dar, în alt fel, suntem într-o situație mult mai fragilă decât aceștia...

În mod cert, și noi am fost învățați să fim pasivi, dependenți, obedienți în respectarea nenumăratelor reguli inventate de „părinții cei deștepți”, asemenea înaintașilor noștri. Dar, pe de altă parte, eu cred că am fost și păcăliți considerabil mai mult decât toți cei dinaintea noastră...

Era nevoie să fim păcăliți astfel, pentru că aveam deja drepturi prea mari, câștigate cu jertfe de generațiile anterioare și pentru că exercitând în mod firesc măcar unele dintre ele, am fi ajuns nu doar să vedem foarte limpede toate abuzurile conducătorilor noștri, ci și să ne luăm, cu adevărat, tot ce ni se cuvine. În schimb, iată, ne aflăm și noi acum, asemenea vechilor creștinilor din Laodicea, complet inconștienți de

dimensiunea mării noastre mizerii morale. Și asta, în principal, pentru că am fost „ajutați” să credem că suntem destul de **fericiți** (pentru că putem să ne bucurăm liniștiți de programele TV sau jocurile pe computer sau pornografia virtuală sau de nenumărate alte distracții ieftine), destul de **liberi** (pentru că putem să plecăm din orașul și chiar țara noastră oricând nu ne mai convine), destul de **informați** (pentru că putem urmări non-stop știrile atent cenzurate din mass-media globală sau ne putem cufunda în oceanul de informații contradictorii al Internetului) și destul de **importanți** (pentru că decidem în mod democratic, care din oamenii susținuți de aristocrația economică și financiară e cazul conducă destinele noastre, o dată la 4-5 ani de zile).

Asta ca să nu mai vorbim de nenumăratele păcăleli sofisticate care ni s-au servit sub forma alimentelor modificate genetic sau iradiate, vaccinurilor, medicamentelor psihotrope, sistemelor de votare computerizate, promisiunilor electorale, legilor care încalcă constituții și drepturile omului, minunatelor „revelații” spirituale terestre sau extraterestre căror trebuie să ne conformăm fără întârziere... etc etc etc.

Se pare că noi, cei 99% trebuie să fim neapărat drogați și păcăliți în toate felurile cu puțință de „părinții” noștri dragi, care fac regulile pe lumea asta. Și, din păcate pentru noi, e clar că eforturile lor, care implică niște investiții enorme de bani și inteligență, nu au cum să rămână fără roade.

Așa se face că cei mai mulți dintre noi luăm, în continuare, drept subînțeles, faptul că suntem încă suficient de bine protejați de legi, de stat, de conducătorii noștri și că, oricât de rău ar fi acum, „cineva acolo sus” luptă totuși pentru binele nostru... Ce folos că istoria secolului 20 ne arată clar că

guvernele câtorva state „populare” s-au dovedit perfect capabile să comită cele mai mari genocide din istorie asupra... propriilor cetățeni?!

Ni se spune că trebuie să acceptăm vânzarea ultimelor resurse strategice ale țării... Crâcnim un pic, pentru că am văzut că de douăzeci de ani încoace, privatizarea nu ne-a adus nimic bun, dar apoi acceptăm. Normal, conducătorii noștri știu cel mai bine!... Ni se spune că trebuie să protejăm băncile, pentru că altminteri se prăbușește economia... Aruncăm un ochi invidios spre mica țară a Islandei, dar apoi lăsăm guvernul să salveze băncile, în numele și pe pielea noastră. Normal, conducătorii noștri știu cel mai bine!... Ni se spune că ne confruntăm cu amenințări teroriste și că ar putea fi nevoie să mergem la război... Ne putem imagina, desigur, cât bine aduce un război, mai ales când economia țării e pe marginea unei adânci păpăstii, dar dacă chiar trebuie, o facem și pe asta! Normal, conducătorii noștri știu cel mai bine!...

De fapt, n-are nici un rost să ne frământăm pentru una sau alta, de vreme ce guvernanții noștri știu și înțeleg multe lucruri importante pe care noi nu le știm și nu le putem înțelege... Ia, mai bine, să-i lăsăm în continuare să gândească și să ia decizii pentru noi, cei care chiar îi plătim pentru asta, iar noi să alungăm gândurile rele, că altfel ne mai trezim naibii cu cine știe ce boli de piele, ulcere sau, Doamne-fereste, chiar cancere... Ptui, mai bine nici să nu te gândești la d-astea, că imediat îți fuge gândul la spitale, la datorii, la ce se mai poate întâmpla cu familia ta rămasă fără sprijin și atunci chiar o iei razna de-a binelea!!...

la mai bine să ne relaxăm cu toții un pic, că doar o viață are omul... Așa... respirăm adânc, cu calm, optimism... Și acum, ia să deschidem un pic televizorul, să mai vedem și noi una-alta...

Ei, da... „Românii au talent!”... Ce tare! Uite, ăștia cu jongleriile lor chiar merită să meargă mai departe... Pfui, da’ ce rochiță decoltată are fătucă asta... o bucurie, de fiecare dată!... Aha, aha... și dincoace?... Ce mă?!.. L-au atacat pe Mutu cu fumigene și petarde? Ce duși sunt și italienii ăștia!... Oricum, e clar că nu ne mai suportă de nici o culoare... Da’ ia să mai vedem ce ne dau ăștia... Oh, “Tânăr și neliniștit”!... Mă fac că n-am văzut, că după aia îmi sparge capul nevastă-mea... Și ce-o mai zice oare DD?... Pardon, e ălalt!... despre tinerii care pleacă din țară... Tot zice și zice, da’ e pesimist și nu rezolvă nimica... Hai, că mă amăresc iar degeaba!... Mai bine dau înapoi și o chem pe nevastă-mea... Ah, reclame, normal, puteau ei să piardă ocazia?... Da’ uite, asta cu salamul mi se pare chiar comică... Cum zicea?... Ia, frate, cu ceapă... Of, Doamne, da’ ce mă seacă băiatul ăla!... Da’ pune-i, mă femeie, jocul ăla odată, că nu-l mai suport!... Și ce dacă e cu sânge?! Lasă-l mă, că doar e bărbat adevărat, ca tac-su... Așa, vezi?... Și adu-mi odată berea aia desfăcută din frigider și un mezel ceva, că nu te-ai obosit să-mi dai nimic până acumă și mă ia cu leșin...”

Mămăița tocmai m-a prins uitându-mă la reclame și acumă se bucură că mă poate lua peste picior...)) Zice: „Bravo, mă mamă... chiar nu credeam să trăiesc să te văd și pe tine în rândul lumii!”

Da, Vic al meu, iată că am făcut-o și pe asta de dragul pamfletului, care nu e, în nici un caz, genul meu literar... :)

Firește, știu că voi, cei de pe-acolo, nu gândiți și nu vă comportați astfel... Sunt sigur că și alții, destui, au citit, au auzit și au înțeles clar în ce direcție se mișcă lucrurile. Dar tocmai pentru că noi toți am fost condiționați prin nenumărate manipulări să gândim și să ne comportăm astfel, dar nu toți am căzut victimă acestui rău insidios, pe undeva trebuie să încapă și complicitatea noastră...

Îți amintești că am vorbit de înșelăciunile și trădările dinăuntru, fără de care, nici o ofensivă exterioară a răului nu ar fi posibilă?

Adevărat, suntem condiționați să devenim oameni fără demnitate, fără curaj, fără idealuri, fără nici o urmă de iubire pentru aproapele nostru, iar a fi condiționat nu e puțin pentru ființa naturală a omului. Nu e însă totuna cu a fi obligat!... Numai animalele sunt obligate prin condiționare. Noi avem în dotarea personală și o conștiință, iar atunci când hotărâm ceva, oricât de mult ne-ar constrânge condițiile exterioare, ea nu e niciodată complet absentă. Adevărat, la psihopații perfecți, cărora numele de posedați li se potrivește mult mai bine, putem spune că e absentă sau, mai degrabă, complet adormită, dar nu vorbim aici de aceia... Vorbim despre noi, marea majoritate, care avem încă o conștiință trează și care dovedim o complicitate asumată cu răul de fiecare dată când realizăm binele pe care îl putem face, dar, din frică sau egoism, alegem răul.

După credința mea, răul este orice nu este bine, așadar, inclusiv, pasivitatea. Noi nu trăim într-o lume în care neutralitatea inimii să fie posibilă. Dacă omul nu seamănă ceva folositor pe ogorul său, buruienile nu vor întârzia să apară. Dacă nu face binele pe care poate să îl facă, în lume nu se perpetuează doar un neajuns, o nedreptate sau o suferință, ci un nou rău se comite chiar atunci împotriva inimii sale. Omul însuși comite acest rău, pentru că, în loc să antreneze inima lui spre bine, adică spre acțiunea izvorâtă din iubirea de aproape, o antrenează spre rău, adică spre iubirea egoistă, care o va împietri din ce în ce mai tare. De aceea, e spus că cine nu e cu Domnul, e împotriva Sa și că nu poți fi și cu Dumnezeu și cu Mamona deopotrivă...

Dar hai că am "predicat" destul pentru azi, măi nepoate!... Să vedem cât mă mai rabzi în continuare...:))

Te îmbrățișez cu drag,

Cristi

Adevărata libertate

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Friday, March 23, 2012 10:15 PM

Dragă Vic,

Așa e, cum zici, problema libertății se discută de când e omul... Dar pentru că acel super citit prieten al tău de la facultatea de filozofie a reușit să te cam amețească, o să încerc, după cum mi-ai cerut, să te lămuresc puțin cum văd eu lucrurile.

E clar că fiecărui individ îi e dată posibilitatea de a alege liber între toate căile pe care le conștientizează în momentul prezent al existenței sale. Omul are, prin urmare, opțiunea de a alege între mai multe lucruri bune, de a alege între mai multe lucruri rele și foarte adesea, aceea de a alege între bine și rău. Prin urmare, el este creat cu capacitatea de a-și exercita permanent această libertate fundamentală. Odată însă ce într-o chestiune anume a ales răul, el se află pe o cale care îl influențează puternic, forțându-l să ia alte și alte alegeri în așa fel încât să nu se mai abată sub nici o formă de la ea, diminuând așadar posibilitățile sale de alegere. Cu alte cuvinte, în alegerile sale viitoare, omul nu va mai avea nici atâtea grade de libertate, nici atâtea opțiuni, ca atunci când a optat pentru prima dată între rău și bine în chestiunea respectivă.

Aceste constrângeri nu apar însă atunci când omul alege binele, nici la nivel social și nici personal, sufletesc. De

dragul demonstrației, o să dau unul sau două exemple ce ar putea folosi unor oameni ca prietenul tău, dar, cu siguranță, și tu îi poți oferi, foarte ușor, o mulțime asemănătoare inspirate din viața reală.

În perioada de după terminarea facultății cât am lucrat ca profesor de matematică în oraș, am cunoscut un coleg, suplinitor, care predă informatica. El mai lucra câte ceva și de acasă, dar, în cea mai mare parte a timpului său, se juca pe calculator. Era, încă din timpul liceului, un împătimit al jocurilor de strategie. Și, nu mai puțin, al fumatului... Întâmplarea face că băiatul ăsta a avut o relație cu o altă colegă a noastră, o fată de treabă, care însă nu putea suferi viciul respectiv. Vreo trei membrii ai familiei sale fumaseră și, la vârste nu foarte înaintate, se treziseră cu cancere de plămâni care îi băgaseră în pământ, după îndelungi suferințe. Cum cei doi se mutaseră împreună, conflictul legat de fumat a izbucnit aproape imediat. El stătea aproape toată noaptea treaz ca să se joace pe calculator și, bineînțeles, fuma încontinuu. Fata a venit cu toate argumentele posibile, dar el le-a respins, pe rând, fără drept de apel. În locul lor, a ales să creadă că boala de care suferiseră cei din familiei ei, ca și milioanele de oameni de care vorbeau statisticile, era doar un accident nefericit, care nu s-ar fi putut întâmpla niciodată unui individ cu datele lui fizice și psihologice remarcabile...

Văzând că nu o scoate în niciun fel la capăt cu el, fata a plecat de mai multe ori din casa lui, dar el s-a priceput s-o aducă înapoi, la început cu flori și promisiuni, apoi, când acestea nu și-au mai făcut efectul, chiar renunțând pentru perioade scurte de timp la fumat. Previzibil însă, la câteva zile după ce fata se instala iar în casa lui, omul începea din nou să

fumeze... Teoria sa era că, de vreme ce s-a convins că poate renunța cu atâta ușurință la fumat, o va face la momentul pe care îl va considera el potrivit. Apoi, ea a plecat încă o dată, iar el, plictisit de atâtea eforturi, și-a văzut înaintea de obiceiurile sale. Patru ani mai târziu și-a descoperit un cancer la plămâni. Imediat s-a lăsat de fumat și, vreme de încă aproape trei ani, a făcut aproape imposibilul pentru a se salva. Trei operații recomandate de medici, chimioterapie, radioterapie, tot felul de terapii alternative. Totul a fost zadarnic....:(

Și acum, dacă mai ai puțină răbdare, o să îți dau și exemplul al doilea...

Am avut un prieten din copilărie, un tip foarte deștept care a ajuns să conducă o fabrică din orașul nostru, la câțiva ani după revoluție. Pentru a-și pune pe picioare cei doi copii și a-și face o viață pe măsura viselor consoartei, salariul lui de director general se dovedea totuși, insuficient. Atunci, la sfatul unor prieteni de familie, a înființat o firmă "căpușă", prin care fabrica urma să se aprovizioneze cu o parte din materiile prime necesare și a pus-o pe numele unei mătușe. Iată deci o alegere cheie a omului și motivul care a stat înapoia acesteia. Pentru a obține apoi materialele necesare, prietenul meu a intrat în partidul la putere (gest fără de care i-ar fi fost aproape imposibil să se afle pe listele de clienți ale furnizorilor) și a plasat diverse comisioane mediatorilor politici și conducerilor întreprinderilor cu care făcuse contracte. A răsplătit copios, de asemenea, pe directorii și contabilii săi, pentru că nu ar fi putut face nimic fără contribuția lor la acest proiect. Iar după ce lucrurile au început să meargă din ce în ce mai rău pentru fabrică, a acceptat toate impunerile care i-au venit pe linie politică: desființarea unor secții, concedierea unei bune părți a

angajaților și, în cele din urmă, privatizarea subită, făcută după o evaluare ridicolă a tuturor bunurilor și capacităților existente.

Desigur, și-a primit, la rândul lui, comisionul, pe care l-a împărțit, ca de obicei, cu toți complicii săi. De vreme ce partea sa acoperea profitul de pe urma firmei căpușă pentru vreo douăzeci de ani, nu a avut nici mai mic regret că a trebuit să închidă totul, mai ales că avea deja câteva oportunități de afaceri locale, împreună cu câțiva dintre colegii săi de partid... Una peste alta, omul și-a văzut îndeplinite cu vârf și îndesat toate scopurile pentru care a făcut acea primă alegere care l-a dus pe calea compromisului. Dar, pe partea psihică, pot să-ți spun că, în mai puțin de șapte ani, a ajuns o epavă. L-am întâlnit de curând și mi-a mărturisit, printre lacrimi, că merge la psihiatru pentru că tocmai a fost diagnosticat cu o tulburare bipolară de personalitate. "Știam eu că mania e vocația mea", încerca el să glumească, "însă nu mi-am imaginat că o să vină la pachet și cu depresia..."

Acum locuiește singur, pentru că nevasta l-a părăsit de multă vreme din cauza deselor lui escapade extraconjugale. Copiii au viețile lor și nu îi dau nici un semn cu lunile, iar el merge, în continuare, pe pilot automat cu firmele lui și politica și, bineînțeles, aventurile amoroase... Pentru o vreme, înainte ca problemele psihice să devină atât de serioase, atunci când era, pur și simplu, confuz, a luat și ceva droguri ușoare. A renunțat însă repede, de teamă că dezordinea care apăruse în viața lui, o să-i afecteze ireversibil afacerile.

La finalul discuției, mi-a mărturisit că toți tipii foarte bogați pe care i-a cunoscut, sunt aproape robotizați din cauza nenumăratelor griji cu care se confruntă și că își mențin iluzia

de putere și de libertate, ducând o viață dublă, care ascunde tot felul de obiceiuri nenaturale, perversiuni și adicții. Mi-a spus că, deși cei mai mulți dintre oamenii simpli care îi cunosc îi consideră fericiți, niciunul din ei nu e, cu adevărat, astfel... Firește, cu toții caută fericirea, dar cu cât se străduiesc mai tare să o atingă, cu atât se îndepărtează mai tare de ea.

Și atunci nu e clar că nu o caută pe drumul corect?... l-am întrebat eu. Din punctul ăsta, îți dai seama că nu l-am lăsat să plece, fără să îi fac o sugestie bine simțită... LOL... Păi aș mai fi fost eu oare unchiul tău, dacă n-aș fi făcut-o?... :)

Întorcându-ne însă la chestiunea alegerii răului... Iată, experiențele vieții arată că nu doar băutura, nicotina, drogurile și sexul crează adicție, adică ajung să comande tuturor forțelor bune din sufletul omului... Minciuna, și înșelăciunea crează deopotrivă dependență... mai întâi, pentru că oferă cu efort mic recompense plăcute și, adesea, imediate, iar apoi, pentru că renunțarea la ele și recunoașterea adevărului se arată nemăsurat de dureroase pentru orgoliul celui atins de corupție. Și totuși, prețul amar al protejării orgoliului este exact sclavia, scindarea interioară care împiedică manifestarea liberă și autentică a sufletului. E, de altfel, prețul oricărui viciu.

De aceea, eu sunt convins că adevărata libertate, aceea care constă în dispunerea de un număr maxim de opțiuni, nu se află decât pe calea binelui. A alege binele moral, înseamnă a-ți asigura viitoare alegeri, pe deplin libere. A alege răul, înseamnă a dobândi niște avantaje fragile, care vor avea însă un revers sigur, în diminuarea libertății tale pe viitor.

Să observăm însă că, în ambele exemple, opțiunea care a dus la deznodămintele nefericite ale poveștilor a fost una egoistă. În primul caz, băiatul a ales, în repetate rânduri, la îndemnul iubirii de sine, căci, în cazul său, numai o iubire de sine exagerată l-a făcut își îngăduie cu atâta ușurință acel viciu, în detrimentul relației cu prietena lui. În al doilea, amicul meu a ales îndemnat de o iubire exagerată pentru sine și familia sa, în detrimentul datoriei pe care o avea față de angajații întreprinderii și față de societate, în general. E evident că **acel interes egoist** a cărui impunere duce la afectarea altora sau privarea lor de bine, se află la originea răului, atât în plan individual, cât și social. În schimb, **interesul altruist**, contribuie sau produce binele altuia ori mai multora, fără a afecta sau priva de bine pe nimeni.

Ce urmărim, așadar? Interesul egoist sau interesul altruist?... La asta se rezumă, în cele din urmă, traiectoria fundamentală prin lume a ființei umane. Iar libertatea, așa cum am încercat să-ți arăt, se află mai puțin în exercițiul alegerii, cât în ALEGEREA CORECTĂ.

În fine, acum îmi dau seama că, în virtutea pregătirii și a experienței mele profesionale, am devenit cam prea didactic în comunicarea asta pe tema libertății. În plus, n-am nici o ambiție să epuizez subiectul, de vreme ce nenumărați mai deștepți și mai deșteptați decât mine, au vorbit despre el înaintea mea. Mă opresc așadar aici și aștept să văd cu ce păreri mai veniți tu și prietenii cu care vei mai vorbi despre asta, în urma propriilor meditații....)

Ah, dar apropo de meditații... Am descoperit mulți tineri și intelectualii, care sunt atrași de tot felul de formule de

meditație pe care le primesc pe filierele unei mari varietăți de guru iluminați. Bănuiesc că în Europa, cel puțin de la nașterea primelor societăți teozofice încoace, nu a fost generație care să nu fi degustat, cât de puțin, deliciile acestei introspecții programate. Dar eu mai cunosc și un alt fel de a medita, care se referă la o apreciere morală, bine simțită, a ceea ce faci în fiecare zi a vieții tale.

Să mă ierte colegul tău, Dani, care cred că se va simți ofensat de asta, dar eu sunt sigur că noi toți am trăi într-o lume cu mult mai bună, dacă mai mulți frați de-ai noștri cu intenții nobile ar căuta să evolueze spiritual nu prin exerciții imaginative sofisticate, ci prin evaluarea atentă și onestă a felului în care alegerile lor zilnice îi mișcă pe căile binelui sau răului și prin acțiuni de bun simț, care să pornească de la concluziile acestor evaluări. Da, știu că și antropozofii pentru care am avut și eu o simpatie specială, au un exercițiu de meditație similar, dar ei mai au și altele, care nu știu să-i fi dus prea departe în direcția pe care și-o doresc.

Vrei, poate, să știi dacă și eu am obișnuința acestei practici?:)

Nu, nepoate... Din multele mele păcate, nu. Am încă firea asta dezordonată, care m-a împiedicat întotdeauna să mă țin de un program fix. Dar, îți mărturisesc sincer că fiecare zi în care nu mă gândesc la greșelile mele și nu mă rog bunului Dumnezeu să mă ajute să le compensez cumva și nu îi mulțumesc pentru tot ce mi-a dat... este o zi pentru care mă rușinez în fața Sa.

Nu îți imagina însă că trăiesc frecvent într-o stare de autoflagelare interioară...Nu găsesc nici o consolare în penitență, dar, crede-mă, găsesc toată consolarea de care am nevoie în iertarea Tatălui nostru, a cărei iubire eternă ne acoperă, mai devreme sau mai târziu, toate imperfecțiunile. Recunosc că sunt ca un copil răsfățat care a primit nenumărate daruri pentru un strop de iubire și care, convins de iertarea inevitabilă a părintelui, își tot permite să calce în străchini... Și totuși, știu că există un preț pentru toate alegerile greșite, pe care îl păstrăm pentru eternitate în inimile noastre. El este conștiința dureroasă a faptului că acolo, în lucrările acelea egoiste ale noastre, e înscrisă opoziția noastră oarbă și rușinoasă, față de Cel căruia îi datorăm totul...

O să revin poate într-un alt mesaj asupra acestor idei foarte importante pentru mine. Acum însă, chiar simt nevoia să mă duc să-mi fac porția de meditație... :)

Cu mult drag,

Cristi.

P.S. Adineauri i-am povestit mămăiței despre subiectul mesajului de astăzi... Ea spune că a cunoscut un singur om care, după opinia ei, știa cu adevărat ce este libertatea. E vorba de un unchi al ei, nenea Vasile, care a simpatizat cu legionarii când era student la București și a fost deținut politic timp de doisprezece ani la Jilava, Abrud și alte închisori comuniste.

Știam și eu destule lucruri despre el, dar de văzut, l-am văzut doar de câteva ori în copilărie, pentru că era foarte

bolnav și s-a prăpădit înainte să împlinească patruzeci de ani. Era extraordinar de blând și de liniștit, dar mie mi se părea cam ciudat, pentru că rămânea dintr-o dată tăcut și, minute în șir, indiferent ce se petrecea în jurul lui, nu făcea decât să privească în gol. Parcă era, cumva, rupt de lumea asta... Și chiar era, mi-a spus mămăița emoționată, fiindcă era un om sfânt. N-a vorbit cu nimeni despre ce i s-a întâmplat în acei ani de suferință, dar ei i-a destăinuit la un moment dat convingerea lui că oricine a trecut prin ce a trecut el și nu a descoperit libertatea, ori a înnebunit, ori s-a prăpădit în închisoare. Când a auzit lucrul ăsta neașteptat, mămăița, uimită, l-a întrebat ce este libertatea.

„Iubirea lui Dumnezeu este libertatea”, i-a răspuns nenea Vasile.

„Atunci nu l-am înțeles deloc” mi-a spus mămăița, „dar am ținut minte cuvintele lui. Și mulți ani mai târziu, atunci când a venit timpul meu... mi-am dat seama că a avut dreptate.”

A te iubi pe tine însuși

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Monday, March 26, 2012 10:37 AM

Dragă Vic,

Cunosc și eu îndemnul de “a învăța să te iubești” și de “a te iubi în primul rând pe tine”, pe care adepții a nenumărate școli de dezvoltare personală și curente New Age le pun la baza oricărei evoluții spirituale. Și totuși, în această entuziastă încurajare a iubirii de sine, eu văd cea mai mare capcana posibilă pentru sufletul omului...

Am vorbit chiar ieri, pe tema asta cu Dorin, un băiat înalt și blond, venit în vizită la bunicii săi, care locuiesc la trei case distanță de noi, în josul străzii. El este acum student și un adept înfocat al celebrului “Curs în miracole”, așa că, imediat ce am dat-o puțin pe filozofie, a început să-mi prezinte pe larg teoria necesității de a te iubi pe tine însuși, mai presus de toate :). Cu gândul să mă raporteze cât mai puțin la credința mea, pentru a nu îl ofensa prea tare, am început prin a-l întreba pe tânărul predicator, dacă îmi îngăduie să dau niște exemple de iubitori de sine veritabili. Cu acceptul lui, i-am ofer modelul narcisicului, care se iubește cu cea mai mare dedicație și fidelitate posibilă și pe acela al tiranului, care reprezintă o formă activă, perfecționată și securizată de paranoia, a celui de dinainte. El m-a oprit imediat, pentru a-mi atrage atenția că sunt victima unei erori și că aceste personaje nu și-au descoperit, de fapt, câtuși de puțin, sinele, care este ceva divin,

minunat și plin de iubire necondiționată pentru întreaga creație... Prin urmare, zicea el, iubind acest sine, iubești implicit tot ce există și, evident, nu poți fi un narcisic și, cu atât mai puțin, un tiran stăpânit de paranoia.

La asta am răspuns că recunosc și eu în acest “sine”, spiritul divin din sufletul omului. Și că, iubesc, așadar, nu doar acest sine al meu, ci și cel al oricărui alt om și, de vreme ce acestea sunt la fel de divine la fiecare ființă umană, nu văd nici un sens de a pune iubirea pentru sinele meu mai presus decât cea pentru sinele oricărui alt om... Apoi, profitând de faptul că l-am pus puțin pe gânduri, m-am străduit să îi arăt că, până la a conștientiza existența acestui sine minunat și a cunoaște, implicit, iubirea sa necondiționată pentru toată creația, omul rămâne la ce înțelege el, în mod natural, din ființa sa. Or el înțelege nevoile și plăcerile trupului pe de-o parte, ideile, amintirile, obișnuințele și emoțiile sale, pe de alta. De toate acestea îl leagă atașamente puternice, care numai în condiții foarte traumatice de viață pot fi eliminate. Cu alte cuvinte, el are destule lucruri de iubit la sine, până la a iubi acel sine divin... Că nici pe acestea nu le iubește cu înțelepciune, asta e cu totul altă problemă. Și, pentru a rămâne în această zonă a cunoașterii de bun simț, l-am rugat pe Dorin să urmărească spre ce se îndreaptă, în mod fundamental, atenția și bunătatea unei persoane apropiate. Să observe pentru ce are aceasta o apreciere mai mare decât pentru calitățile sale și pentru ce are mai multă toleranță, decât pentru greșelile sale... Să vadă de ce se arată ea mai preocupată, în afara nevoilor și plăcerilor proprii... l-am zis că mie mi se pare firesc să ne uităm aici pentru a vedea dacă și în ce măsură se iubește persoana respectivă pe sine însăși, pentru că nevoile, plăcerile și imaginea de sine sunt părți esențiale ale sinelui, în percepția comună. Apoi, în vreme ce tânărul meu prieten își lua avânt ca să mă contrazică din nou, m-am întors la narcisicul și la tiranul, despre care el nici nu a vrut să audă. E evident că ambii se

iubesc pe sine mai presus de toate, iar această iubire de sine devotată și, totuși, niciodată satisfăcută nu mai lasă loc în inima lor pentru nicio altă iubire reală. Un lucru pe care până și știința foarte limitată a psihologiei îl atestă: nimic nu poate avea o valoare în sine, pentru narcisic sau paranoic. Lucrurile sau ființele nu pot avea pentru aceștia decât valoarea de utilitate pe care o dobândesc în servirea supremei iubiri de sine care îi guvernează. O valoare fragilă, relativă și efemeră, o valoare mult inferioară propriei valori, desigur...

Acestea fiind spuse, l-am provocat pe băiat să privească împreună cu mine la exemplele unor slabi iubitori de sine... L-am întrebat ce părere are despre mama care își servește copiii ca un sclav, zi și noapte, de dragul lor neglijându-și nevoile și abținându-se de la toate plăcerile sale personale... Sau despre Francisc de Assisi, călugărul umil care, deși trăia într-o teribilă sărăcie, a trimis un frate călugăr să ducă unor hoți flămânzi ultimele lor merinde și să le ceară scuze pentru că i-a făcut de ocară, atunci când au încercat să le prade mănăstirea....

Dorin mi-a replicat, previzibil, că asemenea persoane se comportă atât de nobil, tocmai pentru că își iubesc sinele divin și îl pun mai presus de toate. Motivația acestor comportamente e însă mărturisită chiar de persoanele în cauză, drept care se știe foarte bine că cele mai multe din mame se comportă astfel, pentru că își iubesc copiii mai mult decât pe ele însele, iar oamenii sfinți asemenea lui Francisc, pentru că sunt pătrunși de iubirea lui Dumnezeu, care se dăruie necondiționat, tuturor copiilor Săi, buni sau răi, deopotrivă. Unde este deci la acești oameni preocuparea primordială pentru sinele propriu (fie el divin sau uman)?..

Cei care ajung să iubească pe alții mai mult decât pe ei înșiși, nu mai sunt ocupați obsesiv să cultive nimic din ce

este al lor. Au schimbat deja iubirea pentru trupul lor, mintea lor, posesiunile lor și imaginea lor de sine, pentru o iubire mai mare, care îi face să se simtă cu adevărat vii și împliniți, care le oferă o fericire pe care nu au cunoscut-o niciodată în iubirea de sine.

Acuma... din perspectiva unei astfel de schimbări umane, mie mi se pare că e chiar mai bine ca oamenii să se iubească pe ei, cu toate ale lor, așa cum sunt lăsate lucrurile, decât să iubească un sine divin al lor, pe care, oricum, cel mai adesea nu-l recunosc decât cu mintea. De ce?... Pentru că e mai greu să te iubești pe tine, lucid fiind, atunci când îți știi toate slăbiciunile trupului, ale minții și ale caracterului și ești deja obosit de lupta zilnică pentru a-ți construi o imagine respectabilă în rândul semenilor tăi, decât să iubești acest sine minunat, supraomenesc, pe care poți să-l faci, la nevoie, una cu imaginea de sine... Cu alte cuvinte, e mai greu să te iubești dacă observi că iubirea pentru trupul sau imaginea de sine cere atât de mult efort și îți aduce atât de puțină fericire, decât dacă te obișnuiești să te confunzi cu o ființă divină, perfectă, de o iubire necondiționată. În primul caz, frustrările iubirii de sine îndreaptă adesea iubirea ta către alții, dar în al doilea, nu prea mai ai frustrări și deci, nu prea mai ai, cu adevărat, nevoie de nimeni.

Cum era de așteptat, Vic... n-am avut deloc sorți de izbândă cu ideile astea. Să nu te aștepți ca vreun predicator al iubirii de sine să-ți recunoască vreodată pe față, că iubirea de sine ia ceva din iubirea pe care omul ar putea să o dea altora... Oh, nu... din perspectiva sa, tu ești cel care trăiește în iluzie, și asta tocmai pentru că nu te accepți și nu te iubești, cu adevărat, pe tine însuși. Dacă ai avea însă, bunăvoința s-o faci, ai descoperi apoi imediat că îi iubești mai mult și pe cei din jurul tău...

Așa să fie însă oare?... Nu suntem noi, în viața aceasta puși aproape permanent în fața unor alegeri care servesc fie un interes propriu, fie un interes al altuia?

Iată întrebări simple și inevitabile ale vieții...:)

- Dau din ciocolata mea fratelui meu sau o păstrez numai pentru mine?... - Petrec o oră citind povești copilului meu sau uitându-mă la un film care mă interesează?... - Ies în oraș cu prietenii la o bere sau stau cu logodnica mea care a avut probleme la serviciu și are nevoie să plângă pe umărul cuiva?... - Fac ceva pentru mine și sau fac ceva pentru fratele meu? - Care din iubirile inimii mele va învinge? - Și care va fi cea sacrificată?...

Aici văd eu problema problemelor și arcana arcanelor. Numai conștientizarea ei și e suficientă să ne trezească din adormire conștiințele și să ne arate că nu suntem nici pe departe atât de buni și de iubitori cum ne place să credem. Eu cred că, până și atunci când educația și conștiința și practica faptelor de iubire au îndreptat deja omul pe calea corectă, el tot nu se află la adăpost de ofensiva deghizată a iubirii de sine. Ba este încă și mai expus, deoarece realizează că, făcând binele, a devenit mai bun decât alții sau, în termenii cunoscuți ... "mai aproape de sinele său divin"....:-)). Dacă se mai întâmplă să se bucure și de ceva laude venite din partea unor martori binevoitori , el începe să se simtă din ce în ce mai bine în pielea proprie. Oh, e bine totuși să fii un mic dumnezeu!...:) Sunt zorii acelei dimineți fericite a narcisismului, al cărei soare îl va înlănțui la un moment dat, făcând din el sclavul propriei imagini. Mândria și setea de noi recunoașteri publice vor ajunge să îl mâne din urmă, în tot ce face, iar frustrarea lor va aduce în sufletul său resentimentul, invidia, mânia și, la limită, tirania pe care, în timpurile inocenței sale, a privit-o ca pe cea mai teribilă manifestare a răului...

Cu adevărat, și cei mai buni sunt destinați căderii, atunci când se bazează pe ideea că idealul iubirii și bunătății se află în ei înșiși, și nu în afara lor. Trebuie să iubești în permanență mai mult pe altul decât pe tine, ca să nu ajungi, asemenea unei verigi în roțița din cușca sa, să te epuizezi în eterna neîmplinire a iubirii de sine. Foarte mulți reușesc să iubească toată viața lor anumiți oameni și asta îi ține departe de capcană, deși poate nu îl cunosc încă pe Dumnezeu (dacă mă întrebi pe mine, eu cred că asta e motivul principal pentru care există părinți pe lume... :)). Alții, foarte puțini, reușesc să iubească toată viața toți oamenii, chiar și pe dușmanii lor, dar pe aceștia nu-i vei găsi decât în rândurile cunoscătorilor lui Dumnezeu. În inimile lor idolii falși au dispărut, iar iubirea Lui necondiționată, care se dăruie tuturor oamenilor și întregii creații, curge neîncetat, fără a se întoarce niciodată împotriva iubitorilor, până când tot sufletul lor este impregnat de iubire. Atunci abia, ei ajung să se iubească necondiționat și pe ei înșiși, dar nu ca trup sau imagine de sine, ci numai ca parte indestructibilă a iubirii divine...

În fine, ți-am spus ție până la urmă, ce aș fi vrut să îi mai spun lui Dorin. N-am mai apucat, pentru că imediat după ce mi-a arătat limpede că iubirea de sine e sursa tuturor iubirilor posibile, s-a scuzat și a plecat spre casa bunicilor, unde, am înțeles că urma să îi ajute cu pregătirea mesei. Desigur, iubindu-se atât de mult pe sine, e de neconceput să nu își iubească foarte mult și bunicii....:))

Mămăița zice că, într-adevăr, îi iubește așa de mult că de fiecare dată când pleacă, le cere jumatate din pensiile lor... desigur, pe lângă toate bunătățile cu care îl încarcă bunică-sa. Între noi însă... asta e doar o mică bârfă răutăcioasă, după vechea noastră tradiție.

În fond, toată lumea știe că nimic nu le place mai tare bunicilor, decât să facă utili pentru nepoții lor... :))

Te îmbrățișez cu drag,

Cristi

Marile măști ale iubirii de sine

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Wednesday, March 28, 2012 1:25 AM

Dragă Vic,

Eu cred că dacă viața aceasta ar fi mai puțin decât o provocare divină la o mare schimbare spirituală, a ne înfrânge înnăscuta iubire de sine, care e cunoscută sub numele comun de egoism, ar reprezenta fie o acțiune inutilă, fie una care nu ne-ar cere aproape niciun efort.

În cazul în care ar fi inutil să ne înfrângem egoismul, haosul moral al lumii ar fi un dat acceptat de la sine, iar regulile interioare și exterioare care guvernează viața în comun nu ar fi altceva decât niște convenții fragile, oricând negociabile. Oamenii ar intra în competiție pentru cele mai mărunte lucruri, s-ar asocia, s-ar hărțui și s-ar despărți neîncetat, după socotelile și interesele lor de moment, cei mai puternici folosindu-se permanent de cei mai slabi sau eliminându-i, în caz că aceștia devin inutili sau amenințători pentru ei. Nimic din ceea ce oamenii ar construi împreună, nu ar putea avea o existență de durată. Tu crezi că pe pământul acesta se trăiește sau s-a trăit vreodată astfel?... Pe alocuri, poate că da, dar nicidecum și nicăieri unde oamenii sunt capabili să facă o

diferență, cât de mică, între bine și rău, unde se mai poate distinge la ei măcar un rudiment de conștiință și unde încă își mai iubesc copiii...

Pe partea cealaltă, în cazul în care nu am avea nici o problemă să ne înfrângem egoismul, nu am avea nici trecutul pe care îl avem, și evident, nici prezentul... În lumea noastră, valorile morale ar fi recunoscute și urmate în mod natural de imensa majoritate, astfel încât toate constrângerile impuse sub amenințarea unor pedepse n-ar mai avea nici un sens. Toate comunitățile umane ar fi pline de eroi pozitivi, care s-ar solidariza spontan pentru toate cauzele binelui comun, fără să precupețească nici un efort. Lupta lor împotriva oricărui rău ce amenință valorile fundamentale ale conștiinței ar fi dusă, fără ezitare, până la sacrificiul suprem. Oamenii aceștia, capabili să pună în mod natural valorile morale mai presus de propria persoană, cu toate nevoile și plăcerile sale, ar păstra întreaga lor viață o natură inocentă, asemenea copiilor mici care nu cunosc plăcerea obsesivă de a se privi în oglindă (nici în cea a trupului, nici în cea a sufletului), care au dorințe, dar nu au invidie, care au suferințe, dar nu au resentimente...

Iată însă că este pe undeva o mare provocare morală... iar consecințele sale sunt conflictele evidente între tendințele egoiste și conștiință, între iubirea de sine și iubirea de semeni din fiecare suflet omenesc. Iar alegerile nu sunt ușoare deloc, pentru că mințile oamenilor s-au priceput foarte bine să creeze nenumărate măști dezirabile, în spatele cărora egoismul să prospere nedefinit, la adăpost de insinuările legitime ale conștiinței.

Să luăm, spre exemplu, câteva dintre măștile comune și mult invidiate sub care se ascund oamenii foarte bogați: **patronul, bancherul, aristocratul, marele filantrop**. Fiecare dintre acestea poartă pe frunte cuvântul: „NOBLEȚE”, moștenire a multelor secole de dominație aristocratică absolută. Eticheta aceasta indică prezența unor calități cu totul speciale, care îi îndreptățesc pe posesorii lor să ducă o viață extrem de privilegiată în raport cu marea majoritate a semenilor lor. Validați de convențiile strâmbe ale societății și de acceptarea complice a celor din jur, cei mai mulți dintre acești indivizi ajung să se considere un fel de supraoameni, în raport cu toți cei care nu au atâtia bani și posesiuni ca ei. Iar pentru a nu se simți iritați de restul de conștiință care, eventual, se mai zbate încă să supraviețuiască în sufletul lor, ei se conving singuri că poziția privilegiată de care se bucură este fie rezultatul unor merite extreme de importante, fie un efect firesc al legilor creației...

Dacă însă vreunul din admiratorii lor caută, cu adevărat, care sunt acele merite care îi ridică deasupra celorlalți oameni, nu va găsi între ele nici vreun talent mai deosebit, nici inteligența, nici bunătatea, nici generozitatea, nici cinstea, nici iubirea de semeni. Nici vorbă că toate acestea le-ar lipsi cu desăvârșire, dar de vreme ce ele se găsesc în mult mai mare abundență la oameni cu situații sociale modeste, nu ele fac diferența. Ceea ce au însă, fără îndoială, cele mai multe dintre aceste persoane este o mare iubire de bani, de posesiuni și de recunoaștere socială, care se prelungește în mod natural cu o insensibilitate remarcabilă față de necazurile și suferințele altor oameni. La limită, un tiran cu inima complet împietrită, care a ajuns să se considere un supraom, poate

considera drept un scop extrem de justificat să distrugă nouă zecimi din supușii săi, în cazul în care îi vede drept consumatori inutili ai resurselor sale sau animale periculoase, incapabile să se ridice la standardele de existență stabilite de el.

Cine se ascunde, așadar, sub măștile surâzătoare ale oamenilor care stăpânesc lumea?... Cel mai adesea, probabil, niște suflete bolnave, cu inimi sufocate de egoism și pervertite de vicii, care trăiesc într-o dependență totală de minciuna diabolică a unei supremații imaginare, la o distanță nesfârșită de binecuvântarea iubirii adevărate de oameni și de Dumnezeu.

Dar ce asigură perpetuarea și dezvoltarea sistemului lor injust de stăpânire a lumii și de manipulare a umanității în societatea actuală?... Desigur, puterea pe care o au asupra noastră. Mai precis, puterea pe care noi, cei peste 99%, le îngăduim să o aibă. La prima vedere pare puțin cam ciudat... De ce oare le facem noi jocul, în detrimentul intereselor noastre fundamentale?

Lașitatea, respectiv frica și comoditatea care au drept sursă tot o prea mare și oarbă iubire de sine, rămân întotdeauna o motivație valabilă. Dar mai e ceva, ceva care blochează complet orice posibilitate de trezire și depășire a stării de lașitate. Aceasta este dorința de dominație care îi mișcă, deopotrivă, pe cei mai mulți dintre noi, indiferent de datele genetice, biologice, etnice, rasiale, sociale, profesionale etc. Aceasta face ca cei "privilegiați" să fie priviți, dacă nu ca modele, măcar ca persoane cât se poate de îndreptățite să trăiască astfel. Pentru că a fi bogat sau, mai bine zis, a avea șansa de a deveni bogat le apare și oamenilor de rând ca un

drept legitim, pe care, așa cum nu și l-ar refuza lor, nu îl refuză nici altora. E drept că nu îi iubesc neapărat pe cei bogați și puternici, dar iubesc viața acestora și visează să fie în locul lor, sau măcar în locuri, cât de cât, asemănătoare...-) Complet nerealist? Nicidecum. Sistemul are întotdeauna "norocoșii" lui, exemplele lui îndelung celebrate, care demonstrează mulțimii naive că visul de aur poate deveni realitate.

N-a fost însă mereu astfel. De-abia în ultimele două secole și jumătate au ajuns să se confrunte elitele politice și religioase ale lumii cu realitatea că oamenii, ieșiți deja în mare măsură de sub voalul impenetrabil al superstițiilor și atinși de mari adevăruri spirituale și științifice, nu au de gând să rămână la nesfârșit sclavii unor sisteme rigide și opresive. Așa se face că demersurile lor au vizat, permanent, luarea completă în stăpânire a sistemelor financiare ale lumii. Victoria cheie a fost crearea în 1913 Federal Reserve Bank, consorțiul bancar privat care a primit dreptul de a emite dolari fără acoperire și de a credita cu ei deopotrivă guvernul american, ca și guverne și instituții din lumea întreagă. Din punctul acesta, sistemul financiar al celor mai dezvoltate state ale lumii s-a dezvoltat neîncetat în această direcție, evoluând sub forma unei escrocherii grotești, a unei scheme Ponzi din ce în ce mai sofisticate, ale cărei victime sunt toate popoarele lumii. "Banii din aer" au sponsorizat, în continuare, cele mai mari atrocități din istorie, după ce masele de oameni chinuiți au fost amețiți cu ideologii atee, care promiteau să le rezolve marile probleme de existență și să instaureze definitiv justiția socială.

Propagatorii activi și bine plătiți ai filozofiei luptei de clasă au făcut ca, la începutul secolului XX, milioane de oameni sărmani din Rusia țaristă să iasă din resemnare și să conceapă

faptul că se aflau în fața unei ocazii istorice de a schimba acele reguli ale jocului social conform cărora nici ei, nici copiii lor, nu aveau nici o șansă să dobândească vreodată, ceea ce bogații aveau de-a gata, de pe urma muncii și suferinței altora. Mai de voie, mai de nevoie, ei au acceptat astfel justiția fără Dumnezeu pe care le-o oferea noul sistem conceput de elitele oculte ale lumii. Desigur, prea puțini au încercat să îi prevină că acesta, oricât de bine ar fi sunat pentru omul de rând, se putea transforma oricând într-o dictatură absolută.

Și, într-adevăr, dictatura absolută a fost consecința cea mai importantă a mării schimbări sociale... Iar roadele sale le cam cunoaște deja toată lumea. Pe lângă degradarea morală, culturală și materială, marele imperiu sovietic, a fost, în primele sale decenii de existență, decimat de proprii săi conducători. La fel avea să se întâmple și cu poporul chinez, în decursul revoluției culturale a lui Mao, cu cel cambogian pe timpul lui Pol Pot, cu cel nord-corean sub dictatura lui Kim Ir Sen și a descendenților săi, etc etc... Ai auzit că unii istorici pun în seama lui Stalin (ca și a lui Pol Pot), distrugerea unei treimi din populația țării salei?!

Oricum, e mai mult decât edificator faptul că ambele războaie mondiale împreună cu toate celelalte războaie ale secolului XX, au făcut mai puține victime, decât dictaturile comuniste... Și, apropo, fascismul este deopotrivă, o altă promisiune înșelătoare de justiție socială, doar că, spre deosebire de comunism, în cazul său dictatura personală joacă cu cărțile pe față de la bun început. Nu partidul unic al celor mulți, ci personajul mesianic din fruntea acestuia este acela care se angajează să își salveze poporul. Începutul este oarecum diferit, continuare însă, întotdeauna, aceeași.

La noi, după cum am auzit de curând, sistemul comunist a făcut vreo două milioane de victime, în cea mai mare parte aparținând elitelor sociale și culturale ale țării. Și, iată... nu se vorbește despre asta în media și nici nu se învață în școli. Incredibil, nu-i așa?...

Aceștia au fost oameni care, prin potențialul și istoria lor de viață ar fi putut prezenta în societatea românească de după război, pericolul unei opoziții reale. Și tocmai pentru că asemenea lucruri s-au întâmplat în Rusia, China, România și în celelalte state comuniste, liderii lumii așa-zis "democratice" au înțeles pericolul, iar noua orânduire a devenit dușmanul lor de moarte. Cei din spatele acestora, adevăratele elite ale lumii, care au manipulat umanitatea în toate revoluțiile și războaiele secolului ultimelor două secole, au folosit foarte bine acest conflict între sistemele politice ale lumii, în scopul creșterii puterii lor financiare și militare. Pe de altă parte, presiunea exercitată de lupta continuă pentru dreptate socială din interiorul propriului sistem, i-a determinat pe stăpânii capitalului mondial să facă anumite concesii democratice, dar, în același timp, să și investească în manipularea eficientă a maselor mari de lucrători, care priveau către ei cu o invidie periculoasă. Minciuna, manipularea mentală, asta e întotdeauna cea mai redutabilă armă a oamenilor și a demonilor. Ea pornește de la prințul acestei lumi și se propagă sub toate formele, în cascadă, până la cel din urmă om de pe lumea asta. Iar ierarhiile autoritare constituie mediul său ideal de viață.

Eu unul cred însă că principala minciună a istoriei, difuzată pe toate căile și în toate timpurile, a constituit-o masca nobleței, a meritelor ieșite din comun ale celor puternici

și bogați care i-a plasat întotdeauna pe o poziție legitimă de elită a societății. După căderea comunismului, ultima mare iluzie care își trăiește și ea ultimii ani este “visul american”, teza imposibil de confirmat că orice cetățean, indiferent cât de umilă este condiția sa socială, are o șansă reală de a ajunge, prin muncă cinstită, în rândurile elitei...

E drept că în vremurile de început ale sistemului au existat și indivizi care au făcut bani nu doar exploatând pe alții, ci și muncind, la rândul lor, cât se poate de serios. În cazul acestora, șansa nu a fost complet străină de anumite merite personale. Pe măsura succesiunii generațiilor, a devenit însă din ce în ce mai clar că, în majoritate absolută, cei foarte bogați și puternici nu au avut niciun merit mai important decât acela că au apărut pe lume în familia potrivită, după modelul vechii nobilimi feudale.

Totuși, asta nu a ajuns să constituie o problemă prea gravă pentru mulțimea imensă a oamenilor simpli din statele capitaliste, din simplul motiv că, pe lângă pâine și circ, ei au primit acces la jocurile financiare fascinante ale celor bogați. Tranzacțiile de bursă, participarea la fonduri de investiții, creditele, implicarea în jocuri de noroc, în scheme piramidale și speculații de toate felurile au oferit chiar și oamenilor de rând posibilitatea de a se înregimenta în marele cult al șansei de a face bani din bani sau chiar bani din nimic. Ca să nu mai vorbim de posibilitățile ilegale de îmbogățire, de care săracii au fost lăsați să se bucure cu o aspră măsură, și de care bogații au profitat, ca întotdeauna, fără nicio măsură...

Una peste alta, indiferent de poziția sa pe scala socială, tot omul a înțeles că nici nu mai are rost să se gândească la o

reușită nesigură obținută cu mare trudă, pentru că, mulțumită minunatului său guvern și bunăvoinței celor bogați, are și el o șansă a lui, o șansă aproape sfântă :-), de a accede la bani nemunciți, care să împlinească din belșug toate nevoile și dorințele sale. A cunoscut oare societatea umană vreo altă revelație mai răspândită și mai celebrată?!...

Dar destul despre asta... Să mergem o treaptă mai jos în peisajul comun al măștilor lumii. Aici găsim conducătorii de toate felurile și toate calibrele: **președinții de state și de organizații, managerii, directorii...** într-un cuvânt, **șefii**. Pe măștile lor scrie întotdeauna “BINE”, căci ei sunt cei îndreptățiți să decidă asupra ceea ce e “bine” să se întâmple în zona lor de influență și să se îngrijească apoi ca ceea ce au decis să devină realitate. Regulile pe care ei sau cei de dinaintea lor le-au făcut, le oferă toată puterea de care au nevoie pentru a-și îndeplini rolul acesta, puterea fiind, evident, exercitată asupra celor aflați în subordinea lor. Dacă cei din categoria primelor măști se sprijină în cea mai mare măsură pe bani, aceștia se sprijină nemijlocit pe oameni. “Resursele umane” sunt cele care îi fac să aibă un rost pe lume, prin urmare, diferența fundamentală dintre acestea și ei, manipulatorii lor, trebuie permanent întărită. Aici găsim, cred eu, motivul principal pentru care nici măcar un simulacru de democrație cum e cel oferit poporului prin sistemul de alegeri libere, nu este prezent aproape nicăieri în interiorul organizațiilor economice sau politice, pe orice meridian s-ar afla ele.

Oricum însă, și conducătorii au partea lor de umilință, pentru că în interiorul sistemului clădit de proprietarii măștilor pe care scrie “NOBLEȚE”, toate deciziile importante vor

aparține, de fapt, acestora din urmă. Aceasta îi face, la rândul lor, doar niște “resurse umane” pentru adevărații conducători, care îi finanțează și promovează, pentru a-i folosi apoi ca pe instrumente eficiente de dominare și manipulare a mulțimilor care produc și consumă și susțin neîncetat întregul eșafodaj al puterii.

Posesorii măștilor de șefi înțeleg foarte bine toate dedesubturile jocului, ceea ce nu îi împiedică să își facă treaba, în general, cu mare dedicație. Cei care își asumă, totuși, libertatea de a se declara la un moment dat de partea oamenilor și nu a celor aflați vizibil sau invizibil deasupra lor, au, cu rare excepții, roluri de lideri, scurte și dramatice.

Cei mai mulți dintre oamenii activi se află în subordinea unui set întreg de șefi – începând cu cei din ierarhia unei organizații (în cazul în care se bucură de un loc de muncă), continuând cu cei din conducerea administrativă locală, apoi națională și, ca întotdeauna, cea supranațională.... Și cum toți acești șefi nu fac altceva decât să-i domine într-un fel sau altul, subordonații lor dezvoltă acea reacție biologică de răspuns, care nu știu să fi putut fi vreodată moderată de altceva decât de impunerile religioase... Respectiv, își doresc să fie și ei șefi. Și, de ce nu, pe cât posibil, șefi peste șefi peste șefi....)

Din fragedă tinerețe, de cum dau cât de cât cu nasul de rigorile unui sistem ierarhic și uneori chiar mult înainte de aceasta, oamenii obișnuiesc să elaboreze un vis personal de mărire. Sigur, ideal e să ai bani mulți... Dar dacă nu se poate, așa, din prima, măcar să promovezi cât mai sus în ierarhia socială. Pe de o parte, o să ai și mai mulți bani, iar pe de alta, o

să ajungi să conduci și tu pe alții... că, evident, e cu totul altceva să conduci tu pe alții, decât să te conducă ei pe tine...:-)

Ei bine, visul comun de mărire, câtă vreme nu e deloc satisfăcut, se arată numai ca un drog minor pentru sufletul omului... Când însă iubirea de sine a acestuia ajunge să guste din satisfacțiile puterii asupra semenilor, se poate schimba uluitor de repede, într-o nevoie devastatoare. Într-adevăr, e o satisfacție să te folosești de obiecte, de bani, de animale... dar să te poți folosi de oameni ca și tine e, clar, mai mult ca orice pe lume!... Să vezi cum dorințele tale devin lege pentru un altul și cum voința sa e înlocuită cu voința ta ... cum indiferent că ești bun sau rău cu el, omul nu îți răspunde decât cu respect, ascultare și bunătate... Înțelegeți, Vic? Aici e cea mai mare capcană satanică pentru inima omului și, de aceea, sunt nespuse de puțini aceea care, odată aflați în pragul său, nu ajung să cadă.

Un om nu poate fi pe deplin convins în inima sa că e un “supraom” în raport cu alți semenii ai săi și că merită un loc mai aparte sub soare, până când nu cunoaște satisfacția de a fi șef. Faptul că, indiferent dacă se implică sau nu în jocuri politice ori economice, toți cei foarte bogați sunt, în nenumărate ocazii, serviți de alți oameni, le asigură automat iluzia superiorității.

Așadar, în visul de mărire al omului simplu, al fiecăruia dintre noi, eu văd, și de această dată, motivul pentru care posesorii acestor măști, de la mic la mare, își perpetuează liniștiți demersurile lor egoiste, fără ca lumea să-și pună prea multe întrebări vizavi de “binele” pe care ei îl răspândesc în jurul lor. Iar statutul lor social rămâne, oricum, în afara oricărei

discuții, de vreme ce popoarele n-au încă nici o îndoială că fără șefi nu merge pe lumea asta nici o treabă...

Aici, sigur, poți să-mi vorbești despre noile democrații participative, deschise, populare care s-au tot încercat în diferite grupuri de la o vreme încoace sau despre variate modele comunitare, dar eu cred că, în principal grație acestor mentalități greșite și încă universal răspândite, aceste sisteme nu pot prinde deocamdată rădăcini decât la nivelul unor comunități, nu și al unor state.

În fine... să trecem însă acum la măștile migălos lucrate ale înțelepților lumii... **profesorul eminent, savantul, marele intelectual, liderul spiritual.** Pe ele stă scris cuvântul "ADEVĂR", simbolizând faptul că fiecare purtător al lor e angajat, în felul său, să aducă adevărul printre oameni, să-i educe și să-i călăuzească în conformitate cu acesta. Desigur, onestitatea, inteligența, perseverența și devotamentul ar trebui să nu lipsească celor care slujesc unor asemenea cauze... Și, într-adevăr, unii dintre ei chiar muncesc din greu, construind cu tenacitate edificiul propriului monument. Pentru că, nu-i așa, și oamenii aceștia, în mare parte, se consideră deasupra multora din semenii lor, datorită calităților intelectuale sau spirituale și a eforturilor pe care le-au depus pentru a citi, a scrie și a vorbi timp de nenumărate ore, despre subiectele lor preferate. Ei își găsesc satisfacția în confirmarea puterii pe care ideile și lucrările lor le au asupra altora și, cu toate că aceasta apare drept mai puțin egoistă și brutală ca aceea a conducătorilor, nu e deloc mai puțin periculoasă. Ba poate, din contră, căci ambițiile conducătorilor se mărginesc la o mulțime cunoscută de oameni, pe o durată relativ mică de timp, pe când ambițiile înțelepților pot viza mulțimi imense

pentru perioade de timp nedefinit de îndelungate. Cum spunea Horațiu?... “Am desăvârșit un monument mai trainic decât bronzul...”:)

La limită, un înțelept din zona spiritualității poate ajunge să trăiască nutrind cea mai sinceră convingere că el și numai el este salvatorul umanității, reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ sau chiar Dumnezeu Însuși. Și dacă nu și-a pierdut mințile într-o manieră prea bățătoare la ochi, nu va rămâne niciodată fără discipoli.

Pe de altă parte însă, și acești stâlpi ai societății (mai puțin cei care și-au pierdut complet luciditatea), se confruntă, deopotrivă, cu marea problemă că nu pot ocupa poziția dorită în cadrul sistemului construit de oamenii primei măști, decât dacă joacă după regulile acelora. Prin urmare, de foarte multe ori, balanța alegerilor lor arată cam așa: de-o parte - adevărul și munca onestă, pentru binele oamenilor plus marginalizarea socială și profesională, de partea cealaltă - lipsa de scrupule și munca de promovare a intereselor finanțatorilor plus recunoașterea publică. De unde se poate deduce că treaba cu monumentul s-ar putea să se dovedească mai puțin semnificativă în momentul istoric actual, iar noi am face bine să ne gândim de două ori dacă un înțelept al lumii validat și susținut de sistem, poate sluji cinstit cauzei adevărului.

Ce îi împiedică, totuși, pe cei mai mulți dintre oameni să vadă dincolo de măștile acestor promotori indispensabili ai sistemului corupt?... Și de data aceasta, admirația și invidia pe care personajele respective le trezesc în sânul mulțimilor, aflate mereu în căutarea unor repere oferite de autoritățile lumii... Înțelepții patentati se bucură adesea de cele mai bune

imagini publice, drept care destui cetățeni simpli și-ar dori să fie ca ei, sau măcar să-și vadă copiii în rândul lor. Încă o dată, în mentalitatea celor mai mulți dintre contemporanii noștri, deși aspirația maximă rămâne bogăția, nici postura unui personaj respectat, ascultat și, eventual, bine remunerat nu e de lepădat... :). Aici văd eu și cauza pentru care, peste tot în lume, iar la noi parcă mai mult ca oriunde, s-a dezvoltat o obsesie nebunească pentru diplome, cursuri, specializări, atestări, masterate, doctorate... Cursa pentru un loc în rândurile intelectualității privilegiate și, în mare măsură, inutile, a atins cote inimaginabile. În plus, pentru că regulile nescrise ale sistemului sunt pretutindeni mai puternice decât convențiile scrise ale oamenilor, și în zona intelectualității neașteptat de multe pot fi cumpărate cu bani, sex sau ceva trafic de influență.

Ce mai contează că diploma se poate dovedi o hârtie fără valoare, din perspectiva asigurării unui loc cald pe muribunda piață a muncii sau, și mai rău, o cheie pentru o cale a compromisului care afectează în rău viețile unora din semenii tăi?...

Ca și la jocul de noroc sau la tranzacția bursieră, importantă e șansa la o viață mai confortabilă... o șansă în plus, atât. Pentru că niciunul din cei care trebuie să trăiască din munca proprie, nu se mai poate aștepta, în zilele noastre, la o asigurare reală.

Dacă mai ai un pic de răbdare, aș mai spune acum câteva cuvinte și despre măștile vedetelor... **actorul, cântărețul, artistul, prezentatorul de televiziune, sportivul celebru**. Dacă despre cei de dinainte s-ar putea presupune, în acord cu

mentalitatea populară, că au parte de vieți îmbelșugate, importante și interesante, despre vedete se poate imagina că au, în schimb, vieți frumoase. Vieți care au câte ceva din toate attributele bune ale celor de dinainte, dar și ceva în plus... o notă de libertate, de manifestare creativă și de simțire autentică în relația lor cu lumea și cu alți oameni, care poate fi percepută ca FRUMUSEȚE. Iată așadar calitatea purtată pe măștile lor de acești privilegiați, care sunt priviți și răsfățați ca niște prunci încântători și fascinanți ai umanității. Este bine să fii vedetă?...

Oh, văzut din afară este mai mult decât bine. Vedetele au rareori dușmani reali printre oamenii de rând, aceștia arătându-le, în general, fie afecțiune (care poate oscila între simpatie și totală adorație), fie indiferență, fie, în cel mai rău caz, un soi de dispreț benign. E drept că unele evenimente ale vieților personale ale vedetelor se transformă, până la urmă, în știri de scandal, dar există, oricum, fani suficient de devotați încât să le înțeleagă și să le ierte pe toate.

Și totuși, nu e deloc ușor să fii vedetă... Pe lângă inevitabilele negocieri și compromisuri cu stăpânii sistemului (care în prezent pot fi extraordinar de periculoase) mulți dintre oamenii acestei măști sunt profund slăbiți sufletește de dependența extremă pe care atenția și afecțiunea publicului le-o crează. Că statutul privilegiat pe care îl au în societate nu le poate totuși asigura o fericire reală și statornică, stau dovadă acele triste încercări de a-și îneca suferințele în alcool, droguri, sex, credințe sau hobby-uri excentrice pe care le întâlnim în poveștile de viață ale multor vedete.

Aceste personaje iubite nu sunt cu nimic mai libere decât cei care le admiră, ba foarte adesea, chiar dimpotrivă. Ele slujesc prea mult unor obiceiuri egoiste și, mai ales, propriei imagini publice, care le asigură, deopotrivă, venitul și gloria, încât să-și mai poată trăi, în libertate, propria identitate.

Iar în ce privește rolul lor social, e demn de notat că vedetele se pot dovedi pentru stăpânii sistemului niște instrumente de manipulare a maselor chiar mai eficiente decât înțelepții sau conducătorii, căci, dincolo de promovarea inevitabilă a unor directive aflate pe agendele secrete ale acestora, simpla lor insinuare plăcută în viețile atâtor oameni, reprezintă o manipulare majoră, cu efecte individuale și sociale foarte serioase. Mă refer aici, în mod special, la vedetele de televiziune, pentru că ele, prin atașamentele pe care le crează, sunt principalii responsabili ai “vieților virtuale, paralele” pe care atât de mulți semeni ai noștri, de toate vârstele, ajung să le trăiască în fața televizoarelor. Consecințele acestora pentru intelectul, voința și relațiile reale ale oamenilor sunt deja foarte bine documentate științific. Eu cred că cea mai importantă dintre ele este dezinteresul cronic pe care victimele televiziunii ajung să îl manifeste pentru viața și relațiile reale, cu toate problemele și cauzele care cer, la un moment dat, implicarea lor. Nu există rol mai periculos pentru cetățean, decât acela remarcabil de comod și plăcut, al (tele)spectatorului. Sigur, același lucru îl putem afirma și despre cei care trăiesc celelalte variante de vieți virtuale – pe Internet, în jocurile pe calculator etc... dar asta este, deja, o altă discuție.

Revenind la subiectul nostru, e foarte vizibil că privilegiile statutului de vedetă, fac ca, în zilele noastre,

aproape toți oamenii să și-l dorească: de la cei aparținând aristocrației economice, politice și intelectuale a lumii și până la oamenii cei mai simpli și sărmani care, în lipsă de alte plăceri sau distracții, privesc la televizor. Nu întâmplător una din cele mai iubite emisiuni de televiziune din ultimul deceniu de la noi, este "Românii au talent". Și nu întâmplător, genul respectiv de emisiune s-a răspândit, în ultimele două decenii, cu același succes gigantic, pe toate meridianele...

Iată așadar, ultimul vis de aur care îi mai însuflețește pe cei mai mulți dintre semenii noștri, în ciuda faptului că se confruntă cu una din cele mai dramatice perspective existențiale din istoria umanității. Ne aflăm, cu toții, în pragul imensului dezastru planificat pas cu pas de arhitecții Noii Ordini Mondiale și, în loc să ne îngrijim de ce putem face împreună, în al doisprezecelea ceas, pentru a salva ce mai poate fi salvat, ne îngrijim să visăm frumos alături de anonimii care trăiesc pentru câteva clipe rolul divin al unei vedete...

În fond, nu e stupid să te gândești la atâtea lucruri urâte, când viața poate fi (încă) frumoasă?!...

*

Acum, nu aș vrea totuși să crezi că, propunându-ți aceste profile umane, care se bazează pe niște nuanțe distincte ale iubirii de sine, am postulat că toți oamenii bogați au suflete bolnave și împietrite, toți conducătorii dezvoltă o personalitate psihopată, toți înțelepții lumii sunt vânduți magnaților și toate vedetele sunt afectate de vicii grave și slăbiciuni ale minții. Eu am vrut doar să sugerez că mulți dintre ei suferă de boli sufletești grave, din cauza acelor măști specifice statutului lor

social, care ascund mari capcane ale iubirii de sine. E nu mai puțin adevărat însă, că unii reușesc totuși să-și păstreze integritatea morală sau, chiar dacă au căzut, ajung să și-o redobândească. Oameni cu o natură bună există toate categoriile sociale și profesionale, în toate națiile și în toate locurile. Problema e că, pentru a deveni cu adevărat buni, ei trebuie să înceapă și apoi să persevereze în a face binele acolo unde sunt și în măsura în care le este posibil. Desigur că privilegiații lumii, de care am vorbit până acum, sunt înzestrați într-o măsură incomparabil mai mare cu mijloacele necesare pentru a face bine (sau rău), decât oamenii de rând, dar premiza facerii de bine este, inevitabil, renunțarea la masca în care ei sunt obișnuiți să își găsească plăcerea egoistă. Renunțarea completă, pentru că una parțială, îi va conduce, inevitabil, pe alte căi greșite. Nu poți să servești la doi stăpâni, asta e sigur....)

Când însă și cum se poate produce această renunțare, numai bunul Dumnezeu știe, căci oamenii fiind diferiți, au nevoie și de condiții diferite. Pe unii îi schimbă o vorbă, un gest, o întâlnire cu un om. Pe cei mai mulți, însă, din păcate, numai cele mari încercări și suferințe îi pot determina să privească lumea din altă perspectivă. Eu cred, oricum, că nu e posibil să renunți complet la măștile iubirii de sine, decât atunci când înțelegi că nu ai primit nici un dar în această lume doar pentru tine și când te-ai convins că până și cel mai căzut, cel mai dezumanizat seamănă al tău, este în fața Creatorului, o ființă fundamental egală cu tine, care va fi la un moment dat, aici sau dincolo, câștigat deopotrivă pentru statutul de copil al Său... Or ce glorie efemeră a lumii s-ar putea compara cu

gloria unui copil cu adevărat demn de Tatăl Său, care este autorul întregii creații?

Prietenii noștri atei consideră că fraternitatea universală, autentică, plină de iubire și compasiune, este posibilă scoțând pe Dumnezeu iubirii și compasiunii din ecuație... Și totuși, istoria demonstrează din plin că, în lipsa opțiunii corecte, oamenii ajung, inevitabil, să aleagă alți idoli, care îi împing, mai devreme sau mai târziu, spre cele mai îngrozitoare fărădelegi...

*

Cam atât, deocamdată, pe tema asta, Vicul meu. Sper că nu te-am obosit prea tare cu acest mesaj supradimensionat...

Mămăița s-a trezit și a intrat la mine ca să mă critice că azi toată ziua n-am făcut altceva decât să scriu!... Când i-am zis despre ce e vorba, s-a mai liniștit un pic. Cică de copil am arătat o mare pasiune când era vorba de împărțit oamenii pe categorii! :).

Îți dai seama că nu scap oricum, până nu îi dau și ei mâine să citească scrisoarea. Rămâne de văzut dacă apoi mai rămânem prieteni... :))

Te îmbrățișez cu mult drag și vorbim,

Cristi.

Micile măști ale iubirii de sine

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Friday, March 30, 2012 10:45 AM

Dragă Vic,

Având avizul mămăiței, care, spre marea mea surprindere nu a avut nici cel mai mic comentariu la ultimul mesaj, mă gândesc să îți mai scriu azi niște vorbe, oarecum în continuarea aceleiași teme. Și asta pentru că mi se pare oarecum nedrept să vorbesc numai despre măștile unor anumite categorii de oameni, ca și cum toți ceilalți ar fi feriți de orice ispite.

Oamenii simpli au și ei o varietate întreagă de măști, la adăpostul cărora pot să-și hrănească liniștiți iubirea de sine.

Mama sacrificată, bătrânul înțelept, prietenul tuturor, vecinul bun la toate, victima destinului, toate acestea și nenumărate altele îi pot asigura pe posesorii lor de stima și prețuirea sinceră a celor care îi înconjoară. Ce altceva este faimoasa căutare a identității pe care o mărturisesc adolescenții, decât prima încercare de a construi o mască socială la adăpostul căreia omul să se consoleze pentru toate neîmplinirile sale, cu ideea că merită un loc mai aparte sub soare decât alții, lucru fără de care recunoașterea și aprecierea sa de către cei din jur îi apar drept extrem de improbabile...

În adolescență oamenii încep să caute insistent motive de a se afirma în detrimentul celor din jurul lor. Sigur, încă din copilărie se cunoaște plăcerea egoistă de a minimaliza și a batjocori pe alții, invidia și gelozia, dar în adolescență toate acestea se maturizează și devin, dintr-un exercițiu nesigur și

ocazional al iubirii de sine, o manifestare sistematică a acesteia. Iubirea de sine ajunge să fie, treptat, cea mai importantă forță din inima omului, motiv pentru care acesta suferă cel mai tare atunci când descoperă motive de dezamăgire în sine însuși și se bucură cel mai tare când descoperă argumente pentru superioritatea sa. O descoperire esențială a iubirii de sine în această perioadă este faptul că ea se poate proteja foarte bine construind un portret idealizat și suprapunându-l peste imaginea de sine a omului... o mască, un rol capabil să-i aducă suficiente aprecieri din afară, astfel încât inevitabilele dezamăgiri ocazionale să îi fie mult mai suportabile.

Problema principală cu orice asemenea mască nu e atât că ea ascunde, cel puțin, o exagerare caricaturală a unor date reale, ci că, în lipsa unei reale iubiri pentru oameni și pentru Dumnezeu, omul ajunge să o confunde cu propria sa individualitate. Din cauza aceasta, ea devine repede un idol interior tiranic, care pretinde o slujire devotată și exclusivă. Aceasta înseamnă că orice face apoi un om prins astfel în capcana iubirii de sine, indiferent că pare a servi altor oameni sau unor cauze nobile, servește, de fapt, idolului său interior. Ceea ce nu e, pînă la urmă, deloc, o robie ușoară...

Desigur, în adolescență a te iubi pe tine însuși pare cel mai ușor și firesc lucru din lume. Și totuși, chiar și atunci, dar cu atât mai mult pe măsura trecerii anilor, e destul de greu să iubești cu dedicație un trup și o imagine de sine la care nu te mai poate surprinde nimic, cu adevărat... cel puțin, nimic în bine... :)) Iar omul, care nu e făcut de Dumnezeu să se îmbrățișeze, să se mângăie, să se sărute și să își contemple neîncetat chipul și gesturile, e astfel îndemnat de o neîmplinire interioară profundă, să se atașeze de o altă persoană.

Atunci când nevoia aceasta nu își găsește o satisfacere exclusivă și primitivă în plăcerea trupească egoistă, ci, din contră, își găsește, în cea mai mare măsură, satisfacerea într-un atașament sufletesc curat, în inima omului se deschide o poartă spre marea iubire. Iar dacă el mai are și copii sau

prieteni sau părinți pe care îi iubește necondiționat, deschiderea aceasta se mărește suficient de mult încât omul să se poată întoarce la starea afectivă din copilărie, când nu investise încă în imaginea de sine și se atașa bucuros de orice persoană care îi aducea bucurie. Numai asemenea oameni îl pot înțelege și iubi cu adevărat pe Dumnezeu, chiar dacă nu ajung să îl cunoască în această viață.

Mulți însă, nu mai recuperează niciodată capacitatea de a iubi, pe care au avut-o în copilărie. Unii nici nu au cum s-o facă, pentru că, în contextul unor condiții familiale traumatice, nu au trăit-o niciodată. În cazurile acestea, cunoașterea lui Dumnezeu și acceptarea salvării venite din partea Sa, rămân singura lor șansă de a evita căderea în capcana fatală a iubirii de sine, care va face dintr-o fragilă oglindă interioară, singurul lor dumnezeu.

În ce privește alegerea măștilor, victimele iubirii de sine care nu reușesc să dobândească niște măști sociale impunătoare, cum sunt cele despre care am vorbit în mesajul trecut, rămân să se consoleze cu cele mai mici, care se potrivesc capacităților, vârstei și experienței personale. Pe lângă acestea, anumite ambiții frustrate din inimile lor care pot fi privite ca niște gemeni nedevelopați ai măștilor importante pe care oamenii în cauză și le-ar fi dorit, le crează acestora atașamente naturale pentru purtătorii măștilor respective.

Așa se face că persoanele care au ele însele, într-o anumită măsură, profilul unui lider autoritar, vor susține fie unul sau mai mulți lideri autoritari, fie măcar necesitatea acestora. Iar persoanele care sunt foarte atașate de latura materială a vieții, vor urmări de aproape și vor lua drept model pe cei foarte bogați, care reprezintă pentru ei, idealul perfect al reușitei umane.

E clar că numai o certă compatibilitate sufletească îi poate face pe oameni să urmeze pe unul sau altul din purtătorii marilor măști. Prin asocierea cu aceștia, ceva din puterea și privilegiile lor se transferă și asupra lor, hrănind astfel germenii de orgoliu frustrați, care altminteri le-ar fi

dăruit numai roadele amare ale unor complexe de inferioritate.

Să mai privim încă o dată la acești purtători ai micilor măști... Fiecare dintre aceștia din urmă consideră că merită mult mai mult decât tot ceea ce a primit de la oameni sau de la bunul Dumnezeu. Fiecare se simte îndreptățit să viseze la putere, la admirația și la invidia celor din jurul său. De fapt, fiecare este format din exact același aluat al păcatului cu toți purtătorii marilor măști, la ale căror privilegii râvnește neîncetat. Dacă nu i-ar lipsi mijloacele, ar fi, cu siguranță, fix acolo unde sunt aceștia, adâncit cât mai mult cu putință în aceleași practici egoiste și înrobitoare ale iubirii de sine.

Iată așadar, că nu doar visele de mărire personală ale oamenilor din mulțime constituie o asigurare pentru purtătorii marilor măști, ci și solidaritatea mutuală pe care cei mai numeroși dintre ei le-o arată.

Sigur însă, nu toți oamenii sunt fie purtători ai marilor măști, fie discipoli conștienți sau inconștienți ai acestora. Mai există, de pildă, și unii înzestrați cu conștiințe încă active, care recunosc foarte limpede răul ca rău, care nu se pot obișnui cu el, dar care, din păcate, preferă totuși să i se supună.

Și în inimile lor iubirea de sine se găsește într-o măsură încă prea mare, drept care, deși sunt capabili să privească lucrurile și oamenii cu luciditate, preferă să își construiască și ei o mască proprie, care să îi protejeze. Masca aceasta pe care scrie NORMALITATE, îi ajută să rămână **spectatori**, martori pasivi la toate evenimentele care le-ar putea cumva amenința integritatea. În realitate, sub așa-zisa "normalitate" nu se ascund decât teama, egoismul și comoditatea, stări sufletești cât se poate de comune și răspândite, a căror manifestare în fața răului lumii este una singură: lașitatea.

Puține lucruri sunt mai ușor de justificat rațional decât lașitatea. Nenumărate motive pot fi prezentate drept cauze obiective și de neînlăturat care impun pasivitatea spectatorului amenințat. În fond, cine își dorește să riște să fie părăsit de prieteni și de familie, să devină un paria al comunității sale, să

piardă lucruri care îi sunt foarte dragi, cum ar fi relațiile, bunurile, planurile de viitor, propria integritate fizică sau psihică, iar, la limită, viața însăși?

Raționamentele lașității sunt cunoscute de toată lumea...

„În mod cât se poate de vizibil, nu trăim în cea mai bună lume cu putință și nu e deloc greu să îți faci dușmani de moarte. Nu e viața destul de dură și fără să te expui unor adversari fără scrupule?

Mai bine, totuși, să stăm de-o parte... Poate, cine știe, lucrurile se vor rezolva de la sine. Poate Dumnezeu se hotărăște să-l trăznească o dată pe marele păcătos și totul se schimbă în bine. Sau poate se găsesc alții... cu siguranță, există alții, mai bine pregătiți, mai experimentați, mai apti să se confrunte cu răul. Sunt și asemenea oameni, care sunt lăsați pe pământ cu misiuni mai deosebite, ceea ce, cu certitudine, nu e cazul nostru... Noi trebuie întâi să avem grijă să fim noi în ordine, căci așa, amărâți și nefericiți cum ne aflăm, nu putem oferi altora nici cel mai mic sprijin...”

Și chiar în lipsa unor asemenea raționamente, spectatorul are, mereu, la îndemână, cea mai solidă justificare a sa: *„Dacă toată lumea face așa, de ce să fiu eu altfel decât toți ceilalți?”*...

Ce folos că, așa cum propria conștiință se poate opune acestei justificări, Dumnezeu Însuși s-ar putea opune?

Mai nou, nu e deloc greu să demonstrezi că suntem, cu toții, neputincioși în fața unor personaje malefice care împing lumea spre distrugere (elitele, iezuiții, iluminați, sioniști, sataniști, extremiști, teroriști, conducătorii politici corupți etc) și, prin urmare, nu e nimic mai absurd decât să te împotrivești unui imens val al răului care sfidează forțele fragile ale omului...

Doar că, Vicul meu, noi creștinii putem observa că atunci când s-a petrecut cel mai abominabil act din întreaga creație, atunci când ființele umane oarbe și abrutizate L-au ucis

pe cruce pe Dumnezeu Însuși, nu existau nici iluminați, nici sioniști, nici comunism, nici capitalism, nici extremism, nici terorism... Existau preoții corupți și monarhiile absolute ale vremii, ce-i drept, dar dincolo de ele și la temelia acțiunilor acestora, ca și a tuturor celorlalte rele, se afla aceeași abominabilă iubire de sine care se ascunde mereu sub măștile zâmbitoare ale recunoașterii lumești.

Păcatul edenic al trădării relației cu Dumnezeu, trădarea lui Cain și cea a lui Iuda, ne sunt exemple lăsate pentru eternitate. Oricât s-ar zbate demonii, nici o crimă împotriva omului nu se poate petrece, fără să existe, mai înainte, o trădare. Aceasta nu e neapărat și nu e numai o trădare a victimei, ci, mai înainte de toate, o trădare a propriei conștiințe și a demnității spirituale a trădătorului însuși. De aceea, ea nu se poate petrece decât la umbra unei măști. Și, de vreme ce oamenii sunt pe acest pământ înzestrați cu o libertate totală, după chipul și asemănarea Creatorului lor, fiecare poate opta după pofta inimii sale pentru mai puține sau mai multe asemenea obiecte utile, fiecare din ele ascunzând cumva capcana trădării. Unii oameni dovedesc chiar o strădanie incredibilă de a se folosi toate măștile care li se potrivesc, în decursul acestei scurte vieți pământene. Imensa lor iubire de sine e ca o gaură neagră care îi roade pe dinăuntru, trezind în ei dorința nestăpânită de a o acoperi cu toate gratificațiile posibile.

A fi liber, stăpân nu doar pe alegerile proprii, ci și pe ale altora, a percepe teama și umilința acestora, ca și invidia și admirația lor, a descoperi astfel noi întăriri ale privilegiilor și supremației personale, sunt lucruri ce oferă satisfacție și alinare oricărui suflet măcinat de vidul său interior. Pentru el, tot ce îl atinge nu poate fi altfel decât efemer și insuficient, însă hrana narcisică obținută de pe urma jocurilor sale de putere și plăcere îi face măcar viața suportabilă și uneori, când satisfacția se apropie cel mai mult de fericire, demnă parcă să fie trăită... Astfel se explică de ce ajunge el să se simtă cât se poate de îndreptățit să trăiască așa cum trăiește, chiar dacă

prețul vizibil e nefericirea, mizeria sau chiar distrugerea altor oameni.

Și totuși, dacă am fi cu adevărat îndreptățiți la ceva pe această lume, acest ceva nu ni s-ar putea lua, cu totul, într-o singură clipă!...

Desigur, legile firii și ale oamenilor ne îndreptățesc la o serie întreagă de lucruri... Ne pot ele însă împiedica să le pierdem pe toate?

Multe suflete orbite de iluziile trecătoare de mărire ale lumii trebuie să îndure încercări și suferințe teribile, până să întrezărească întâia dată că nu sunt, de fapt, îndreptățite să primească nimic din cele care vin pe calea deformată și plină de spini a iubirii de sine, dar sunt, în schimb, îndreptățite să primească toate cele care le vin de la Dumnezeu, acestea și numai acestea fiind bune pentru ele.

Căci, iată, Dumnezeu ne dă propria noastră ființă: spirit, suflet și trup, cu tot ce avem nevoie pentru a trăi aici și dincolo, în eternitate. Dumnezeu ne dă această viață miraculoasă pe pământ, care este pentru suflet o școală grea a umilinței și a iubirii necondiționate, după care ne izbăvește de ea printr-o moarte, care nu e altceva decât trecerea la existența cea adevărată, deplină, liberă și fericită, desigur, după măsura conștiinței și a iubirii noastre. Dumnezeu ne dă șansa să devenim copiii Lui binecuvântați, pentru totdeauna, cu condiția să nu ne lăsăm pradă sclaviei iubirii de sine, ci să ne întoarcem iubirea către frații noștri și către El Însuși, Tatăl nostru, care din cea mai înaltă și de neînchipuit iubire pentru noi, a venit pe pământ pentru a ne preda lecția vieții divine și a o pecetlui cu cel mai mare sacrificiu al iubirii Sale.

Primim noi oare atât de puțin de la Creatorul nostru, încât să mai avem nevoie de stupidele confirmări existențiale pe care ni le poate oferi iubirea de sine?...

Desigur însă, cei care mai poartă măști, au grijile lor importante și Dumnezeu nu este una din ele. Lui nu îi acordă o șansă reală la inimile lor, pentru că El pare să le răpească

ceva ce ei cred cu fermitate că trebuie păstrat doar pentru sine. Prin urmare, ei nu pot încă înțelege că nu au fost creați pentru a purta în sufletele lor măști care îi înlănțuiesc și îi micșorează, ci numai iubirea curată pentru El, singura care îi eliberează și îi face să crească. Revelația că Tatăl lor este cu ei în fiecare clipă, iubindu-i cu o iubire necondiționată și infinită, că au fost creați pentru a împărți cu El totul, în toate eternitățile eternităților, nu le poate pătrunde în inimă. De aceea, ei privesc cu teamă și cu invidie la cei care au fost ca ei, dar care eliberându-se de vechile lor iluzii, trăiesc o fericire pe care ei nu o pot concepe. Ce au aceia și ei nu, pentru a se bucura de un asemenea privilegiu?!...

Oh, cum să înțeleagă că nu ce au ceilalți, ci exact ceea ce au ei și îi face să-și pună o asemenea întrebare, este marea lor problemă?

Și totuși, Vicul meu... eu cred că, în afara celor complet posedați, nu e niciunul atât de alienat, atât de îndepărtat de starea de copil și de cea de părinte, încât să nu înțeleagă la un moment dat, că orice copil care plânge și se frământă în întuneric, nu trebuie decât să strige numele Părintelui și să întindă spre El mâna, pentru ca toată suferința lui să înceteze.

Există un timp pentru fiecare întoarcere, căci iubirea cea mare nu a creat pe nimeni pentru a-l lăsa să se piardă de Sine pentru totdeauna. Ni s-a dat această asigurare!... De aceea, noi trebuie să ne îngrijim numai să facem binele, în așa fel încât să respectăm, mai presus de toate, libertatea fiecăruia.

Ți se pare o treabă prea complicată, când slăbiciunile ne sunt mari și puterile mici?

Dar, stai puțin... cine vorbește numai de puterile noastre aicea?...:))

Te îmbrățișez cu dor și drag,
Cristi

P.S. Vreau să-ți spun că de data asta, chiar am reușit să o pun pe gânduri pe mămăița noastră. Îmi zice... „Bine, bine, da dacă tot vorbim de măștile altora, de ce să nu vorbim și de ale noastre?... Noi doi ce măști avem?...”

Eu râd și îi răspund că noi fiind perfecți, nu avem nevoie de nicio mască. Ea, de colo: „Hai lasă vrăjeala, măi băiete, și ajută-mă un pic, că n-aș vrea să mor fără să știu ce mască am avut.”

„Bine... tu ai vrut-o!” i-o întorc eu, cu un aer destul de grav. „Dar să știi că nu era chiar așa de greu să-ți dai seama...”

„Da’, spune odată, domnule!” comandă ea, intrigată.

„Păi, mama sacrificată, care a fost răsplătită de Dumnezeu la bătrânețe cu o nemăsurată înțelepciune...”

„Fugi de aici, mă obraznicule!” sare ea, vizibil atinsă. „Nu vrei cumva să știi și ce mască ai tu?...”

„Clar, și mai vreau să știu ce haine purta împăratul!”, răspund eu, la fel de binedispus.

„Marele gânditor, atins de aripa inspirației divine, care vorbește umanității dintr-un butoi.” aruncă mămăița dintr-o răsuflare.

„Și de ce tocmai dintr-un butoi, mă rog?” o întreb intrigat.

„Pentru că atunci când vorbești în butoi se aude așa, foarte profund și interesant și atunci începi să te îndrăgostești de vocea ta din ce în ce mai tare.”

Ce să mai spun, Vicul meu drag?... Șah-mat, încă o dată! :))

Liderul providențial și liderul umil

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Monday, April 2, 2012 11:17 PM

Dragă Vic,

Mi se pare mie sau după ce timp de multe luni i-ai văzut pe tinerii care au ieșit în stradă că s-au strâns în grupurile acelea de prieteni, refuzând să își aleagă șefi dintre ei și căutând să ia toate deciziile prin consens, ești cam dezamăgit de genul ăsta de activism social?... :)

Am înțeles și eu că au apărut tot felul de probleme în adunările respective, cum ar fi faptul că oamenii nu își distribuiau bine sarcinile sau că erau unii care își dădeau duhul pe altarul patriei, în vreme ce mulți alții stăteau pe-acolo doar de figurație. Și nu vorbesc de cei veniți cu sarcini precise, desigur....:)) Problemele astea și multe altele au apărut anul trecut cam peste tot în grupurile de tip Indignados sau Occupy care s-au format în zeci de orașe din toată lumea. E sigur așadar, că în lumea noastră o reală democrație nu e deloc o treabă chiar atât de simplă...

Istoria, așa cum o cunoaștem noi, nu ne-a oferit până acum, cu excepția unor comunități izolate, decât modele sociale piramidale. Socialismul, capitalismul, toate formele mai noi și așa-zis mai democratice de organizare a națiunilor au ajuns, pe măsura trecerii timpului, la scheme tot mai rigide, mai centralizate și mai inumane de conducere a oamenilor. De

ce se întâmplă mereu asta?... Mai întâi, pentru că, în mod evident, nici o schemă de organizare făcută de oameni nu poate depăși imperfecțiunile acestora, limitarea cunoașterii și înțelegerii lor. Iar apoi, pentru că toate instituțiile umane ajung, mai devreme sau mai târziu, să reflecte mult mai bine caracterul și nivelul moral al celor care le dirijează, decât bunele intenții ale celor care le-au creat.

Se întâmplă astfel, pentru că e în natura ființei umane să schimbe nu numai ce i-a dăruit bunul Dumnezeu, ci și ce i-au oferit semenii, astfel încât să corespundă cât mai bine intereselor sale. Lucrurile nu par neapărat așa pentru cei mulți, care nu s-au bucurat niciodată de o libertate suficientă pentru a-și asigura condițiile pe care și le-ar fi dorit pentru existența lor. Dar sunt, cu siguranță, așa pentru cei care ajung să dețină puterea în societate. Puterea financiară și puterea politică, ca două prietene nedespărțite, se însoțesc cu libertatea de a schimba regulile și instituțiile societății sau de a le folosi pe cele existente, corespunzător intereselor celor care le dețin. Iar interesul cel mai mare al celor care dețin puterea, bucurându-se din plin de toate satisfacțiile pe care ea i le dăruiește, este acela de a nu o pierde. Apoi, pe cât posibil, acela de a o spori în continuare...

Nu vreau să fac generalizări absolute, ci doar câteva observații care, cred eu, ținesc spre natura celor mai mulți dintre oameni. Chiar și a celor mai buni dintre ei... Ca aplicații, îți propun câteva situații ipotetice.

Imaginează-ți, de pildă, că îi oferi unui copil sărac o bicicletă cu care să bată tot cartierul într-o veselie și, după scurt timp, îi sugerezi că ai fi foarte frumos dacă ar împărți-o

frățește cu un prieten al lui care nu are bicicletă. Oare n-o să observi nicio tensiune în reacția copilului, nicio rezistență, nicio împotrivire?... :)

Sau închipuie-ți că oferi unei femei foarte credincioase o excursie la Ierusalim, iar, în pragul plecării, o cauți și îi sugerezi că ar putea să vândă biletele de avion și de hotel, pentru a contribui la un fond necesar operației în străinătate a unei tinere de vârsta fiicei sale, bolnave de leucemie... Crezi sincer că va renunța cu bucurie la visul inimii ei, pentru a-și servi aproapele față de care te-ai aștepta să aibă o doză sporită de empatie?

Dacă ai îndoieli și chiar vrei să experimentezi, nu e nevoie neapărat să faci rost de bicicletă sau să cumperi o excursie. Poți să mergi numai pe promisiuni și tot îți iese ceva din asta... Desigur, ești dator să le spui în final oamenilor că a fost doar un experiment psihologic, ca să nu îți încarci conștiința degeaba... :))

Și acum, Vicul meu, imaginează-ți, în sfârșit, că ai în fața ta un om căruia puterea îi oferă șansa de a-și satisface nu doar o plăcere, ci cam toate plăcerile, menajându-i comoditatea și ferindu-l de toate grijile materiale care amărăsc sistematic viața celor mai mulți dintre semenii săi.

Imaginează-ți că omul ăsta e obișnuit cu libertatea și beneficiile date de puterea sa de mulți ani, poate de decenii, poate de când își aduce aminte... Cât de ușor crezi că îi va veni să renunțe la ea, pentru deveni unul dintre cei mărunți, unul dintre aceia la care privea în jos, pentru că păreau să merite mai puțin decât el un loc sub soare?

Cred că situația asta o poți experimenta mai greu, dar știi bine, ce reacție a avut tânărul bogat atunci când Iisus i-a cerut să-și dea averea la săraci și să-L urmeze. Și ia în considerație că acela era un om virtuos, care nu încălcase niciodată principiile credinței sale...

Îți amintesc aici iar de Norberto Keppe, cel care a făcut pentru prima dată demonstrația curajoasă a faptului că oligarhia financiară și corporatistă a lumii este formată din psihopați. Dar nici el nu îi condamnă cu ură pe acești oameni, deoarece înțelege că puterea în exces îmbolnăvește întotdeauna sufletul. Ea crează condițiile dezvoltării unor atașamente extrem de puternice pentru posesiuni, pentru plăceri, pentru propria imagine (mască), iar acestea ajung să oculteze toate cele bune din inima omului. Prin exercitarea puterii de către un om sau un grup se ajunge inevitabil la exploatarea altora. Și cu cât exploatarea e mai cruntă, cu atât victimele sunt mai expuse abrutizării și viciilor disperării, iar abuzatorii se află mai aproape de deumanizarea psihopatică, din cauza lăcomiei și a dorinței lor de putere. Mie mi se pare că faptele acestea ușor observabile constituie o dovadă suficientă că nimeni nu a fost creat pentru a-i domina pe semenii săi.

Știu că ți-am mai pomenit despre lucrurile astea, dar am ținut să le scriu încă o dată, ca să îți amintești de ele, atunci când vei mai auzi pe unii sau alții că fac apologia liderilor providențiali care vor salva țara noastră. Adevărat... în zona voastră s-a spus clar că nu asta e soluția, dar observ că, după ce ai văzut cu câte probleme v-ați confruntat în mișcările voastre de tineri, și tu, și alții din jurul tău sunteți tentați să vă revizuiți opinia. Pe de altă parte, am auzit că în facultatea ta sunt o seamă întreagă de colegi care sunt interesați de

Corneliu Zelea Codreanu și urmăresc de aproape evoluția noilor mișcări legionare...

Acum, deși antisemitismul îmi provoacă oroare și, la fel, orice formă de xenofobie, eu unul nu neg multe calități și bune intenții ale acestui om, care a avut rolul lui în istoria noastră. A fost unul din oamenii înzestrați cu puterea de a trezi multe spirite adormite, pentru că visul lui, ca și al multor alți creștini sinceri care s-au considerat soldați ai Crucii, a fost să aducă împărăția lui Dumnezeu pe pământul țării. Din păcate însă, încercarea lui s-a bazat mai mult pe mijloacele de organizare și acțiune ale lumii, decât pe cele ale creatorului: armele și autoritatea sa au lăsat în umbră sabia adevărului și scutul blândeții lui Dumnezeu. Nu e de mirare că ceea ce a reușit să construiască astfel a fost o structură ierarhică rigidă, de tip militar, în frunte cu liderul providențial, înzestrat cu harul "divin" de a gândi și a lua hotărâri, de a judeca, pedepsi și răsplăti oamenii, după bunul său plac, respectiv, el însuși...

Că structurile piramidale de putere, deși încă foarte atractive pentru mase întregi de oameni, nu constituie însă forma agreată de Dumnezeu pentru comunitățile umane, se poate observa foarte clar din faptul că Domnul nu a lăsat ca nici unul din apostoli să fie conducătorul celorlalți, iar celui care vroia să fie primul i-a arătat calea servirii tuturor celorlalți. E ceea ce El însuși a făcut neîncetat și ceea ce a trebuit să rămână întipărit pentru totdeauna în mintea și inima fiecărui discipol, prin actul spălării picioarelor de la ultima cină împreună.

Să revenim acum la problema alegerii unor lideri, Vic... Spune-mi sincer... tu vezi printre figurile pe care le promovează

acum unii sau alții, vreunul capabil de suficientă smerenie încât să se considere demn numai să servească și nu să comande?... Poate tu chiar crezi că unii din domnii pomeniți în acele articole sunt niște frați plini de umilință creștină, însă mie asocierea lor cu oameni precum ziaristul acela care le ridică osanale, nu-mi sună deloc bine. Cine admite chiar și pentru o clipă să fie lăudat și ridicat kilometric în aer deasupra semenilor săi, arată astfel că își cultivă propria mască, în care a încolțit sau poate încolți oricând corupția puterii. Nu e în niciun fel o acuzație, ci doar o prevenire. Eu cred că timpurile presează către o mare schimbare, iar cei care vor rămâne cu vechile idei și scheme de organizare a lumii, chiar dacă vor face o mie de revoluții, partide sau programe politice, se vor situa, deopotrivă, împotriva acesteia.

Da, sunt de acord că oamenii vor avea în continuare nevoie de lideri, pentru că cei mai mulți dintre ei au probleme notabile cu responsabilitatea, cinstea, perseverența, respectul altora sau... munca, în general. Lipsa unor persoane cu atribuții speciale privind asigurarea coeziunii și mișcării eficiente a grupurilor și organizațiilor conduce, inevitabil, la dezagregarea acestora. Cred însă că acești lideri vor fi ceva foarte diferit de ceea ce ne-a oferit până acum societatea. Iar diferența esențială va consta în faptul că ei vor demonstra nu doar competențe în domeniul lor profesional, ci și o mare cunoaștere și iubire de oameni. Vor fi, în sfârșit, niște conducători aleși pentru puterea iubirii lor și nu pentru iubirea lor de putere...

Dar, ca să nu mă rezum numai la vorbe mari pe care fiecare le înțelege după bunul plac, o să-ți redau în continuare o schiță subiectivă a acestui nou fel de lider, căruia iubirea de

oameni îi dăruiește calitatea atât de rară a umilinței. Și chiar o să îl numesc, după modelul lui Norberto Keppe... **liderul umil**.

În viziunea mea, un lider umil nu ar trebui pus în funcție decât de oamenii pe care urmează să îi servească în calitatea sa de lider al lor, prin vot democratic. Și nu numai că el ar fi astfel ales, dar ar putea fi și revocat, printr-o procedură similară, nu doar prin alegeri periodice, ci și oricând o majoritate convenită de alegători decide că nu mai e omul potrivit pentru treabă. Alegerile ar trebui să survină numai după o perioadă de dezbateri, în care activitatea și caracterul celor propuși pentru poziția respectivă, să fie făcute cunoscute tuturor.

În organizațiile actuale, liderii mult mai degrabă exploatează, decât servesc pe cei care lucrează în subordinea lor. De servit, servesc însă întotdeauna interesele celor care dețin autoritatea supremă, pentru că funcția și privilegiile lor depind, în cea mai mare măsură, de aceștia. Iată motivul pentru care liderul umil este un personaj impropriu pentru organizațiile capitaliste sau cele partinice, cu structuri piramidale, mișcate, în mod fundamental, de interesele pur egoiste ale celor de la vârful ierarhiei. Într-o cooperativă, asociație sau într-o întreprindere deținută de lucrători, interesele organizaționale pot fi distribuite la nivelul tuturor celor care muncesc în organizație și atunci liderului umil i se poate pretinde, cu legitimitate, numai interesul activ pentru cei aflați în subordinea sa. Servindu-i pe aceștia cu tot ce au nevoie pentru a urmări în bune condiții interesele organizației, el le va servi, implicit, și pe acestea.

Într-o astfel de organizație democratică, liderul umil va fi conștient că poziția sa nu depinde decât de cei care l-au ales și care urmăresc permanent felul în care el sprijină participarea lor la procesele de muncă și decizie. Prin urmare, el va căuta să implice pe toți cei care sunt afectați de hotărâri, în luarea acestora, ajutându-i în mod special pe aceia dintre ei cărora le lipsesc unele din competențele necesare. În ansamblu, el va coordona procesele de muncă și de decizie, din perspectiva îndrumării tuturor celor vizați de acestea, așa cum e de așteptat de la un formator, moderator și consilier valabil... Pe de-o parte, va căuta părțile bune ale fiecărui om cu care lucrează și le va potența, pe de alta, va susține prietenește corectarea părților rele, fără să le combată vreodată agresiv, după modelul încă atât de des întâlnit astăzi al stăpânului de sclavi. Va respecta, în toate împrejurările, pe cel care are o părere diferită de a sa, supunând atenției și deciziei grupului, cu imparțialitate, argumentele și datele oferite de acesta. Se va concentra asupra punctelor comune ale părților care interacționează și va îndrepta colaborarea spre construcția unor soluții de consens. Va demonstra o atitudine non-violentă, empatică și constructivă în toate relațiile sale. Va arăta că nu e interesat să apară superior celorlalți în cunoștințe sau abilități, ci numai să îi servească cât poate mai bine. Va evita recunoașterile și aprecierile publice la adresa valorii sale, dar va încuraja și valoriza, în schimb, pe cei aflați în echipa sa. Va ajuta oamenii să descopere împreună organizarea care li se potrivește cel mai bine și nu va încerca să îi organizeze el, după propria pricepere.

Desigur, ideile acestea nu sunt deloc necunoscute în teoriile actuale de management și leadership, însă cu aplicarea

lor se stă foarte modest. Cum ar putea fi însă altfel în organizațiile contemporane, profund nedemocratice, în care grija față de angajat și participarea sa la decizii sunt numai niște devize ipocrite, făcute să ușureze exploatarea oamenilor și să oculteze, pe cât posibil, interesul fundamental al jocului?

Dar eu cred că până și într-o organizație creată și menținută pe coordonate democratice, un lider umil nu poate fi altceva decât un ipocrit (adică un individ lipsit de onestitate în relația cu sine și cu ceilalți), dacă nu are o instanță de raportare internă mai importantă decât propria persoană. Aici este, după părerea mea, cheia corupției tuturor celor bune care au fost date în grija omului...

Să presupunem că oglinda interioară a liderului este ocupată, în mai mare măsură, de imaginea sa de sine, care încorporează toate interesele sale personale, în detrimentul unei instanțe superioare, indestructibile, care reprezintă valorile morale fundamentale recunoscute de conștiința sa.

Ca orice alt om aflat într-o poziție din care poate obține ceva avantaje suplimentare în raport cu alții, și liderul nostru va fi tentat să facă mici compromisuri, profitând de capacitatea comună de a-și neglija conștiința. Și le va face, cu siguranță, pentru că imaginea de sine e mai importantă pentru el, decât valorile conștiinței sale. Din păcate însă, o dată ce a pășit pe calea aceasta ce poate părea, la început, aproape nevinovată, căderea îi e aproape sigură, pentru că acel compromis înseamnă și o nouă investiție în propria persoană, propria imagine, propriile interese egoiste.

E foarte simplu să se întâmple așa ceva, în condițiile în care nimeni nu e perfect pe lumea asta și mai toți cei de la care se așteaptă ceva, se pricep de minune să dezamăgească... Poate că un asemenea lider a sperat odată, cu toată sinceritatea, să poată iubi și servi oamenii, însă după mai multe experiențe neplăcute, a înțeles foarte clar că e mult mai puțin indispus dacă mizează pe sine însuși, și nu pe alții. Idealurile și valorile morale în care credea vor ajunge apoi să piardă din ce în ce mai mult teren în inima sa, iar pe locul lor va crește o mască a imaginii de sine, alimentată de laudele admiratorilor și de comparațiile avantajoase cu cei mai defavorizați decât el. Iar după ce acest idol va prinde rădăcini suficient de puternice, asupra sufletului vor începe să preseze insistent toate valorile sale: puterea asupra celorlalți, plăcerile fizice, posesiunile materiale, frumusețea, cunoașterea, inteligența, performanțele profesionale, conceptele sau ideologiile în care își poate găsi o satisfacție egoistă.

În plus, de vreme ce omului îi e cu mult mai natural să se servească pe sine, decât pe alții, cel care se ascunde după o mască, se va simți, cel mai adesea, cât se poate de îndreptățit să o facă. Iar când așteptările celor din jurul lui îi vor cere, totuși, să sacrifice ceva din ce e al său, vor apare, inevitabil, marile compromisuri, duplicitatea, falsificarea de sine. Da, va face ceva din ce i se cere, fără îndoială va face, dar numai acele lucruri care, pe de altă parte, îi pot alimenta cumva idolul...

Din grija de a menține bunele aparențe și a-și asigura, în același timp, privilegiile, liderul va ajunge să interpreteze sistematic un rol care nu are nimic de-a face cu conștiința sa. Iar dacă, în cele din urmă, se va confunda el însuși cu rolul, va deveni la fel de orb ca și cei care nu au trăit niciodată după

exigențele conștiinței. Dar nu se va putea spune, cel puțin, că e liber, pentru că face ce-i place?...

Nicidecum. Era liber doar atunci când făcea lucruri, fără să se ascundă după o mască. Era liber când îi servea cu bucurie pe ceilalți, pentru că așa îi spunea inima. Când și-a întors fața de la aceștia pentru a se servi pe sine, a fost nevoit să intre în jocul nemilos al constrângerii de sine, la care îl obligă masca. El nu se mai poate arăta așa cum este, în identitatea sa reală. Prin urmare, și-a pierdut deopotrivă, autenticitatea și libertatea.

Iată de ce, eu sunt de părere că liderul umil nu poate fi cu adevărat umil, adică pe deplin lucid, responsabil și dedicat celor din jurul său, decât dacă s-a bucurat de o revelație spirituală care l-a făcut să recunoască pe deplin, în inima sa, supremația definitivă a unei instanțe morale independente de sine. Această recunoaștere care îi dăruiește calitatea umilinței reale, nu e altceva decât trezirea acelei conștiințe a dependenței totale de un Dumnezeu al unei ordini morale indestructibile, la care omul în cauză se va raporta apoi, în permanență. A se nota că realizarea acestei dependențe nu exclude câtuși de puțin libertatea alegerii, care ne este tuturor dată cu deplină măsură... Cel care l-a recunoscut pe Dumnezeu în inima sa, nu este prin nimic mai puțin liber în alegerile sale, dar înțelege că rezultatele lor îl vor afecta, inevitabil, în conformitate cu ordinea divină. Să rezulte însă, atunci, un comportament moral impus de frică, și nu de dragoste?

Adevărat... frica poate fi cauza, singura cauză, dacă la omul respectiv nu a ajuns și revelația iubirii infinite a lui Dumnezeu. Odată însă ce acesta a fost pătruns de adevărul că

Dumnezeu a pus, printr-un sacrificiu de neînchipuit al iubirii Sale, o promisiune divină a desăvârșirii spirituale în inima sa și a oricărei alte ființe umane, frica este înlocuită de iubire, de o iubire necondiționată pentru Dumnezeu și pentru toți oamenii.

Judecând după experiențele mele și ale cunoșcuților mei, omul care nu a simțit niciodată o iubire necondiționată pentru un alt seamăn al său, cu mare greutate poate primi în inima sa, revelația unui Dumnezeu al iubirii necondiționate. Pur și simplu, nu e un fapt semnificativ pentru el....

În consecință, atâta timp cât nu ne e dat să putem privi în inimile semenilor noștri, eu zic că un real avantaj pentru un lider umil este să fii avut copii, să se fi dovedit un bun părinte și să se raporteze la Dumnezeu ca la un părinte. Cred că un asemenea om are mai multe șanse să-și păstreze valorile și să-și dezvolte capacitatea de a iubi necondiționat, în ciuda tuturor obstacolelor și tentațiilor.

Pe de altă parte însă, un adevărat lider umil, deși va urmări să îi servească în toate ocaziile pe cei cu care lucrează, nu va ajunge prea ușor să aibă o dependență personală de aceștia. Motivul constă în faptul că, dincolo de oameni, el servește valorile și viziunea în care crede, prin acestea servindu-L pe Dumnezeu Însuși. Prin urmare, chiar dacă măsura competenței sale e reflectată de aprecierea celor din jurul său, el va ști foarte bine că nu judecata imperfectă a oamenilor este cea mai importantă, ci judecata perfectă a Aceluia care îi cunoaște inima. De aceea, nu de greșeala fără voie pe care o văd oamenii se va teme el, ci de greșeala cu voie pe care o vede Dumnezeu. Altfel spus, dacă mintea e cea care îl va face să rateze, nu își va găsi nici un motiv de disperare în

asta. Dacă însă inima încă slabă îl va face să-și calce valorile și credința, se va agita ca un nebun, până își va găsi, din nou, calea, pentru că va înțelege foarte clar că față de oameni, și chiar față de sine însuși, își poate ascunde trădările, dar față de Dumnezeu, nici pentru o clipă...

Ce oare îi poate da fragilei ființe umane mai multă responsabilitate în tot ce face, decât o raportare interioară permanentă la divinitate?

*

Am discutat adineauri un pic cu mămăița pe tema liderului umil și ea zice că pentru ea, un asemenea personaj care seamănă oarecum cu prințul Mișkin, nu sună rău deloc, doar că se vor găsi mulți care să îmi reproșeze că fac din el un fel de fanatic religios... Și vor spune apoi că ar accepta mai ușor un mic tiran cu defecte și calități, așadar o figură comună, decât un individ cu aer de sfânt, care se crede de o sută de ori mai bun decât toți cei din jurul lui laolaltă.:)

Ei, da... nimic mai adevărat decât că îndreptățirea pe care ți-o dă conformarea la ordinea pe care o crezi a veni de la Dumnezeu, poate deveni cea mai mare capcană pentru un suflet. Asta însă numai dacă ai o imagine incompletă sau deformată a lui Dumnezeu. Nu și dacă ai ajuns să cunoști și să înțelegi în inima ta că, după cum în tot ce e fals și greșit, noi ne rupem de El, declarându-ne o independență iluzorie, pe care o plătim mai târziu cu suferința noastră și a altora din jurul nostru, în tot ce e bun și adevărat, noi nu suntem altceva decât instrumentele Lui, care e unica sursă a binelui și adevărului.

Acuma Vic al meu... îmi dau și eu seama că toate ideile astea sunt foarte greu de susținut în fața unui ateu, unui agnostic sau vreunui alt om care nu recunoaște în Dumnezeu sursa iubirii și a tuturor celorlalte valori fundamentale ale umanității... Sunt sigur că vor fi, așa cum au mai fost deja, o grămadă de oameni care vor alege lideri pe care îi vor considera umili, chiar în lipsa unei subordonări interioare față de Dumnezeul iubirii. Vor spune că nu vor decât să aibă în fruntea lor un om bun, cinstit, competent, așa și pe dincolo...

Și, într-adevăr, asemenea indivizi vor părea, cel puțin la început, niște oameni modești și cumsecade, complet dedicați semenilor lor. Dar ei vor purta totuși, pe ascuns, niscaiva mici idoli personali în oglinda secretă a inimilor lor, iar aceștia vor crește cu timpul și vor deturna hoștește, iubirea lăsată lor pentru a se dăruia oamenilor și lui Dumnezeu.

În orice caz, Vicule, eu te sfătuiesc să nu te amărăști prea tare, dacă unii din cei pe care îi cunoști nu vor crede și nici nu vor dori să verifice lucrurile acestea în istorie sau în experiențele cunoscute de viață. Oamenii vor accepta întotdeauna lideri, în funcție de propriile lor credințe, virtuți și păcate. Cei credincioși se vor împotrivi unor conducători necredincioși, iar cei necredincioși își vor bate joc de conducătorii credincioși. Cei buni nu vor suporta un conducător rău, iar cei răi nu vor fi capabili să aprecieze un conducător bun. Problema e, ca peste tot, de compatibilitate...:-) Până la urmă însă, fructele otrăvite ale celor fără iubire și fără Dumnezeu ajung întotdeauna să fie gustate de toți adepții acestora și asta e chiar propria lor judecată...

Din amara mea experiență de neascultător al cuvintelor Domnului, eu chiar te-aș sfătui să nu-ți pierzi deloc timpul, chinuindu-te să demonstrezi lucruri care țin de înțelepciune, unor minți orbite și unor inimi corupte. “Câinii” și “porcii” au măsurile lor din care nu-l poți scoate. Dacă însă simți nevoia să vorbești despre liderul umil, vorbește-le celor buni, pentru că ei te vor înțelege. Iar dacă apoi hotărâți împreună că e timpul să găsiți între voi asemenea oameni, căutați-i așa cum v-ați căuta niște buni prieteni. Nu e nevoie să faceți teorii, norme sau reguli de evaluare, căci toate acestea pot păcăli foarte ușor mintea. Căutați-i simplu, cu inima, iar o dată ce ați găsit ceva demn de interes, lăsați nu doar inima, ci și conștiința și rațiunea să examineze cu atenție.

*

Am să închei acum, pentru că, oricum, am exagerat încă o dată cu o prea lungă scrisoare. Mai e și mâine o zi, așa că aștept cu nerăbdare să văd ce alte probleme îmi vor mai pune istoriile tale. Deși... îți spun sincer că, de fiecare dată când îți scriu mai mult, trăiesc senzația că nu mi-a mai rămas absolut nimic de spus și că nu voi mai avea altceva de făcut decât să mă apuc și eu să-i citez pe alții... :))

Dar stai... cum să citez eu pe alții, când pentru mine a rămas numai Unul?...:)

Te îmbrățișez, scumpul meu, și pe mâine!

Cristi

New Age-ul și creștinii călduți

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Thursday, April 5, 2012 2:04 AM

Dragul meu Vic,

Și mie îmi pare rău că ai fost scos de pe grupul acela de Facebook unde aveai mai mulți prieteni. Dar, crede-mă, nu pentru tine îmi pare rău, ci pentru cei care au făcut-o, fiindcă asta e o dovadă clară că iubirea necondiționată și toleranța pe care le trâmbițează atâta, nu sunt decât niște concepte plăcute cu care își mângâie egou-rile. Te știu prea bine ca să nu mă îndoiesc că nu ai atacat pe nimeni, dar, într-adevăr, nici nu era nevoie s-o faci... Simplul fapt că ai pus pe acel grup niște documentare cu poveștile acelor tineri care, după ce au fost sataniști și au comis crime oribile, s-au convertit la creștinism în închisoare, era de natură să tulbure, cum spunea băiatul acela... „atmosfera lor cât mai prietenească și armonioasă, deschisă și fără ‘gigicontrisme’”.

Din câte am înțeles de la tine, wall-ul lor era înțesat de învățăturile unor maeștrii orientali și ale unor înțelepți New Age la modă. E clar deci, că unii dintre membrii acestui grup urmează sau, cel puțin, recunosc ca adevărate, niște învățături complet diferite de cele lăsate nouă de Iisus Hristos. La aceștia

se adaugă alții, care își zic creștini, dar care se grăbesc să se solidarizeze cu cei de dinainte, fără să ofere nicio mărturie creștină și niciun suport pentru aceia care îndrăznesc să mărturisească. Și totuși... e spus clar în scripturi că lumina nu poate avea frăție cu întunericul și, în toate cele spirituale, nici credinciosul cu necredinciosul. Înțeleg însă că, în cazul de față, dezamăgirea ta a fost și mai dureroasă, pentru că Irina, Cosmin și încă vreo câțiva prieteni ai tăi, fac parte dintre aceștia. Speranțele tale ca măcar ei să îți sară în ajutor atunci când la ideile tale ți s-a răspuns direct cu atacuri la persoană sau când ceea ce ai postat tu a dispărut sau măcar atunci când ai fost scos din grup, au fost foarte firești...

Din păcate, dragul meu, cam așa se petrec de multe ori lucrurile pe lumea asta și, de aceea, suferința cea mai comună a oamenilor apare atunci când așteptările prieteniei și ale iubirii sunt înșelate... De data aceasta însă, crede-mă, ei sunt, de fapt, mult mai înșelați decât tine. Din cauza dorinței de a fi acceptați și prețuiți de prietenii lor care nu sunt creștini, au ajuns, fără măcar să-și dea seama, sub influența unor spirite care urmăresc să-i îndepărteze pentru totdeauna de calea adevărului. Acestea se pricep să descopere ușor iubirea exagerată de sine a oamenilor și apoi, prin intermediul unor așa-zise mari lecții de înțelepciune, o întăresc și o îngrașă cu toate argumentele mincinoase ale diavolului.

Chiar am studiat un pic problema asta de dragul unora din elevii mei, așa că aș putea să punctez aici, de dragul argumentației, câteva din ideile inestimabile ale acestor ideologii, chiar dacă, probabil multe, dacă nu toate, îți sunt și ție, cunoscute:

Iisus este un maestru spiritual, un profet sau un simplu om. În orice caz, nu este Dumnezeu iubirii venit în trup, pe pământ pentru a salva toți oamenii. Dumnezeu este inaccesibil sau este pretutindeni (vechiul panteism) sau noi înșine suntem Dumnezeu. În orice caz, nu este o individualitate distinctă, cu care putem avea o relație personală.

Putem avea, în schimb, relații personale cu ființe de lumină, îngeri și maeștri spirituali (inclusiv cu "maestrul" Iisus) din Federația Galactică sau din alte organizații/ părți ale universului, pentru că aceștia vor să ne ajute și să ne dezvăluie tuturor calea evoluției spirituale. Unii dintre respectivii ghizi spirituali lasă mesaje scrise, alții formează chiar organizații terestre în jurul lor, iar alții, neavând o natură materială, sunt canalizați de principalii lor discipoli pământenii.

Păcatul nu există, suntem cu toții divini din naștere și co-creatori ai realității. Pentru a ne elibera puterile divine, trebuie să începem prin a învăța să ne iubim pe noi înșine și să ne eliberăm mintea de iluziile noastre distructive.

Răul nu există, sau, dacă totuși există, își are sursa numai în mintea omului și în iluziile sale, acumulându-se în karma sa și urmând să fie "rezolvat" în încarnări ulterioare;

Satana e o iluzie și toți demonii de asemenea, iar Lucifer e chiar fiul lui Dumnezeu, situat deasupra lui Iisus în ierarhia divină.

Corpul e o iluzie, lumea materială e o iluzie, moartea e o iluzie și numai cei care își depășesc iluziile, evoluează spiritual;

Putem evolua spiritual folosind meditația, contemplarea, oprirea gândirii sau alte tehnici de sorginte orientală sau șamanică.

Dacă poți crede, chiar și unii creștini s-au lăsat convinși să lucreze cu asemenea instrumente „moderne” pentru a accede mai repede la Spiritul Sfânt!....{

Mie unul însă, îmi e cât se poate de clar că lucrurile stau exact așa cum ai observat tu. Orice creștin autentic, care pune preț pe cuvântul lui Dumnezeu, nu are cum să nu observe și să nu ia în serios contradicțiile inevitabile dintre învățăturile Domnului și aceste „revelații spirituale”...

Mi-ai spus că Irina, care a pus ea însăși pe pagina respectivă și în profilul ei clipuri cu Krishnamurti și cu Mooji, ți-a explicat mai demult că ea nu ia decât ce este bun în aceste lecții... Eu unul sunt de acord că nu e exclus să găsești câte ceva de valoare și într-un mare morman de gunoi... sigur, asta dacă ai suficientă determinare și știi ce cauți. Totuși, să recomanzi cu seninătate mormanul de gunoi unui orb necunoscător al celor mai valoroase lucruri (care nu sunt în veci, de găsit într-un morman de gunoi), când tu vezi limpede toate acele lucruri importante adunate într-o comoară neprețuită, perfectă, pe care orbul încă nu a descoperit-o... înseamnă să-i batjocorești cu bună știință șansele de a le găsi și a cunoaște astfel, fericirea și binecuvântarea care îi sunt, deopotrivă, destinate.

Firește, un om foarte egoist poate să se comporte astfel. Totuși eu nu cred că o fată ca Irina ar prefera să arate fraților ei aflați într-o pădure întunecoasă și plină de pericole,

un drum pe marginea prăpastiei, când știe foarte bine un drum sigur... Și atunci, cum s-ar putea, totuși, dezlega misterul comportamentului ei?

Să nu te superi pe mine, dar ipoteza mea e că Irina și, asemenea ei, toți ceilalți ceilalți care se mai declară pe acolo creștini, sunt orice vor ei, numai asta nu... Nu sunt creștini, pentru că au o indulgență prea mare pentru compromis, or asta demonstrează că nu-L au în inimile lor pe acest Dumnezeu al iubirii, care nu suportă compromisul. Nu sunt, pentru că, acceptând în mod declarat toate căile acelea spirituale care contrazic cuvântul Domnului, arată că nu înțeleg, cu adevărat, că numai El e calea, adevărul și viața...

De altfel, după cum m-ai informat chiar tu, nici nu se obosesc să îi citească învățătura. Eu înclin să cred că, în urma infiltrațiilor insidioase din zona New Age, ei au aderat la imaginea unui Dumnezeu de o discreție și o permisivitate nelimitate, care se armonizează perfect cu acest cult deșănțat al iubirii de sine propovăduit cu mare insistență în ultimele decenii, pe toate meridianele lumii. Rezultatul e că nu mai au nevoie de biblie și de alte scrieri care poartă ampenta Spiritului Sfânt al iubirii Sale și nu resimt nici un disconfort atunci când li se arată negru pe alb, că acestea sunt fundamental contrazise de ideile atât de admirate ale maștrilor spirituali.

Din păcate însă, fără cuvântul viu al Domnului, inimile acestor creștini cu numele, rămân insensibile și egocentrice, acesta fiind motivul evident pentru care mărturia unui adevărat credincios, în a cărei inimă se manifestă iubirea necondiționată a lui Hristos, nu îi bucură, ci îi lasă fie indiferenți, fie frustrați de incapacitatea lor de a-l înțelege.

Ce poate fi mai impresionant decât mărturisirea unui criminal satanist, care prin credința lui în Dumnezeu a ajuns să fie un exemplu de iubire dezinteresată pentru toți cei din jurul lui?... Eu zic, ca și tine... nimic! Și totuși, prietenii tăi au fost suficient de puțin impresionați, încât să se solidarizeze cu grupul adepților sinceri ai New Age-ului, ce nu au resimțit decât oripilarea că li se vâra pe gât două tragedii sângeroase, care le tulbură somnul nirvanic. Dacă aceștia au decis să plătească afrontul comis, cu eliminarea postărilor tale și apoi, chiar cu scoaterea ta de pe grup... foarte bine, ei nu pot decât să le respecte dreptul de a menține, prin orice mijloace, unitatea și coeziunea grupului pe care, cu cinste, l-au inițiat.

Oricât se îngrijesc asemenea "frați" de credință să își declare iubirea pentru oameni și pentru Dumnezeu, faptele lor îi arată așa cum sunt: călduți, nesiguri, mișcați foarte lesne de valurile înșelătoare ale lumii... Dar tocmai pentru că cei călduți sunt în stare să trădeze, de dragul propriului confort și al acceptării lumești, ne-a spus El că îi va vărsa din gura Sa în vremurile din urmă!

Tu știi acum de profeția celei de-a doua venire a Domnului, la mai puțin de două mii de ani de la moartea Sa pe cruce și știi că ea va fi precedată de o mare tribulație, o judecată generală, a tuturor oamenilor... Exact așa după cum e spus și în Apocalipsă. Dar despre ce judecată crezi că e vorba?

Ca și pe vremea lui Noe, va avea loc o mare triere spirituală a oamenilor. Cu cât sunt ei mai călduți, cu atât vor fi supuși la mai multe și mai grele încercări, pentru ca inimile lor să hotărască, în sfârșit, dacă optează pentru o parte sau alta. În orice caz, la sfârșit, nimeni nu va putea spune că nu a avut

nicio posibilitate să trăiască onest, fără să își trădeze sau să își înșele aproapele. Și, după spusele Domnului, nu sfidarea orbilor care nu îl recunosc pe Dumnezeu va fi condamnată, ci lipsa spiritului iubirii care e, întrutotul, o boală de care oamenii înșiși sunt responsabili.

Eu cred însă că, din perspectiva vieții noastre eterne, fiecare om, va ajunge, în deplină libertate, să își recunoască și să-și regrete greșelile. Toți vor fi salvați, aici sau dincolo, mai devreme sau mai târziu, căci Tatăl nostru nu vrea și nu va lăsa pe niciunul din ei să se piardă... Doar că pentru sufletele cele mai egoiste și mai orgolioase, nenumărate umilințe și suferințe vor fi necesare, de-a lungul unor intervale de timp extrem de mari, pentru a ajunge la demnitatea spirituală a copiilor lui Dumnezeu...

În fine, să nu înțelegi cumva că prevestesc vreunui dintre prietenii tăi sau celorlalți oameni care s-au asociat pe acel grup de Facebook, o astfel de soartă... Nici gând!... :) Numai bunul Dumnezeu le cunoaște inimile și le pregătește cărările...

În ce privește relația ta cu aceștia, eu cred că iubirea ta pentru ei, aceea care te-a și îndemnat să le arăți calea cea bună, trebuie păstrată întotdeauna. Iartă-i, orice ți-ar face, binecuvântează-i, fă bine pentru ei, oricând ai ocazia, și astfel îi vei ajuta mai mult decât cu o mie de predici bine intenționate.

Ah, și încă un amănunt... E foarte important să depășești tentația de a te debarasa de resentimentele care persistă, în ciuda intenției tale de a ierta, plângându-te altor oameni de nedreptatea suferită ... Într-adevăr, poți primi astfel

o mare doză de încurajare și consolare, dar reversul acesteia îl va constitui răspândirea resentimentelor și la aceia care te vor susține. Numai dacă prietenul la care cauți sprijin e un creștin adevărat, care are înțelegere și iertare pentru oricine, poți să o faci fără griji, pentru că el se va ruga și pentru tine și pentru cel care te-a rănit și nu va păstra în inima lui niciun fel de resentimente.

Nu vreau să zic, cu asta, că ai făcut bine, în particular, pentru că mi te-ai confesat mie, care sunt, carevasăzică, un creștin adevărat...:)) Și totuși, având în vedere că fac niște eforturi în direcția asta și că, în inima mea, îmi ești ca un fiu, cred că ai făcut bine și că o poți face în continuare, ori de câte ori te simți rănit sau confuz și nu reușești să simți în inima ta, consolarea bunului nostru Tată...

În cele din urmă, eu cred că ceea ce ți s-a întâmplat acum este o pregătire utilă pentru alte încercări, mult mai mari, care vor apare în viața ta. De fapt, în viața oricărui creștin adevărat care se va mai găsi pe-aicea în anii următori...

Te îmbrățișez cu mult drag,

Cristi

New Age-ul și marea purificare planetară

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Saturday, April 7, 2012 10:58 PM

Dragă Vicule,

Încercările la care mă refeream la sfârșitul mesajului trecut nu se referă atât la judecata dinaintea venirii Domnului, cât la tribulație. Ai descoperit și tu, cred, acele cercetări care arată că elitele lumii promovează de mult timp învățăturile demonilor, care îi conduc treptat pe oameni la ideea unei noi religii, o religie a religiilor, care va aduce, în sfârșit, pacea, prosperitatea și dragostea între oameni. Desigur însă, dacă se va realiza, din această sinteză va lipsi creștinismul autentic, căci susținerea adevărului lui Dumnezeu va fi declarată fanatism și va fi arătată cu degetul drept cauza unică a tuturor relelor de pe pământ. În marea societate globală, toți cei care vor susține noua ideologie vor fi integrați și lăsați să își ducă viața liniștiți, în limitele coordonatelor noii dictaturi mondiale, în vreme ce opozanții vor fi criticați mai întâi pentru ideile și credința lor, apoi pentru ceea ce se va pretinde că sunt ei înșiși, iar, în final, sub pretextul desconsiderării pe care o merită, vor fi condamnați la excluderea socială sau chiar la eliminarea fizică.

Ca întotdeauna, schema nu e însă posibilă fără complicitatea pasivă sau activă a celor mai mulți care, judecând după fire și conștiință, ar putea să se solidarizeze pentru a se opune răului. De aceea scopul final al tuturor formelor de manipulare și îndoctrinare care ne vizează, este acela de a ne face incapabili să mai reacționăm atunci când minciuna este numită adevăr și răul este numit bine.

Lucrurile acestea se explică destul de ușor, cred eu... Există un bun simț elementar în natura umană, care, împreună cu conștiința, sunt trezite de o minimă educație morală în copilăria timpurie. E drept că această educație depinde întotdeauna de convingerile morale ale părinților și educatorilor, dar eu zic că bunul simț natural și conștiința omului rezonează cel mai tare cu comandamentele creștine care se referă la iubirea și la comportamentul față de aproape. Așa se explică de ce, chiar și în lipsa oricărei credințe religioase, cei mai mulți semeni ai noștri înțeleg fără probleme, de la cea mai fragedă vârstă, că nu e bine să minți, să furi, să ucizi, să invidiezi, să faci unui alt om ceea ce nu ți-ai dori să-ți fie făcut ție, și că iubirea de semeni, mila și bunătatea sunt atributele cele mai importante ale unei ființe umane. Oamenii nu învață, propriu-zis, binele și răul, ci, odată ce pricep sensul lor, le recunosc ca atare, în inimile lor. Ceea ce nu înseamnă, desigur, că sunt privați de libertatea de a călca peste această recunoaștere, atunci când interesele egoiste îi presează suficient de tare... Dar au, cel puțin, aceste repere interioare fără de care nu ar putea, decât sub o constrângere permanentă, să se comporte omenește (un exemplu personal aici este chiar vărul tău care în mica lui copilărie s-a dovedit, în ciuda a nenumărate lecții, incapabil să își amintească să-și ia

papucii în picioare la ieșirea din camera lui...:)); n-a luat însă niciodată un lucru al altcuiva, cu toate că nu-mi amintesc să-i fii ținut nimeni vreo predică pe tema asta.)

Totuși, Vicule... din cauza mării puteri a tentației răului asupra inimilor noastre, ne-au fost lăsate două feluri de repere exterioare pe lumea aceasta.

Primele sunt cele religioase, care rezonează, în general, destul de mult cu reperele interioare. Dacă sunt perfect compatibile cu acestea, le întăresc și fac alegerea binelui mult mai ușoară pentru individ. E doar firesc să fii mai motivat să faci binele pe care îl recunoști în inima ta, dacă înțelegi că Dumnezeu Însuși te încurajează în direcția asta...:)

Celelalte repere exterioare sunt tradițiile și legile scrise, elemente convenționale de constrângere, care contribuie considerabil la comportamentul social al indivizilor. Legile, în special cele care se află la baza sistemelor sociale democratice, nu sunt respectate numai de frică, ci și pentru că ele sunt, în general, recunoscute ca aplicări ale unor măsuri morale corecte, în diverse situații practice. Beneficiind așadar de premiza educației morale minimale a copiilor, și de cea a existenței unor tradiții sau legi conforme cu reperele morale fundamentale ale oamenilor, societatea își poate menține existența pe baza unor relații interumane acceptabile și a limitării manifestării răului în spațiul acesteia.

Cu gândul la istoria statelor atee din secolul trecut, aș adăuga însă, că fără o minimă credință religioasă care să întărească valorile morale înnăscute, societatea nu poate evita autodistrugerea. Conducătorii total lipsiți de credință nu pot să

nu cultive măștile, idolii falși și, în cele din urmă, tirania care, după ce pune stăpânire completă pe inimile lor, se întoarce cu arme necruțătoare, împotriva tuturor celor aflați în puterea sa.

Din perspectiva elitei globale, care suferă de aceeași formă extrem de periculoasă de orbire spirituală și al cărei scop este controlul absolut și câștigarea definitivă a dreptul de viață sau moarte asupra sclavilor planetari, e foarte limpede că rațiunea, conștiința, capacitatea de a iubi și simțul înnăscut al valorilor, care caracterizează încă majoritatea ființelor umane, constituie cele mai mari obstacole.. . Prin urmare, e clar că s-au căutat și găsit soluții pentru a mina aceste însușiri fundamentale ale sufletului omenesc, ca și pentru a împiedica fortificarea lor printr-o adevărată credință religioasă.

Pentru semenii noștri mai slabi cu trupul sau cu mintea, pornografia și propaganda eliberării sexuale, drogul televizat zilnic, medicamentele psihotrope, jocurile virtuale, alcoolul, consumatorismul și toate celelalte care pot cauza adicție, se pot dovedi, măcar pentru o bună bucată de timp, suficiente. Pentru aceia care au însă o mai bună stăpânire de sine și o căutare sinceră a adevărului, metoda cea mai eficientă este coruperea prin intermediul unor credințe false, dar foarte atrăgătoare. Și, bineînțeles, în topul acestui șir nesfârșit de minciuni și speculații elaborate, se află religia omului-dumnezeu, creator al propriei realități, care se ridică prin propriile forțe deasupra tuturor iluziilor lumii. Cu ceva exercițiu în cadrul cultului iubirii de sine, propagat în variate forme de teologia New Age, omul poate ajunge să accepte cu seninătate postulate "spirituale" ce deschid calea tuturor atrocităților posibile...

lată doar câteva dintre cele mai semnificative, pe care le-am notat studiind problema asta:

1. *Hitler a ucis 6 milioane de evrei, dar acum este în rai, pentru că, de fapt, le-a făcut o favoare eliberându-le sufletele. În plus, nimeni nu moare împotriva voinței sale, iar cei care au fost uciși de Hitler, au consimțit, de fapt, la aceasta.* (Așa ne spune Dumnezeu interior al celebrului Neal Walsh; având însă de la el și informația că fiecare om este Dumnezeu, putem deduce că în aceste scrieri nu ne vorbește altcineva decât Dumnezeu - Neal Walsh...)
2. *Justificarea utilizării bombei atomice împotriva populației japoneze e dată de necesitatea distrugerii acesteia, respectiv a eliberării sufletelor întemnițate ale oamenilor.* (o afirmație a spiritului care a călăuzit-o pe faimoasa Alice Bailey, ale cărei scrieri i-au inspirat pe fondatorii mișcării New Age)
3. *Moartea a milioane de oameni nu este o tragedie, pentru că înseamnă nașterea lor în domeniul spiritual.* (David Spangler, unul din fondatorii New Age)
4. *Moartea ne apare ca tragică doar pentru că proiectăm o sine separată acolo unde nu există niciuna.* (Eckard Tolle, un alt faimos pilon al teologiei New Age)
5. *Moartea este visul central, din care izvorăsc toate iluziile. Ceea ce pare că moare este doar perceput greșit și transformat în iluzie.* (o învățătură din celebrul “Curs în miracole”, care a ajuns să fie chiar studiat în unele biserici creștine.)

6. *Pacea mondială nu se poate instala până când membrii auto-centrați ai societății se schimbă sau mor. Înainte ca stadiul puterii să fie moștenit de membrii centrați pe Dumnezeu ai corpului social, membrii auto-centrați trebuie distruși. Nu există alternativă. Suntem însărcinați cu procesul de selecție pentru planeta pământ.* (uimitoarea “revelație” a Barbarei Marx Hutton, președinta Fundației pentru evoluție conștientă, supranumită “cel mai informat om de pe pământ”, care nu a ezitat să rescrie, la indicațiile spiritului său călăuzitor, Noul Testament, Apocalipsa lui Ioan și rugăciunea “Tatăl nostru”; ce-i drept, varianta ei având pe “noi” în loc de Tatăl, sună mult mai democratic, în comparație cu varianta compusă de Hitler, în care locul Tatălui din Ceruri era luat de “Tatăl nostru, Adolf din al Treilea Reich” ...:))

*

Oricât de incredibil ar putea părea unui neofit, asemenea “revelații” își găsesc justificări foarte logice, odată ce accepți postulatele principale ale acestor învățături. Dacă răul și păcatul nu există, dacă viața în corp nu are nici o importanță, dacă cel mai corect lucru pe care îl poți face e să recunoști că tu însuși ești Dumnezeu, ce rost mai are să iei atitudine sau să te implici în vreo cauză pe lumea aceasta?!... Cu adevărat, la ce mai folosește să faci copii, să îi ajuți pe cei sărmani, să lupți împotriva cruzimii, nedreptății, dictaturii sau războiului?

Scopul unui om “nou” se rezumă la propria evoluție spirituală și, în consecință, numai liderii cultului iubirii de sine sunt demni să îi arate acestuia ce are încă de făcut pe lume...

Iar dacă se va întâmpla ca revelațiile acestora să îl împingă spre a contempla pasiv distrugeri de vieți omenești sau chiar a se implica în înfăptuirea lor, nu va găsi în el nicio motivație mai înaltă care să îl oprească de la aceasta.

Cînd un asemenea lucru a ajuns să se infiltreze în conducerea politică a unei țări cum a fost Germania primei părți a secolului XX, consecințele sale distructive au zguduit din temelii, întreaga umanitate. E un fapt binecunoscut azi că originile ideologiei naziste a lui Hitler sunt de natură ocultă, el însuși fiind adept al magiei negre și aservit unor spirite demonice. Ne putem aștepta oare ca ceea ce s-a întâmplat atunci, pe ascuns, la nivelul unei națiuni, să se repete la scala întregii planete?...

Mulți cred că da și că e dincolo de puterile umanității să mai evite o asemenea catastrofă. Și, într-adevăr, presiunea forțele antihristice, care nu a lipsit niciodată din istoria ultimilor două mii de ani, devine din ce în ce mai fățișă, din ce în ce mai puternică. Obiectivul elitelor oarbe care le servesc este, într-adevăr, "moștenirea stadiului puterii" într-un paradis terestru, dar pentru ca aceasta să se întâmple întocmai, "consumatorii inutili", adică cei mai mulți dintre semenii noștri trebuie să fie, în prealabil, eliminați, iar restul, ținuți într-o stare de sclavie deplină și autoasumată.

Desigur însă, lucrurile nu sunt prezentate așa în afară... Publicul consumator de mass-media e în permanență prostit cu teza nesustenabilității populației actuale și îngrozit de spectrul amenințărilor teroriste care îi amenință "sublima" democrație, în vreme ce adevăratele amenințări venite din partea planurilor satanice ale conducătorilor lumii și foarte

numeroșilor și puternicilor lor acoliți, îi rămân complet necunoscute.

E nesustenabil așadar să existe atât de mulți oameni pe planetă?!... S-a demonstrat deja matematic că aserțiunea e absurdă și că pământul mai poate găzdui și hrăni pe îndeustate încă alte multe miliarde de oameni, dacă se folosește pentru aceasta măcar o mică parte a cheltuielilor din industria de armament actuală. Și probabil că nimeni nu-și poate măcar imagina ce abundență de resurse ar sta la dispoziția oamenilor, dacă toți banii implicați în tehnologia militară, traficul de droguri și de persoane, consumul de lux și speculațiile financiare, împreună cu toate celelalte resurse și tehnologii actuale ar fi distribuiți în scopuri umane și gestionati în mod echitabil, în conformitate cu drepturile fundamentale ale omului...

În schimb, din perspectiva stăpânilor lumii, e cât se poate de nesustenabil, ca să nu spunem periculos de-a dreptul, să fii nevoit să controlezi atât de mulți oameni și să-i menții într-o stare de subordonare perpetuă. E nesustenabil, în mod special, să fii nevoit să împarți puterea cu atâția prădători mai mici, care sunt mișcați de aceeași foame insașiabilă.

De aceea, genocidul a început deja. A început de câteva decenii, după modelul istoric cunoscut, cu cei mai slabi și mai lipsiți de apărare: oamenii sărmani din lumea a treia, cărora le-au fost treptat sustrate toate mijloacele tradiționale de subzistență și care s-au confruntat cu lupte fratricide, războaie și epidemii provocate. Sigur, s-au găsit justificări legitime pentru toate aceste dezastre umanitare, iar noi, cei mai privilegiați, le-am putut privi timp de atâția ani ca pe niște

accidente regretabile și nu ca pe niște crime premeditate, la care eram complici mai mult decât prin pasivitate...

Iată însă că, încetul cu încetul, a venit și rândul nostru... Bineînțeles, toate justificările sunt pregătite, sunt legitime, iar noi va trebui să înțelegem că suntem, deopotrivă, victimele unor accidente regretabile și nicidecum ale unor crime premeditate...

Și totuși, Vicul meu... a privi numai spre cele rele, uitând cu totul de Dumnezeu, este, din punctul meu de vedere, o altă mare capcană a timpurilor noastre!

Noi nu suntem lăsați orfani pe acest pământ și, în ciuda tuturor eforturilor pe care le fac acești zeloși apostoli ai distrugerii, Dumnezeu revarsă neîncetat în aceste zile de încercare asupra noastră, grațiile nenumărate ale milei Sale. Destinul fiecărui om care trăiește acum nu depinde decât de bunăvoința de a accepta darurile Sale, iar aceasta nu e altceva decât manifestarea directă a bunătății pe care o poartă în inimă.

Sunt multe legate de tema aceasta despre care cred că ar merita să vorbim în continuare, dar acum e foarte târziu și nu prea mai sunt în stare să țin firul ideilor... :)

Mă întorc deci, la cele discutate la început mesajului trecut, pentru a te încuraja să nu renunți - indiferent cât de mare este orbirea și ostilitatea celor din jurul tău - să afirmi, cu blândețe și înțelepciune, adevărul iubirii tale. Nu uita că lupta aceasta a noastră nu este împotriva semenilor noștri care ne dușmănesc, ci a forțelor răului care îi mint și îi conduc spre distrugerea spirituală.

Noi, prin grația Tatălui nostru, le putem acum recunoaște și evita. Ei sunt mult mai expuși, pentru că timpul lor nu a venit încă. E sigur însă că nici pe ei, nici în cele mai mari păcate ale lor, bunul Dumnezeu nu îi va lăsa singuri... :)

Noapte bună și pe curând, dragul meu.

Te îmbrățișez cu drag și dor,

Cristi

P.S. Mămăița nu a fost prea încântată, când a citit scrisoarea mea de azi. De fapt, nu a citit decât partea de început, după care a declarat că îi face rău să citească chestii din-astea și că, dacă s-ar gândi prea mult la ele, i s-ar face așa o teamă pentru noiăștia care o să rămânem mai multă vreme pe-aici, de n-ar mai putea închide ochii noaptea. Ea zice să lași zilei de mâine grijile ei, că doar așa ne învață Domnul.

Ei, da... foarte adevărat, însă eu cred că asta se referă la grijile materiale, nu la cele spirituale, altminteri apostolii nu ar fi primit povața să vegheze și să se roage încontinuu. Iar Petru nu ar fi spus limpede: "Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită." (1 Petru 5:8)

Din păcate însă, nu oricine are urechi să audă. Nu-ți poți închipui cât de mulți oameni, credincioși sau necredincioși, am cunoscut, care adoptă o poziție evitantă în fața răului... În fața oricărui rău, începând cu cea mai simplă contestare a

vreuneia din opiniile lor și sfârșind cu pericolul iminent al unei catastrofe ce le amenință supraviețuirea. De obicei, credincioșii se bazează pe o rezolvare divină, în vreme ce restul se consolează cu credința în existența unor persoane competente și bine intenționate care se vor preocupa cu succes de problema în cauză. Că doar n-o fi dracul atât de negru!...

Oh, da... nu atât... ci poate cu mult mai negru decât în cel mai negru coșmar al nostru!... Căci tot ce poate visa un om mai rău este că-și pierde trupul. Pierderea sufletului se află însă, dincolo de orice putere a sa de închipuire....!{

Dar, pe de altă parte, dacă nu am avea acest handicap temporar al orbirii spirituale, am mai putea fi, pe deplin, liberi?

Nu, nicidecum... pentru că atunci cunoașterea spirituală ne-ar forța să facem binele de dragul propriului nostru bine și nicidecum de dragul binelui însuși!... Înțelegi tu asta, dragul meu?

Pentru toate, chiar și pentru cele care ne par imposibil de acceptat, există un răspuns de o bunătate infinită al iubirii lui Dumnezeu. În credința aceasta se află pacea Lui pentru noi.

Cine îl mai caută pe Dumnezeu?

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Tuesday, April 10, 2012 10:26 PM

Dragă Vic,

Mai întâi, îți mulțumesc mult pentru aprecierile tale, pe care nu am cum să le iau ca pe o dovadă a lucidității, ci doar a dragostei tale cu adevărat filiale, pentru care mă simt nespus de fericit și de recunoscător. Vreau, totuși, să-ți mai spun că mi-era cât se poate de suficient să știu că nu te plictisesc. Am izbutit să fac asta cu prea mulți (desigur, nu îi mai număr și pe elevii mei că ar fi deja tragic), și chiar mă cam incomoda gândul că aș putea să te număr, printre ei, și pe tine....:)

În ce-o privește pe mămăița, află că e chiar bine acum. Am fost de dimineață să luăm ultimele analize și am aflat cu mare bucurie că, în afară de o ușoară hipertensiune, totul este în regulă. S-a văzut și pe ea că a primit vestea cu ușurare, iar, de cum am ajuns acasă, a și început să trebăluiească prin bucătărie. Am avut voie doar să-i curăț cartofii și să spăl niște legume, apoi m-a scos din sanctuarul ei, fără drept de apel!... Nu-ți spun însă, ce s-a învrednicit să-mi pregătească, decât dacă promiți că vii și tu pe-aici într-o vizită....:))

Mă rog, în clipa asta ea se uită la un talk-show despre privatizările frauduloase (da, încă un semn bun!), iar eu, iată...

deși mă simt absolut și iremediabil neinspirat, încerc să mai fac o oarece compunere cu cap și coadă, dintr-un mare număr de idei dezorganizate, pe care mi le-a trezit ultima ta scriere....)

Mi-ai povestit despre lunga ta discuție pe chat cu administratorul aceluia grup de Facebook, în care el s-a dovedit un critic destul de vehement al scripturilor și al instituțiilor religioase. Înțeleg deci că te preocupă acuzațiile pe care le ridică atei sau cei din New Age la adresa creștinismului și că îți e puțin teamă ca argumentele lor să nu te facă și pe tine, la un moment dat, să te îndoiești de propria credință...

Să știi însă că nici mie nu-mi sunt deloc străine asemenea argumente... Nu ți-am spus până acum, dar în tinerețea mea am fost mai întâi ateu, apoi un căutător plin de speranță în doctrinele orientale și teozofii și, în fine, pentru mai bine de un deceniu, un adept convins al antropozofiei lui Rudolf Steiner. De-abia după treizeci și cinci de ani am ajuns la creștinism, într-un moment când cel mai puțin m-aș fi așteptat la asta....)

De ce s-a întâmplat așa? Iată, mai înainte de toate, pentru că, încă din copilărie, mi-a fost foarte greu să mă apropiu de biserică... or pentru mine, biserica, promotoarea dedicată a credinței creștine era, clar, o parte inseparabilă a acesteia. De când am devenit credincios, am vorbit cu mulți oameni despre felul în care își trăiesc credința, iar unii mi-au mărturisit că au avut încă din copilărie o atracție magică pentru biserică, pentru că înăuntrul ei s-au simțit cel mai aproape de Dumnezeu și alte chestii asemenea.

Eu însă, mărturisesc, nu am avut deloc asemenea sentimente... Mie nu îmi plăceau ritualurile acelea din care nu mi se explica niciodată nimica, nu îmi plăceau incantațiile nedeslușite ale celor doi preoți bătrâni și necomunicativi, nici robele lor lungi negre, cu patrafire complicate. Întunericul din biserică îmi crea o stare nedeslușită de apăsare, iar toate icoanele aurite și dichisite în care se deslușeau acele chipuri triste, lipsite de orice suflare de viață reprezentând pe Domnului, Fecioara și sfinții, nu mă ajutau nici ele deloc. Cu adevărat îți mărturisesc, absolut nimic nu mă atrăgea, nu mă inspira și nu mă convingea în biserică.

Și totuși, aș fi vrut sincer să pot crede și eu, precum alții din jurul meu... precum bunica, în primul rând, pentru că nu sufeream să am cea mai mică nepotrivire cu ea, care-mi era atât de dragă. Ai mei aveau o credință a lor, dar nu vorbeau despre ea aproape deloc, iar în ce privește biserica, erau, aș spune, destul de rezervați... Oricum, însă, pe vremea comunismului, de frică, mai toată mergea pe linia asta. Puțini erau cei care treceau pragul bisericii, în afara botezurilor, înmormântărilor și a celor două mari sărbători din an... Bunica însă mergea cu mine și cu taică-tău, în fiecare duminică dimineață la slujbă. În plus, ne învățase să ne rugăm și acasă, înainte de culcare, în fața unei candelă aprinse, deasupra căreia era o mică icoană argintată cu fecioara și pruncul. Știam rugăciunea copiilor și Tatăl Nostru și, evident, nu aveam altceva de făcut decât să ne punem în genunchi în fața icoanei, să ne lipim palmele și să le recităm ca pe niște poezii. Nu mă simțeam chiar forțat, dar nici sincer. Dacă Dumnezeu avea o bucurie ca eu să recit rugăciunile acelea, ei bine, o făceam, dar eu unul nu-l puteam înțelege bucuria!... Totuși, nu discutam

nimic cu nimeni despre treaba asta, nici măcar cu taică-tău. Era așa, ca un fel de teamă că dacă aş fi cârtit pe faţă, m-aş fi pus rău, pentru totdeauna, cu Dumnezeu. Şi, oricare ar fi fost adevărul, clar, nu-mi permiteam să risc o asemenea catastrofă, cu efecte în eternitate....)

Exerciţiul simulacrului meu de credinţă a mers până prin clasa a patra, când s-a îmbolnăvit bunica şi a început să-şi petreacă perioade lungi de timp în spital. O dată cu asta, nimeni nu s-a mai obosit să ne pună pe noi, copiii, să ne rugăm sau să ne mai ducă duminicile la biserică. Ei, şi când, în fine, pe la paisprezece ani, m-am hotărât să văd cu ochii mei despre ce e vorba, de fapt, în creştinismul ăsta, am pus mâna pe o biblie şi am început să citesc răbdător din Vechiul Testament. Citeam pe atunci cu aviditate cam tot ce-mi pica în mână, chiar şi articole de fizică şi de astronomie din care nu înţelegeam mai nimica, aşa că nu m-am oprit din cauză că geneza părea să contrazică cam tot ce ştiam eu din mica mea cultură, despre istoria pământului şi evoluţia omului. Mă gândeam că lucrurile puteau să fie, totuşi, ceva mai profunde decât păreau la prima vedere şi îmi imaginam că pe măsură ce citesc (după modelul unui roman poliţist clasic) s-ar putea să înţeleg şi lucrurile care rămăseseră învăluite în mister de la începutul lecturii... Când am dat însă peste sfinţirea preoţilor, după cum i s-a dat lui Moise, cu sîngele şi carnea berbecilor, am avut prima opinteală serioasă... Îmi plăceau mult toate animalele şi în special cele blânde, din preajma omului, aşa că numai urmărirea acelei scene în imaginaţia mea de copil, mi-a făcut, pur şi simplu, greaţă. Ce legătură putea avea sfinţirea unor oameni de către infinitului şi atotputernicului Dumnezeu, cu măcelărirea unui animal nevinovat?!...

Ceva nu se lega deloc în inima mea, dar am continuat să citesc, pentru că mica flacără a speranței mele de a mai înțelege totuși ceva, nu fusese complet ucisă. Din păcate însă, doar câteva capitole mai târziu, după ce am trecut peste pedepsele pe care Dumnezeu le-a hărăzit poporului pentru păcatele sale, m-am hotărât să închid cartea. Un asemenea Dumnezeu aspru, crud, mândros și răzbunător nu intra, pur și simplu, în cadrele înțelegerii mele... Sigur, se vorbea despre puterea lui absolută și mi se părea de la sine înțeles ca ea să fie o calitate a creatorului, însă virtuțile compasiunii și toleranței păreau să fie absente la acest judecător implacabil. Să poată fi, așadar, un simplu om slab mai bun decât Dumnezeu?!... Oh, nu, cu siguranță, asta ar fi fost culmea absurdității!

Prin urmare, când am închis biblia nu știam dacă există sau nu un Dumnezeu, dar eram convins pe deplin că, dacă totuși, există, nu poate avea absolut nimic comun cu acea invenție sinistă scornită de niște oameni fără inimă, pe care o întâlnisem în paginile acelea...

Iată, dragul meu Vic, cele două pietre de moară care m-au ținut departe de Hristos pentru mai mult de jumătate din viața mea. Acum realizez că Noul Testament ar fi fost, pentru mine, în comparație cu vechiul, o istorie întrutotul demnă de luat în considerare, dar puține lucruri m-ar mai fi putut motiva să-l studiez, de vreme ce vedeam în el numai o continuare a acelei cărți care era, după părerea mea de atunci, concepută în întregime numai pentru a înfricoșa și supune pe oameni...

Sincer îți spun că, în toată această primă jumătate a vieții mele, singurele lucruri pe care le-am plăcut la creștinism au fost câteva filme despre viața lui Iisus, care mi-au dăruit, întotdeauna, o fascinație cel puțin ciudată pentru un necredincios ca mine...:)

Culmea, tocmai creștinismul esoteric complicat al lui Rudolf Steiner m-a convins să acord credit scripturilor, însă numai din perspectiva existenței unei anumite interpretări spirituale a acesteia, la care doar un inițiat în știința spirituală poate avea acces. Numai după ce am ajuns la acele revelații de care îți spuneam mai demult, mi-am dat seama că această manevră antropozofică de a prezenta creștinismul, ca și toate celelalte teozofii, învățăturile gnostice, teologia islamică și școlile iluminate ale New Age-ului, nu făceau decât să oculteze însăși esența acestuia. Iar esența se află în identitatea lui Iisus, cel ucis pe cruce și înviat trei zile mai apoi. De aceea ne spune binecuvântatul Ioan că trebuie să cercetăm spiritele aflate în spatele diverselor învățături, după faptul că ei recunosc sau nu faptul că Dumnezeu Însuși s-a încarnat ca om între oameni, în Iisus Hristos. Orice aspect al vieții și învățăturii Domnului, până și învierea sa, poate fi prezentat ca adevărat de către un profet fals, cu excepția identității sale ca Iehova, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, singurul Dumnezeu și creator în eternitate.

E interesat de observat că această negare fundamentală este, într-adevăr, locul comun al unei mari mulțimi de învățături spirituale care înregistrează la ora actuală o răspândire uimitoare, în dauna scripturilor creștine. Și cum ar putea fi altfel, de vreme ce nimic mai puțin decât relația omului cu Dumnezeu și, implicit, destinul său spiritual, depind, în mod fundamental, de recunoașterea acestei identități?... Cum îl poate iubi omul pe Dumnezeu cu toate puterile sale, dacă nu recunoaște mai întâi în inima lui, că Dumnezeu l-a iubit mai întâi El Însuși atât de tare pe el și pe oricare din semenii lui, încât, de dragul lor s-a făcut om, s-a făcut învățătorul,

vindecătorul și salvatorul umanității?... Cum îi poate dărui inima pentru totdeauna, dacă nu recunoaște în El eroul fără egal, care, fără să fie constrâns de nimic altceva decât de propria Sa iubire pentru oameni, și-a dat viața pentru a construi un pod indestructibil al compasiunii infinite peste prăpastia fatală pe care păcatele umanității au creat-o între ea și divinitatea dumnezeirii?... Pe cine ar putea iubi un om mai mult decât pe Acela ce a acceptat tot ce părea inacceptabil pentru un Dumnezeu atotputernic, numai pentru a-l recupera pentru iubirea Sa și pentru viața eternă de beatitudine hărăzită unui copil al Său?... Și, în fine, ce copil și-ar putea iubi mai mult tatăl, decât acela care a înțeles că acesta a făcut supremul sacrificiu, pentru ca el să trăiască?

Când inima mea s-a deschis pentru prima dată pentru învățăturile lui Hristos, am fost nevoit să recunosc că niciun maestru spiritual, nicio ființă de lumină și nicio altă divinitate susținută de învățăturile necreștine, nu mi-a arătat mai multă iubire pentru ființa umană decât acest Dumnezeu al creștinilor care, dezbrăcându-se de toată sfințenia și puterea Sa, S-a lăsat umilit și pus pe cruce ca ultimul criminal, pentru a deschide tuturor oamenilor, chiar și celor din urmă rătăciți și demonizați, drumul de întoarcere spre inima Sa. Am înțeles atunci că nu există și nu poate exista vreun conducător spiritual, capabil să le facă oamenilor promisiuni mai mari și mai demne de încredere, decât acest Dumnezeu Tată, care, în ciuda omnipotenței și omniscienței Sale, își dorește să împartă tot ce are, în eternitate, cu copiii Săi binecuvântați.

Prin urmare, din punctul acesta, am început să-mi doresc cu ardoare să-L cunosc din ce în ce mai bine pe acest Dumnezeu minunat și am început să caut cu aviditate cuvântul

Său divin, învățătura pură a înțelepciunii Sale. L-am găsit în scripturile creștine, în scrierile misticului creștin indian Sundar Singh și, mai înainte de toate, în Noua Revelație, cărțile dictate prin cuvânt interior lui Jakob Lorber și Gottfried Mayerhofer, de Iisus Hristos Însuși. În toate acestea am recunoscut fără nici o umbră de îndoială pe Tatăl de o iubire infinită, care în urmă cu două mii de ani a venit în trup printre oameni și s-a sacrificat pentru salvarea noastră, a celor mai orbi, nerecunoscători și răuvoitori copii ai Săi. Caracterul și faptele fără egal ale Domnului s-au întipărit în inima mea, iar imaginea Sa a devenit unicul adevăr absolut al vieții.

Desigur, știi din cuvântul Său că în aceste timpuri din urmă, o sumedenie de profeți falși vor încerca să îi ducă pe oameni pe căi greșite, iar prințul acestei lumi le va apărea multora ca un înger de lumină, adică un reprezentant al înțelepciunii divine. Lumina strălucitoare a falșilor profeți poate într-adevăr orbi pe mulți, dar nu și pe acela în a cărui inimă locuiește deja Dumnezeuul iubirii... Acela vede că, oricât de frumos ar suna pe o parte sau alta, o anumită teorie spirituală, dacă roadele sale îl fac pe om incapabil să mai stabilească o relație directă, de iubire, cu Iisus Hristos, dacă îi diminuează bunul simț înnăscut și îi amortesc conștiința, dacă îl fac să privească pe oricare alt om ca pe o ființă inferioară lui, atunci ea nu poate fi, câtuși de puțin, compatibilă cu adevărul.

Din nefericire însă, mulți oameni se iubesc prea mult pe ei înșiși pentru a putea înțelege un Dumnezeu care iubește nesfârșit de mult fiecare ființă umană și care demonstrează cea mai desăvârșită umilință a iubirii, servind neîncetat nenumăratele nevoi ale infinitei Sale creații...

N-o să uit niciodată starea unică de perplexitate pe care am trăit-o atunci când o prea stimabilă colegă, directoare de școală, la afirmația mea că Dumnezeu o iubește infinit de mult, mi-a replicat cu amărăciune : „Ce folos, dacă îi iubește la fel de mult pe toți ceilalți?...”

Iată ce caută semenii noștri, de fapt.... un Dumnezeu convenabil, care să li se asemene și care să îi favorizeze cât mai tare, în virtutea acestei asemănări. Ce alt motiv crezi că i-a făcut pe farisei să nu Îl recunoască pe Dumnezeul lor în Iisus, deși Acesta a împlinit toate profețiile mesianice și a înfăptuit minuni cum pământul nu a mai cunoscut vreodată?

Problema cea mai mare pe care o văd eu în prezent este că multe din doctrinele spirituale corupte care au împânzit lumea (și despre care am mai discutat în mesaje trecute) oferă oamenilor acel răspuns stupid, dar extrem de măgulitor pentru orgoliul lor. „Bucurați-vă fraților, Dumnezeu sunteți voi înșivă, fiecare din voi este Dumnezeu și nu există alt Dumnezeu! Toate neputințele și limitările voastre, toate bolile și pierderile pe care le suferiți nu sunt decât iluzii, într-o lume de iluzii creată de mințile voastre. Adevărata voastră sine se află însă cu mult deasupra tuturor acestora și nu trebuie decât să o descoperiți în interiorul vostru, pentru a vă câștiga fericirea veșnică...”

Oamenii cu o viață comodă și un spirit calduț găsesc un suport extraordinar în teoriile astea, pentru că ele le hrănesc toate speranțele pe gratis, fără să le arate cu degetul la defectele lor și fără să le pretindă vreo schimbare esențială. Nimic nu-i indispuce, în schimb, mai tare decât “miturile” înfricoșătoare ale creștinilor care proclamă că răul este real,

este în om, dar și în afara omului, și că fără conștientizare și lupta cu el, viața eternă a sufletului este compromisă. Fiind autocentrați și mândri și mândri chiar de mândria lor, ei nu înțeleg că toate relele în oameni și dintre oameni pot veni de la mândrie. Cum să accepte atunci în inimile lor măcar ipoteza că prima ființă creată a căzut, din cauza incredibil de arogantei sale hotărâri de a-i lua locul lui Dumnezeu?...

Oamenii care cunosc însă, cu adevărat, suferința nu se pot lăsa drogați prea ușor cu proclamația atotputerniciei secrete a ființei umane. Unii dintre ei îl descoperă pe Dumnezeu iubirii în Iisus, iar viețile lor schimbate aduc cea mai puternică mărturie că omul nu trăiește numai cu pâine, ci și cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Internetul și literatura creștină abundă în exemple uluitoare de convertire ale unor oameni ale căror vieți încărcate de păcate mergeau cu totul împotriva ordinii iubirii divine: criminali, șefi de gang, luptători Jihad, teroriști, oameni de afaceri veroși, prostituate, sataniști, vrăjitoare, membrii ai elitelor Illuminati, sinucigași...

Tot ce se poate imagina mai rău în sufletul omului schimbat aproape instantaneu de un vis, un verset, o viziune, o vorbă sau faptă de dragoste a unui frate credincios... ce altă religie sau școală spirituală mai are asemenea rezultate?... Ce terapie inventată de mintea omului poate declanșa schimbări de viață atât de rapide și de radicale?

Scepticii nu au decât să caute. Eu unul sunt convins că, în timpurile astea, nici un sceptic onest nu poate rămâne sceptic... :) Dar și mai bună decât căutarea, după cum o arată cele mai multe din aceste mărturii de credință, e încercarea directă, apelul din inimă adresat Hristos, ca unui adevărat Tată.

Pe calea cea mai scurtă, tot ce i se cere omului este să verifice nemijlocit, dacă mâna lui Dumnezeu e capabilă să-l ajungă, atunci când strigă cu sinceritate, după ajutorul Său, din adâncul disperării și nevoii sale...

Mulți, chiar și dintre cei mai buni și mai încercați de suferință, nu îl mai caută însă deloc pe Dumnezeu sau, în orice caz, nu pe acel Dumnezeu al salvării, pe care nu îl pot înțelege. De aceea, dacă îți mărturisești credința înaintea lor, te poți trezi cu atacuri din cele mai dure la adresa creștinismului. Ei nu realizează că argumentele lor nu sunt împotriva învățaturii lui Hristos, pe care, cel mai adesea, o cunosc foarte superficial sau chiar deloc, ci împotriva unor instituții religioase care fac adeseori aceeași cinste Celui pe care pretind să îl reprezinte, ca și fariseii care L-au pus pe cruce cu două mii de ani în urmă. Aici se află, după părerea mea, și cheia acelor pasaje din Vechiul Testament, în care crimele și distrugerile înfăptuite de oameni sunt atribuite voinței unui Dumnezeu capricios, care renunță la milă și la iertare, pentru o răzbunare crudă și plină de ură. Dumnezeu e același, ieri, azi și înotdeauna, după cum suntem asigurați în Epistola către evrei, nu?... Da, dar pe de altă parte, numai un stăpân înfricoșător al creației putea folosi intențiilor lacome ale conducătorilor religioși ai poporului evreu, a căror funcțiune binecuvântată a devenit aceea de a-l îmbuna prin toate mijloacele (îndeosebi acelea care aveau darul de a le face lor viața mai ușoară și mai plăcută). Doar și Dumnezeului musulmanilor i s-au atribuit în Coran, Hadith și Sharia, mii de apeluri la uciderea și distrugerea necredincioșilor. Categorical, ele s-au dovedit extrem de folositoare unui mare număr de dictatori cruzi și mândri care au scris cu sânge istoria expansiunilor islamice. Nu însă și

unora dintre sultanii imperiului Otoman care s-au dovedit mai toleranți cu creștinii, decât au fost creștinii înșiși între ei, în marea perioadă a reformei...

Există, într-adevăr, o autoritate spirituală care încurajează în toate formele posibile spiritul de dominație și răzbunarea, însă ea nu se află în ceruri, ci în iadul cel mai adânc, care îi așteaptă pe toți discipolii săi.

În ce privește legitimitatea pe care o au, din perspectiva învățaturii Noului Testament, toate instituțiile religioase ierarhice, autoritare și lumești ale oamenilor, cel care confundă pe unele sau altele dintre acestea cu creștinismul autentic, nu are decât să citească în Matei 23 interdicția Domnului de a se alege conducători și învățători dintre apostoli. Unul singur este Învățătorul și Tatăl adevăraților creștini, iar acela este Domnul Însuși... Și mai are de cercetat criticul în cauză câte cuvinte bune se pot găsi în același capitol și în alte locuri din evangheliile despre preoții acelei vremi, păstrătorii vechilor scripturi și ce se revelează, în schimb, despre felul lor de a practica credința și, despre onestitatea lor în fața lui Dumnezeu și a oamenilor.

Oricum, eu cred că a venit timpul ca noi toți, credincioși sau necredincioși deopotrivă, să ne întrebăm, asemeni marilor reformatori ai creștinătății, de ce sunt atât de importante templele, când nici Domnul, nici apostolii Sai nu au construit niciunul?... De ce numim încă biserică, ba chiar sfântă biserică, o clădire construită de mâna omului, cand primii creștini care aveau Spiritul Sfânt numeau biserică o comunitate a credincioșilor lui Hristos?... De ce sunt atât de importante ritualurile bisericești, când Domnul nu a lăsat discipolilor nici

un ritual și niciun templu, ci doar comandamentele fundamentale ale iubirii de aproape și de Dumnezeu?... De ce își iau înaltele fețe preoțești dreptul de a-i judeca pe frații lor de la nivele inferioare, pe credincioși și pe necredincioși deopotrivă, atunci când ni s-a atras atenția tuturor să nu judecăm, pentru că altfel vom fi și noi judecați și în aceeași măsură?... De ce nu judecă aceștia, în schimb, marile păcate ale celor care își exploatează fără milă semenii, ale celor care îi mint și îi manipulează neîncetat și ale celor care îi împing, fără rușine, pe cărări întunecate unde își pot pierde sufletele?

Dacă mă întrebi pe mine, iată de ce... Pentru că acești conducători religioși sunt ei înșiși, cu puține excepții, asemenea acelor care conduc pământul, și chiar buni prieteni ai acestora. Ei se pun singuri în capul mesei, iar în ce privește smerenia copilașilor care intră în Împărăția Cerurilor și adevărata dragoste pentru aproapele sărman, hărțuit de puternicii lumii... mai bine să nu comentăm.

Nu vreau să insinuez câtuși de puțin că ar fi mai bine dacă nu ar mai exista nici un fel de îndrumători spirituali ai oamenilor. O asemenea aserțiune ar contrazice flagrant misiunea dată de Domnul Însuși tuturor discipolilor care au contribuit vreodată la răspândirea învățaturii Sale și la marea schimbare a inimilor oamenilor din toate locurile și toate timpurile. Oamenii au și au avut întotdeauna nevoie de călăuze în cele legate de credință, dar e clar că un adevărat îndrumător al fraților săi, iubitor de oameni și de Dumnezeu, nu renunță la statutul său de frate egal și nu uită ca oamenii care îl caută, nu trebuie să-și găsească un model în el, care nu le este nici stăpân, nici părinte, nici judecător, ci în Hristos Însuși. Căci dacă oamenii văd într-un frate al lor Calea, Adevărul și Viața,

atunci, cu siguranță, nu le mai pot vedea în Domnul, iar dacă cei trudiți și împovărați speră să-și găsească alinarea la un om, cu siguranță nu o vor mai căuta și la Dumnezeu.

Nu trebuie decât să citim cuvintele evangheliilor, pentru a înțelege că toți cei care se numesc creștini, dar, de dragul propriilor interese, îndrăznesc să se pună înaintea fraților lor, sunt niște ipocriți care vor trebui să se confrunte, inevitabil, după sfârșitul vieții pământești, cu o altă soartă decât cea a copiilor lui Dumnezeu.

Eu unul cred din toată inima că întreaga lume ar deveni, în timpul cel mai scurt, un paradis demn de creatorul Său, dacă creștinii care au înțeles până acum prin credință exclusiv subordonarea în fața unor instituții religioase, s-ar hotărâ, în sfârșit, să ia în serios cuvântul Domnului. Dar pentru că mulți din cei care se leagă cu lanțuri de tradițiile lumii, ajung, după un alt vechi reflex al orgoliului omenesc, să-și adore prizonieratul, creștinii autentici, care trăiesc după cuvântul divin al iubirii sunt și vor fi, în continuare, mult mai numeroși în rândul noilor convertiți, decât din rândul aceloră.

Iată de ce, eu cred că e bine să lași măcar o sămânță din credința ta chiar și celor mai ostili dintre necredincioși. Dacă aceștia au totuși ceva iubire de oameni, adevărul va prinde mai devreme sau mai târziu rădăcini în inimile lor și își vor recunoaște singuri toate greșelile. Dacă inimile lor sunt pline până la refuz de aroganță, mândrie, sete de putere și bani, ipocrizie și lașitate, gestul tău nu va face decât să le grăbească judecata, ceea ce e, de asemenea, un lucru bun pentru ei, căci în fața unor mari suferințe pot încerca, în sfârșit, și o altă cale, mai bună...

Vicul meu, acum, la încheiere, am pentru tine acest sfat de a nu uita să cauți spre Dumnezeu cu gândul, cu rugăciunea și cu fapta, în orice împrejurare... Dacă mi-ar fi fost îngăduit să îți dau un singur sfat în viața aceasta, fii sigur că nu ar fi fost altul. E clar că noi nu suntem obișnuiți să trăim într-o perpetuă comuniune cu Tatăl, însă cu răbdare și perseverență și, bineînțeles, ajutorul Său... putem învăța. Căci de-abia când suntem în stare să ne ținem aproape de El cu dragostea noastră, în fiecare clipă, ne putem aștepta ca rugămintele noastre să fie împlinite, iar mîngăierile iubirii divine să ne dăruiescă, încă de pe acest pământ, ceva din pacea și beatitudinea pe care o cunosc îngerii.

Vezi tu, din fericire pentru inimile noastre, noi cunoaștem încă de pe acum ceva din binecuvîntarea unei asemenea stări angelice, iar asta ne dă puterea să rezistăm multor încercări ale vieții. Nimic din ea nu le este însă cunoscut acelor care îi rezistă cu înverșunare lui Dumnezeu. În locul păcii, vezi la ei autoindulgența, în locul beatitudinii, plăcerea unor distracții stupide, care le consumă deoporivă trupurile și sufletele... Oricât de drepti, de cinstiți și de buni ar părea, dacă nu cunosc iubirea de El, nu cunosc nici iubirea Lui și atunci își satură inimile cu orice alte iubiri, care le aduc, inevitabil, dezamăgire.

De aceea, așteaptă-te, în continuare, să fii discreditat, invidiat și dușmănit până și de oamenii pe care-i consideri prieteni. Fii pregătit și lasă lucrurile acestea să treacă fără resentimente și fără nicio împotrivire. Timpul fermentării nu va

mai dura mult și, la urmă, până și dintre cei mai rătăciți de acum, dragostea Domnului va ridica mulți oameni adevărați.

Te îmbrățișez,

Cristi

P.S. Mămăița a citit și scrisoarea asta, după care mi-a declarat, ca de obicei, fără modestie, că dacă ar fi citit-o orice altă creștină din sat, picioarele mele nu ar mai fi călcat deloc în biserică. “Nu că am ceva împotriva la ce ai scris”, zice ea, „da’ tu chiar nu-ți dai seama că oamenii noștri au încă nevoie să creadă în tradițiile noastre?... Ia-le astea și o să vezi că între ei o să rămână numai lupta pentru putere și păcatele necredincioșilor. Și-apoi, câți dintre ei crezi că or să schimbe vechile lor obiceiuri, pentru o relație directă cu Dumnezeu?...”

Ei bine, nici eu nu am ceva împotriva celor zise de mămăița, ba din contra... Îmi dau seama că cei care au, prin educație, un cult al tradiției și al autorității, nu se pot supune decât acolo unde întâlnesc tradiție sau autoritate. Și totuși, eu cred în promisiunile Domnului... Cred că există un drum pentru fiecare inimă și că nici măcar semințele care cad lângă drum nu au, în cele din urmă, un destin inutil.

Adevărat, mă aștept ca mulți dintre frați să ridice în aceste timpuri din urmă piatra... dar nu îmi e teamă. Cine are în inimă cuvântul lui Dumnezeu, găsește în el cea mai bună apărare.

Viața în rugăciune

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Friday, April 13, 2012 11:52 PM

Dragă Vic,

Ieri, în timp ce mă uitam la documentarul acela de care mi-ai zis, atenția mi-a fost atrasă de o zarvă nemaipomenită care venea de undeva din colțul grădinii. Niște ciori croncăneau îngrozitor și mai mulți câini din curțile învecinate le țineau neîntrerupt isonul, lătrând și ei, de mama focului. M-am apropiat de locul dramei și am văzut-o pe mămăița cu mâna la ochi, privind cu atenție spre nukul nostru mare din spate. Cam la vreo zece metri de pământ, aproape de vârful acestuia, se refugiasse, probabil, de frica câinilor, o pisică mare, tigrată. Acum însă, trebuia să se confrunte cu croncăniturile nemaipomenit de stresante și cu atacurile directe ale celor trei ciori care, după cum îmi spunea mămăița, aveau de apărat un pui din familia lor, aflat într-un nuc din apropiere.

Situația părea, oarecum, fără ieșire, pentru că pisica părea că paralizase, cu totul ancorată pe una din ramurile nukului, iar ciorile erau din ce în ce mai agitate și mai violente.

Cu tot pacifismul meu, aș fi aruncat cu plăcere, niște pietre după ele, dar mă temeam să nu nimeresc din greșeală pisica sau să o sperii și să o fac să cadă și, eventual, să se

rănească în cădere. M-am uitat descumpănit spre mămăița, care ațintise o privire concentrată asupra ciorilor și am întrebat-o dacă putem face ceva pentru a rezolva situația. Nu mi-a răspuns. Timp de încă vreo două minute am rămas alături de ea, analizându-mi starea de stress și convingându-mă singur că nu o să mai fiu în stare să fac nimic bun în după-amiaza aceea... Apoi, pe neașteptate, am observat că ciorile nu mai croncăneau. Una zburase deja și mai rămăseseră două care priveau la pisică, fără însă să se mai apropie de ea... Treizeci de secunde mai târziu plecaseră amândouă. Nu se mai auzeau nici câinii deloc. Ce ciudat!... Au înțeles dintr-o dată ciorile că pisica nu prezenta nici un pericol și s-au hotărât să o lase în pace?... Nu m-ar fi mirat... descoperisem mai de mult că inteligența lor deosebită le face capabile de multe lucruri surprinzătoare...

Întorcându-mă în casă, am întrebat-o totuși pe mămăița dacă se aștepta ca ostilitățile să se termine așa repede. "Eram chiar sigură că o să se termine...", mi-a răspuns ea cu un zâmbet. "Ah, da? Și ce te-a făcut să fii așa de sigură?" m-am interesat, ușor enervat de ceea ce îmi apărea ca una din declarațiile ei copilărești de superioritate. "Păi, m-am rugat Domnului să le spună ciorilor că pisica e doar speriată de câini și nu are de gând să facă nimic rău puiul. Știam că dacă or să afle asta, or să o lase în pace..."

Am rămas fără replică... Într-adevăr, rugăciunea asta ar fi putut părea o reacție copilărească din partea mămăiței, dar nu e oare Dumnezeu autorul și păstrătorul în existență al întregii creații?... Nu e El atunci Cel mai în măsură să intervină între creaturi, de dragul rugăminții sincere a unui copil al Său?

Ei, bine, Vic... află că pisica nu a coborât din copac decât peste noapte, dar tot restul după-amiezei și seara, ciorile, aflate și ele prin apropiere, nu au mai deranjat-o cu nimica.

Dimineața m-am dus să vorbesc cu vecinii de peste drum și le-am povestit întâmplarea. N-au fost deloc uimiți. Toată lumea din sat știe că dacă mămăița se duce într-o vizită și sunt animale care se ceartă sau se bat, nu e nevoie să se ridice nimeni de la masă, ca să restabilească ordinea.

Ca să vezi, deci!... Mămăița noastră, care a fost atee cea mai mare parte din viață, a ajuns să împartă lumea animalelor și poveștilor ei, cu bunul Dumnezeu Însuși!... Iar în vremea asta, eu, discipolul cu capul plin de învățăturile Lui, sunt încă tributar vechii mele obișnuințe de a ține pentru mine, multe din cele pe care le pot împărți cu El...

Iată, ți-am scris asta și pentru că vroiam să afli povestea, dar și pentru că mi se pare o continuare potrivită pentru ultimul meu mesaj.

Comuniunea nu e posibilă fără rugăciune, Vic... Cel care îl iubește cu adevărat pe Dumnezeu mai presus de toate, trăiește cu realizarea permanentă că El îi este alături. Simplul fapt că omul este în viață, e o dovadă esențială a prezenței Sale în el și, implicit, a susținerii Sale fundamentale.. Dar iubitorul de Dumnezeu înțelege iubirea divină nu doar în prezența și susținerea Sa, ci și în interesul Său pentru orice gând, sentiment sau inițiativă a omului. El știe că Dumnezeu e întotdeauna dornic să sprijine pe copilul Său cu toate cele dorite de acesta și aflate în ordinea bună a lucrurilor. Totuși, El

nu le va susține deloc, dacă omul crede că le poate face fără ajutorul Lui, ci îl va lăsa să vadă, într-adevăr, ce poate reuși el de unul singur și ce roade va obține pentru viața sa. Și nu le va susține nici în cazul în care acesta crede că, profitând de iubirea Sa, îi poate porunci sau pretinde ceva cu îndreptățire. Nu!... Cel care îl iubește pe Dumnezeu, Tatăl și Creatorul Său, nu poate decât să I se confeseze și să I se roage... niciodată să îi pretindă sau să îi poruncească. Și numai celui care Îl respectă și Îl iubește ca pe un adevărat Tată, Dumnezeu îi va răspunde.

Vicul meu... am destule regrete pentru viața mea de până acum, dar îți mărturisesc că cel mai mare este acela că m-am rugat foarte puțin, cu toate că L-am descoperit pe Dumnezeu. Îmi doresc mult ca tu să nu trăiești cu neîmplinirea asta... Cel mai bine e să nu lași să treacă nici o împrejurare în care te poți ruga Tatălui nostru fie cu gândul, fie cu fapta. Cu gândul Îl rogi să te sprijine, să te binecuvânteze, să te întărească și să facă asemenea pentru alți oameni în nevoie materială sau spirituală pe care îi știi sau despre care afli. Cu fapta Îl rogi atunci când îți servești din iubire aproapele și această rugăciune este, dintre toate, cea mai mare și mai binecuvântată. Nu uita nici de rugăciunea de dinaintea mesei, care te poate feri pe tine și pe cei cu care împarți hrana, de multe probleme de sănătate.

Dacă vrei să dai învățătura mai departe, trebuie să te aștepti să nu fie primită prea ușor de cei care s-au obișnuit să dea bani pentru ca alții, pasămite mai apropiați de Dumnezeu decât ei, să Îl roage să le rezolve problemele. Asemenea frați ai noștri sunt încă atât de îndepărtați de Domnul nostru în inima lor, că nu văd nici un inconvenient în a-L confunda cu un fel de împărat glorios al universului, care nu își pierde timpul prețios

decât cu cei care se află mai aproape de tronul Său, singurii care-l pot motiva să își exercite virtutea milei prin rugăciunile și ritualurile lor (asta bineînțeles, după ce au fost, la rândul lor, motivați de micile stimulente ale credincioșilor de rând... :))

Of... dacă acești semnatari orbi de contracte religioase ar simți măcar pentru o clipă ce iubire fără margini are Tatăl lor ceresc pentru fiecare din ei, nu i-ar mai putea întoarce spatele, de dragul unor obiceiuri lumești care nu înseamnă absolut nimic pentru El!... Dar ei nu simt și nici nu vor să simtă, pentru că undeva, în adâncul inimii lor, înțeleg că o relație directă cu Dumnezeu, pretinde, în mod necesar, o schimbare fundamentală a caracterului și comportamentului lor. Or ei nu sunt câtuși de puțin dispuși să-și rupă, cu adevărat, ceva din inimă. După gândirea lor, a urma exemplul Domnului sau al apostolilor nu e un lucru indicat pentru oamenii simpli și la locul lor, asemenea lor. Desigur, nici a urma exemplul altor creștini, care demonstrează cu viețile lor că îl cunosc pe Dumnezeu și îl iubesc, nu e potrivit pentru unii care se mândresc că mai degrabă renunță la tot ce au, decât la “tradiția strămoșească”. Nici măcar a lua aminte la cuvântul Domnului din Scripturi, care se adresează fariseilor de atunci și din toate timpurile, nu e cazul. Nu, nu... Pentru ei, cel mai simplu și corect e să asiste la ritualuri, să dea bani vrednicilor mijlocitori și, în rest, să-și vadă de treburile lor neschimbați. Neschimbată va fi însă și atitudinea Domnului față de ei, atunci când timpul risipei lor se va sfârși, iar ei îl vor striga disperăți “Doamne, Doamne”, pentru a primi răspunsul acela teribil... “Nu oricine-Mi zice: “Doamne, Doamne!” va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.

Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fărădelege.”

Hei, Vicule... cu adevărat, nu e nevoie decât să cunoști cuvântul Domnului pentru a răspunde tuturor obiecțiilor unui asemenea credincios al tradițiilor moarte... Dar dacă acesta arată apoi că pune mai sus cuvântul omului decât cuvântul lui Dumnezeu, binecuvântează-l și lasă-l în ale lui, chiar dacă el înțelege prin asta că te-a învins și mai crește puțin în mândrie... Nu poți face piatra să audă, nici câinele să vorbească, nici omul să renunțe brusc la ce e important pentru el în viață. E de ajuns unei inimi care iubește pe Dumnezeu să știe că toate lucrurile au un timp al lor.

Te îmbrățișez cu drag și vorbim curând,

Cristi

Fatricidul și Noua Ordine Mondială

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Sunday, April 15, 2012 10:29 PM

Dragă Vic,

Bănuiam că citind finalul penultimului meu mesaj, o să te gândești și la Iris. Nu vreau să mai îmi dau cu părerea despre ea, mai ales că mi-ai povestit multe, și bune, și mai puțin bune, pentru care poate eu am o măsură, iar tu alta. Există însă, cred, un criteriu bun pentru orice relație cu un alt om al unui iubitor de Dumnezeu, pe care îl poți descoperi în efectul pe care aceasta îl are asupra relației sale cu Dumnezeu. Îl apropie sau îl îndepărtează de Dumnezeu?... Eu zic că, după ceva timp, se poate răspunde foarte bine la întrebarea asta.

Uite, astăzi îmi propusesem să-ți scriu câteva opinii despre mult discutata Nouă Ordine Mondială, dar pentru că am început cu această problemă arzătoare a iubirii pentru acea persoană specială și unică... o să îți spun și eu, mai întâi, o mică poveste. Nu e exclus să reușesc cumva să le leg una de alta, căci în iubire se găsesc, oricum, cheile tuturor lucrurilor...:)

Așadar, precum îți poți imagina, am avut și eu odată douăzeci de ani, ca tine...:)) Și tot ca tine, am ajuns să mă îndrăgostesc de o fată care-mi era colegă de facultate. Pe vremea aceea (și nici nu știi cât mă bucur că aici nu pot spune

“ca tine”) Dumnezeu nu exista în inima mea. Locul Lui era liber și iubirea mea a tras-o în locul acela pe aceea pe care o consideram mai mult decât sufletul meu pereche, într-o stăpână eternă și miraculoasă a inimii mele... Ea, sau mai bine zis iubirea mea pentru ea, era prezentă în toate gândurile și emoțiile mele, ca un al doilea eu al meu, infinit de atrăgător, de care nu puteam și nu vroiam să fac vreodată abstracție. Dimineața, primul lucru pe care îl făceam, era să o contemplu îndelung, în inima mea. Noaptea târziu mă delectam cu amintirea îmbățișării ei și adormeam fericit cu gândul la promisiunile zilei următoare. Și totuși... cât timp crezi că a putut dura această vrajă încântătoare?

Îți spun eu... :)) Cam șase luni cu totul, până când dragostea mea a reușit să-mi învingă timiditatea de copil simplu, venit de la țară. Odată ce am fost acceptat de zâna din înalta societate și am început să petrec mai mult timp cu ea, dezamăgirile nu au întârziat să apară. Fuma pe ascuns și nu ezita să își mintă părinții în toate felurile, ca nu cumva să afle că vine la vreo întâlnire cu mine. Nu o interesa nimic altceva decât mica bârfă și distrația, iar atunci când începeam să vorbesc despre un subiect puțin mai filozofic sau măcar despre experiențele mele de viață, schimba repede subiectul cu o glumă și mă atrăgea din nou în discuții interminabile despre prietenele ei, din care singura concluzie evidentă era, întotdeauna, incontestabila ei superioritate morală, intelectuală și fizică, în raport cu acelea. Eram, în continuare, îndrăgostit de ea, dar vraja dispăruse aproape cu totul. Când m-a anunțat vreo patru luni mai târziu, în mod diplomatic, că are nevoie de un timp numai pentru ea și că și-ar dori să luăm

o pauză, crede-mă, cu greu m-am abținut să nu o strâng în brațe de bucurie!...

Firește, treaba nu s-a mai legat la loc niciodată și nici în ziua de azi nu regret asta. Totuși, mi-e imposibil să nu recunosc că intensitatea acelor sentimente pe care ea mi le-a inspirat a fost mai presus de orice am trăit până acum în această viață.

Cam trist, nu?... Să nu iubești niciodată ceva mai mult decât o iluzie?...

Da, o iluzie, poate... dar asta nu invalidează puterea iubirii. Asemenea evenimente ale vieții ne arată că avem o mare iubire în inimile noastre, doar că ea nu este, în general, susținută de înțelepciune și se agață de oameni și lucruri care sunt incapabili să îi răspundă. O bună parte a iubirii rămâne, în același timp, ancorată în propria persoană, ca iubire de sine și de aceea, atunci când iubirea pentru un altul este rănită sau frustrată, cealaltă o atrage ușor și o îndreaptă spre aceeași țință egoistă. Or dacă până și de oamenii pe care îi iubim cel mai mult la un moment dat, ne pricepem să ne desprindem cu destulă ușurință, în cazul în care nu răspund așteptărilor noastre, cu cât mai ușor ne este să ne rupem definitiv de oameni cu care suntem numai amici, cunoștințe, colegi într-o cauză sau alta?...

Da, Vicul meu... numai ca niște focuri de paie sunt, de fapt, toate iubirile oamenilor, atunci când mai înapoia lor nu se află iubirea încărcată de virtuți perfecte a bunului Dumnezeu. Astăzi ne îmbrățișăm cu un frate simțind că inima toată ni se topește de fericire și am fi bucuroși să ne dăm viața pentru el, mâine suntem însă furioși foc pentru că și-a permis

să contrazică câteva din ideile noastre, iar poimăine suntem lămuriți că e doar un șarpe nerecunoscător care a vrut să se folosească de noi, drept care ne hotărâm să îi dăm o lecție pe care să o țină minte și să ne trăim restul vieții făcând totală abstracție de existența sa. Câți dintre noi nu cunosc trăirile astea?!...:(

Cu adevărat, de la Cain încoace, experiența fratricidului e înscrisă în genele noastre... Putem să vorbim despre cele mai frumoase soluții de reformare a lumii noastre, cele mai bune legi, cele mai eficiente tehnologii și cei mai competenți conducători... dar până când nu înțelegem că rădăcina corupției e în egoismul și pofta întunecată de putere a inimii omenești, care se acoperă cu măști zâmbitoare, nu vom produce niciodată o schimbare reală.

Ce folos că știința noastră e atât de avansată, încât am putea transforma în câțiva ani întreg pământul într-un paradis, de vreme ce nenumărate descoperiri ale sale sunt fie ținute departe de cei mai mulți dintre oameni, fie folosite pentru a-i controla, îmbolnăvi sau chiar distruge?... Fructele științei și tehnologiei formează acum o armă de proporții colosale, aflată la îndemâna unei mici tagme de demonizați care vor să reducă umanitatea la jumătate, un sfert sau chiar mai puțin de o zecime. Iar în vreme ce oamenii sunt atacați trupește și sufletește pe toate căile posibile, trepădușii politici care, împreună cu savanții fără conștiință, și-au vândut sufletele pentru bani și glorie, nu încetează să-i îndobitocească cu ideologiile lor găunoase.

De fapt, dat fiind că în ultimele decenii, mass-media a atins cele mai înalte culmi ale artei manipulării, în vreme ce

educația morală a ajuns să lipsească aproape cu desăvârșire, numai o mare reavoință ne-ar putea împiedica să înțelegem cum se face că cea mai mare parte a populației suferinde a lumii trăiește încă într-o stare de anestezie profundă a rațiunii și conștiinței. Dar ce oare rămâne să mai accepte această imensă mulțime de oameni pentru ca planurile strălucite ale elitelor să își atingă scopurile finale?

Eu cred că, în principal, e de ajuns să înghită ideea că statele naționale și suverane sunt un eșec istoric și că existența lor trebuie să ia sfârșit... Deloc surprinzător, cei care ne conduc se arată a fi cei mai fervenți suporterai ai acesteia. În fond, chiar ei s-au învrednicit să ne demonstreze că, în condițiile măreței orânduirii capitaliste pe care ne-am dorit-o cam toți, statul național este un organism social cvasi-parazitar, incapabil să gestioneze bunul mers al vieții oamenilor. Pe cale de consecință, soluția de bun simț care se impune (bine zis "se impune") este ca el să se autolichideze treptat, prin înstrăinarea tuturor resurselor, bunurilor și capacităților sale de administrare. Asta face un stat cu "bun simț", desigur... Mai sunt însă și state care, dovedind o reactivitate tipic "teroristă", nu permit amestecul în treburile lor interne și subordonarea necondiționată în fața marilor bănci și corporații. În cazul acestora, se fac intense demersuri pentru ca opinia publică internațională să înțeleagă că, de dragul întregii umanități, pot fi necesare măsuri ceva mai dure de intervenție. Iar dacă problemele nu sunt rezolvate prin intermediul cedărilor de suveranitate voluntare, epidemiilor, cataclismelor, revoluțiilor sau războaielor, se poate întâmpla ca întregul sistem financiar al lumii să sară în aer.

Asemenea evenimente constituie, se pare, în opinia marilor manipulatori, o cale regală spre noua ordine, pentru că ele le asigură, în cea mai mare măsură, independența de bunăvoința oamenilor... Într-o situație de mare dezordine socială, guvernele vor fi nevoite să impună legea marțială, iar noile autorități vor indica spre o soluție finală care să conducă la înlăturarea neputințelor și suferințelor generalizate prin realizarea unui singur stat mondial, a cărui putere și autoritate să nu poată fi zdruncinată de nicio forță ostilă și ai cărui conducători “ilumiinați” să îndrume, în modul cel mai “înțelept” și mai “democratic” cu putință, întreaga planetă. Marele stat global nu trebuie neapărat să aplice o politică de depersonalizare și de genocid după exemplele istorice ale statelor conduse de Stalin, Mao sau Pol Pot. În cazul în care un război mondial nu va rezolva, în prealabil, cea mai mare parte a problemei demografice a lumii, ea poate fi abordată, pe scală largă, cu mijloace mult mai “umane”, care și-au dovedit pe deplin valabilitatea: eugenie, legitimarea tuturor devianțelor sexuale, sterilizare, vaccinare în masă, Codex Alimentarius, chimicale și viruși pulverizați în aer, instalații de modificare a climei și altele asemenea. În ce privește ordinea de drept a noii comunității globale, ea se va baza, cel mai probabil, pe cunoscutul principiu al corectitudinii politice, care va face ca orice tip de minoritate să se bucure de drepturi depline, inclusiv acela de a confisca drepturile majorității care o incomodează. Valorile sociale vor fi stabilite la nivel central, după ce toate protocoalele cu aparențe democratice se vor încheia, ceea ce va conduce la instalarea unei “reale” justiții sociale și la dezvoltarea relațiilor dorite între membrii diverselor grupuri și între toți aceștia și conducerea planetară. În plus, pentru a asigura un comportament optim, în acord cu

aceste valori, ca și protecția permanentă a fiecărui cetățean, toată lumea va purta de bunăvoie, cipuri implantate în piele, iar problemele psihologice inerente imperfecțiunii omenеști precum anxietatea, depresia, agresivitatea și, în cele din urmă, credința religioasă vor fi practic eradicate prin folosirea unor medicamente psihotrope adecvate. Vor exista soluții științifice pentru toate bolile și infirmitățile, la care orice om va putea avea acces... desigur, în măsura confirmării valorii sale sociale. Toate resursele naturii vor trece în proprietatea marelui stat, care le va administra cât se poate de just, pe baza unor contracte detaliate cu cetățenii planetei. Traficul de droguri, de arme și de carne vie, industriile prostituției și pornografiei, ca și specula de orice fel, vor fi desființate complet, funcțiunile lor sociale fiind preluate în exclusivitate de instituții specializate ale statului. Acesta își va subordona complet și definitiv mass-media, sistemul bancar, educația, știința și, în cele din urmă, toate religiile instituționalizate, care vor fi unificate cu succes și dedicate unei filozofii luciferice!...

Sunt conștient că atunci când sugerezi un asemenea scenariu, se poate întâmpla ca frații noștri anesteziați de micile plăceri încă răspândite ale vieții să sară cât colo, acuzându-te că ești un conspiraționist orwellian care savurează bucuria sadică de a răspândi teroarea în inimile oamenilor. Avem de-a face aici cu o categorie de indivizi foarte asemănători fumătorilor înrăiți, care, la orice încercare de a le deschide capul, își găsesc argument imbatabile. Dacă le pomenești de studiile științifice care demonstrează că fumatul cauzează anumite boli și afectează funcționarea întregului organism, auzi că "sunt unii care sunt plătiți de guvern ca să distrugă industria tutunului". Dacă le arăți că majoritatea absolută a

bolnavilor de cancer de plămâni sunt fumători, ești întrebat retoric “cine mai crede în statisticile ăstora?!” Dacă le povestești de cunoscuți ai tăi care s-au prăpădit din cauza fumatului, afli că “problema nu e cu fumatul în sine, ci cu faptul că există oameni care suferă de o slăbiciune înăscută și care ar face, într-adevăr, mai bine să nu fumeze”. Desigur însă, ei aparțin categoriei celor puternici... așa, ca străbunicul de la țară care a fumat și a băut după pofta inimii și a ajuns la o sută de ani....:))

Dar, pentru Dumnezeu, trăim vremuri în care abundența de informații e așa de mare, încât numai cine nu vrea să caute, nu găsește!... E adevărat că o căutare superficială sau părtinitoare poate ascunde mai multe pericole decât abținerea de la orice căutare. Dar, greutățile vieții presează, oricum, societatea spre găsirea unor soluții. Degradarea accentuată a condițiilor de viață s-a generalizat și a devenit atât de vizibilă, încât numai cei complet ruși de lume mai pot face abstracție de ea. În ciuda nenumăratelor manipulări politice și apeluri la submisivitate religioasă, cei mai mulți dintre oameni au început să înțeleagă nu doar că lumea funcționează din ce în ce mai prost, ci și că funcționarea aceasta depinde, în mod inevitabil, de atitudinea fiecăruia dintre ei. Așa s-a întâmplat întotdeauna de-a lungul istoriei, înaintea tuturor marilor evenimente sociale. Ceea ce diferențiază lucrurile, e faptul că acum, conștientizarea care va declanșa schimbarea nu e un fenomen local, ci, datorită tehnologiei contemporane și a relațiilor dintre oameni de toate neamurile, unul global. Ca întotdeauna, în fața unui rău iminent, oamenilor le e dat să redescopere solidaritatea și fraternitatea, iar acum răul nu e doar iminent, ci și fără egal în

istoria omenirii. Catastrofe umanitare și ecologice declanșate la comandă pot atinge, în cel mai scurt timp, orice zonă și chiar întreaga planetă, iar mulți semenii ai noștri înțeleg că, după cum unele s-au petrecut deja, altele se află în curs de desfășurare, și, în fine, altele sunt planificate pentru viitorul apropiat.

Așadar, de vreme ce mizeria comună ne-a amintit încă o dată de opțiuni uitate, ne rămâne alegerea. Ce să fie oare?...

Fraternitate sau sclavie? Solidaritate sau anihilare?

Pe mâine, Vicul meu. Te îmbrățișez mult,

Cristi

P.S. I-am pus întrebările astea mămăiței când m-a întrebat adineauri despre ce ți-am mai scris. Răspunsul a fost: "Până la urmă o să fie ce trebuie să fie, după măsura sufletelor oamenilor. Da', după cum îl știu eu pe bunul Dumnezeu, toți cei care or să aibă măcar bunăvoință față de frații lor, or să fie până la urmă salvați....)"

Între fraternitate și sclavie

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Wednesday, April 18, 2012 11:48 PM

Dragă Vic,

Sunt două forțe principale în fiecare din noi, care ne pot face complicii activi sau pasivi ai răului. Prima este orgoliul, spiritul mândriei și al dominației, iar a doua este inerția, spiritul inacțiunii și al plăcerii lascive. Ambele folosesc intelectul pentru a produce toate măștile și celelalte iluzii întunecate ale sufletului, fără de care nu s-ar putea împotrivi neîncetat conștiinței și iubirii de aproape a omului.

Tot ce e minciună însă, obligă și aservește ființa umană și, pentru că nu e minciună mai periculoasă decât aceea pe care omul și-o asumă de bunăvoie, cu toată ființa sa, nici cea a mai îngrozitoare dictatură politică nu se poate compara, în efectele ei spirituale, cu tirania interioară a orgoliului și inerției pe care un singur suflet orb și-o asumă de bunăvoie, distrugând astfel singur, tot ce e bun în sine.

De aceea, eu mă aștept ca alegerea între fraternitate și sclavie să nu ia, în timpurile acestea din urmă, doar forma superficială a unei opțiuni politice sau sociale, ci să se arate, în

modul cel mai vizibil, ca o opțiune individuală a fiecăruia dintre noi, în relațiile noastre cu cei care ne înconjoară.

Toate frământările sufletești pe care marile presiuni economice și psihologice le induc oamenilor, au, în cele din urmă, ca efect, repunerea în discuție a valorilor morale și spirituale după care ei trăiesc. Marile mituri ale globalizării, capitalismului, socialismului, economiei de piață sunt deja în cădere liberă și, asemenea, toate măștile de care oamenii se folosesc pentru a-și asigura dominația asupra semenilor lor. Se pun deja, pretutindeni, întrebările simple ale bunului simț și se cer răspunsuri asemenea. Înțelegeți, Vic?... Nu vreau să insinuez că aceste întrebări nu s-au mai pus în istoria umanității... Nicidecum. Doar că niciodată înainte nu s-a mai întâmplat ca un număr atât de mare de oameni de pe toate meridianele planetei să cunoască slăbiciunile sistemului social în care trăiesc și să înțeleagă că schimbarea acestuia depinde în mod fundamental de ei, și nu de liderii lor, complet aserviți sistemului.

Din păcate însă, așa cum s-a putut observa deja din experiența grupului vostru, ca și a tuturor celorlalte de tip Occupy sau Indignados, această trezire nu ajunge, dacă solidaritatea dintre oamenii implicați se dovedește efemeră, iar cooperarea instabilă și superficială. Neajunsurile acestea apar inevitabil, atunci când oamenii, în ciuda bunelor lor intenții, nu cunosc încă adevărata iubire de aproape, nu au răbdare și toleranță, nu își iartă unii altora greșelile, nu dăruie, fără să aștepte în loc o recompensă. Iar lucrurile acestea, la rândul lor, nu sunt deloc ușor de practicat de către ființele umane libere, atâta timp cât ele nu recunosc în inimile lor

învățăturile unui creator a cărui iubire este necondiționată și infinită.

Dacă nu recunoști, deopotrivă, natura slabă a sufletului omenesc, dar și promisiunea desăvârșirii divine din spiritul său, ce te poate determina vreodată să-ți ierți dușmanii? Nu e deloc ușor să ierți nici măcar un prieten care ți-a făcut rău din greșeală, darămite un dușman care îți vrea, în toate ocaziile, răul...

Dacă necuprinsul iubirii lui Dumnezeu nu ți-a atins inima, cât de mult poate însemna pentru tine o viață din miliarde de vieți, eventual, chiar propria ta viață?

Totul apare, mai devreme sau mai târziu, derizoriu și dispensabil atunci când e văzut prin ochii reci ai rațiunii lumești. În schimb, orice formă de viață, dar mai ales, orice viață umană e unică și neprețuită și demnă de o eternă susținere, dacă e privită prin ochii iubirii din spiritul omului, care e totuna cu iubirea lui Dumnezeu.

Cam așa stau lucrurile, din punctul meu de vedere. Foarte mulți oameni conștientizează astăzi răul, suferă din cauza lui, vor din ce în ce mai tare o schimbare în bine, însă numai o mică parte dintre ei se arată capabili și dornici să o promoveze. Îți amintești doar vorbele Domului, așa cum ne-au fost ele lăsate de Matei... "Duhul, în adevăr este plin de râvnă, însă carnea este neputincioasă."

Și totuși, eu cred că în aceste timpuri ale mării mile divine, numărul celor în ale căror inimi spiritul fraternității, al compasiunii, iertării și într-ajutorării prinde rădăcini, crește neîncetat. Acest spirit face ca oamenii să nu mai țințească spre

beneficii și recompense personale, ci spre binele fundamental al tuturor oamenilor. Chiar și cel al dușmanilor, care, în marea lor orbire, își hrănesc propria sclavie cu mizeria multor frați ai lor...

Spiritul fraternității nu folosește cuvintele complicate ale tehnocraților sau oamenilor de știință, pentru a-și arăta, într-o manieră impresionantă, originea divină. Nu are nevoie de legi complicate pentru a-i convinge pe oameni că în el se află o autoritate aflată deasupra tuturor autorităților lumii. Nu poartă nici un fel de mască pentru a cuceri admirația și acceptarea oamenilor. Bunul simț, conștiința și iubirea activă de aproape se susțin reciproc și mărturisesc neîncetat prezența acestui spirit.

Să nu uităm însă, că ceva din spiritul fraternității este prezent, de asemeni, în cele mai bune convenții și legi care protejează viețile oamenilor în societate, așa cum sunt Declarația Drepturilor Omului și constituțiile democratice de care, ne bucurăm și noi, și multe alte popoare ale lumii. Spiritul fraternității se oglindește, într-o măsură importantă, în toate aceste texte, care nu sunt doar roadele unor momente de inspirație, ci și al unor profunde convingeri, plătite cu sânge și suferințe de înaintașii noștri.

Din nefericire însă, peste aceste convenții de conștiință ale națiunilor, politicieni veroși au conceput apoi nenumărate legi și norme care, direct sau indirect, contrazic prevederile lor fundamentale, iar acum plănuiesc chiar schimbarea acestora, în așa fel încât mașinațiunile conducătorilor din umbră ai lumii să se poată desfășura, în continuare, nestingherite. Pentru a facilita această dinamică malefică, în zona legislativă,

administrativă și economică, regulile au fost, în prealabil, complicate și multiplicare atât de tare, încât nici măcar specialiștii în domeniu nu le mai pot cuprinde. Ce să mai vorbim atunci de cei mai mulți dintre oamenii de rând, a căror cultură și capacitate de înțelegere le asigură postura de victimă ușoară a tuturor manipulărilor ascunse în umbra complicateilor și mereu schimbătoarelor norme economico-financiare!...

E evident că, într-un sistem social foarte complex, cu determinări ierarhice stricte, cetățenii așa-zis “liberi” pot fi mult mai ușor manipulați și controlați decât într-un sistem simplu, în cadrul căruia oricine să poată înțelege ușor dacă o regulă omenească e în acord sau nu, cu conștiința și valorile sale fundamentale.

Pe de altă parte însă, în ultimele decenii, un număr suficient de mare de specialiști și cercetători onești au deslușit aspectele reprobabile ale sistemului politico-economic și s-au preocupat apoi să le prezinte semenilor lor în cuvinte și idei simple, care s-au propagat apoi prin intermediul Internetului la nivel planetar. Acest dar al fraternității fiind făcut, a depins și depinde numai de cei care l-au primit, să îl valorifice în beneficiul celor mai mulți dintre semenii lor. În cele din urmă, fiecare alege, primește și dă mai departe, exact după inima sa...

Firește, nu e de așteptat ca cei întristător de mulți care s-au bucurat deja copios de beneficiile exploatării, mitei, furtului și ale speculei, să accepte faptul că sistemul care le-a permis dobândirea unei nelegitime prosperități, trebuie reformat din temelii, în replică la pretențiile celor care nu au acceptat și nu sunt dispuși să accepte compromisurile lor

morale. Numai bunul Dumnezeu mai poate da o șansă de schimbare inimilor împietrite ale jefuitorilor fără scrupule... În ce privește pe oamenii care, fără să facă parte din tagma celor de dinainte sunt, de felul lor, atât de egoiști, comozi și lași, încât, pereat mundus, numai bunăstarea și plăcerile lor contează, e clar că nici ei nu se vor lăsa convinși cu una cu două, de ideea că binele fiecăruia ar putea ajunge, cu adevărat, să depindă de binele tuturor. Și chiar dacă unii dintre ei vor accepta, după numeroase suferințe, acest adevăr, eforturile lor tot nu vor fi îndreptate în direcția susținerii schimbării, ci mai degrabă în cea a economiei de efort și a evitării riscurilor care le-ar putea amenința ultimele redute ale vechilor privilegii.

Mai sunt, în fine, apoi, și alții care, fără a fi total lipsiți de conștiință și de iubire pentru semenii, și-au îngăduit, de dragul unor privilegii, o seamă de compromisuri morale, care le-ar putea mina considerabil statutul social. În masa acestor oameni cu slăbiciuni și secrete, se află susținătorii indispensabili (și, uneori, peste măsură de îngrețoși), ai tuturor tiranilor, mai mici sau mai mari, cu care este împânzită societatea noastră. Lăcomia comună i-a adus în această stare neplăcută de servitute, iar frica pierderii tuturor privilegiilor și rușinea sunt lanțurile care îi țin acolo. În cazul nației noastre, la acestea două se adaugă, prin moștenire, o atitudine de submisivitate față de autoritate și o rezistență la schimbare, care înregistrează, după unele studii psihologice, unele din cele mai înalte cote din lume. Or aceasta înseamnă nu doar că sunt șanse mari ca la noi oamenii compromisului să meargă tot înainte, cu prețul oricărui dezastru social, dar și că dintre oamenii liberi, care nu aparțin categoriilor atinse de corupție,

foarte puțini vor fi cei care vor susține activ ideile și acțiunile care pot duce la reformarea societății.

Toleranța la sclavie pe care părinții și bunicii tinerilor de astăzi au exersat-o cu mare succes pe vremea comunismului, s-a transmis, iată, și la noua generație. Ea poate lua forma unei resemnări depresive, paralizante, izvorâte din adânci complexe de inferioritate, sau, în multe situații, forma unui oportunism laș și resentimentar care deschide calea adaptării prin compromis, dezvoltându-se apoi natural în comunitățile lipsite de repere morale și spirituale clare. Într-un asemenea caz, cetățeanul care se consideră abuzat, furat, exploatat de cei aflați pe treptele de sus ale ierarhiei sociale, sub masca obedienței, fură, la rândul lui, sau măcar sabotează, după puterile sale, ceva din ce e perceput de el ca aparținând acestora. La început își asumă acest comportament ca un fel de haiducie, o manifestare a spiritului justițiar și a libertății sale frustrate, dar, din păcate, odată ce se obișnuiește cu furtul sau înșelătoria, le va practica nu doar în relațiile cu abuzatorii săi, ci cu oricine îi poate servi cumva interesele, devenind astfel la rândul său și adesea fără să o realizeze, un abuzator prin nimic mai vrednic decât aceia pe care îi detestă. Ambele comportamente, foarte diferite în rezultatele imediate, au „darul” de a întări individualismul egoism, în detrimentul atitudinilor altruiste, solidare.

Din perspectiva omului simplu, eu am văzut efectele acestui flagel moral de-a lungul întregii mele vieți, în toate grupurile și organizațiile din care am făcut parte și în relațiile dintre oameni de toate vârstele. “Fraternitate?... Ha! Ce e aia?!... Solidaritate?... Cuvinte mari, frate!... Filozofia corectă e să-ți vezi de interesul și de binele tău, fără să te uiți în stânga

sau în dreapta. Ce, dacă ție ți se întâmplă ceva, crezi că întoarce vreunul capul?... Viața e o luptă, societatea e o junglă și, în cele din urmă, supraviețuiește cine și cum poate...”

Cu vreo șaptezeci de ani în urmă, atunci când românii erau recunoscuți pentru tratamentul omenos acordat prizonierilor de război, nu se gândea însă astfel. Și nici cu treizeci – patruzeci de ani înainte, când pușcăriașii care erau duși la muncă în câmp prin sate, primeau întotdeauna ceva de mâncare din partea oamenilor locului. Și nici măcar acum douăzeci de ani când încă se mai considera că cel ce înjură, spune cuvinte grosolane sau scuipă pe stradă poate fi doar un bețiv ori un nebun...

Decăderea morală abruptă din ultimele două decenii a însoțit, ca o consecință inevitabilă, ascensiunea oligarhiei financiare și economice, care a fixat o nouă scală a valorilor la scala întregii societăți. Individualismul și egoismul rapace, lipsit de scrupule, au devenit atribute legitime, ba chiar admirabile, având în vedere privilegiile mult invidiate aduse purtătorilor lor. Aroganța și bătăria agresivă au ajuns să fie privite drept reacții naturale și legitime la frustrare ale oamenilor, începând din școala generală și terminând cu scena politică. Plăcerile neînfrânate ale trupului, luxul, distracția și dezmățarea, promovate de persoane publice peste tot în media națională, au fost desemnate drept mijloace sigure pentru a atinge apogeul împlinirii de sine, suprema fericire menită omului în această viață. Iar pentru că acest mult dorit modus vivendi al egoismului tiranic, leneș și arogant necesită bani, mulți bani, câștigul exagerat, nesimțit și nemuncit a devenit calea regală a realizării personale... Și, în fine, de vreme ce sistemul însuși a îngăduit și încurajat cam toate formele posibile de speculă și

îmbogățire, cei mai mulți dintre semenii noștri s-au dedat cu bucurie la practicarea lor, într-o măsură mai mică sau mai mare, după posibilitățile și ambițiile fiecăruia.

Această traiectorie dezastruoasă nu ar fi fost însă posibilă, dacă două premize de bază nu ar fi fost îndeplinite. Mai întâi, dacă cei care au condus această țară nu ar fi stabilit ei înșiși niște repere clare de comportament egoist și imoral, iar apoi, dacă majoritatea celor care ar fi trebuit să cultive și să păzească fundamentele spirituale ale societății, ar fi luat atitudine și și-ar fi făcut datoria pastorală față de membrii comunităților aflate sub influența lor. Aș pune această ultimă premiză chiar înaintea primeia, căci socotesc că slăbirea valorilor fundamentale și conștiinței omului putea fi contracarată de o educație spirituală corectă.

Din mari păcate, în cazul neamului nostru, putem observa că spiritul mercantil al speculanților și al schimbătorilor de bani a cucerit foarte curând atât creierul (conducătorii), cât și inima sa (îndrumătorii spirituali), după care s-a propagat fără obstacole, corupând astfel întregul său suflet...

Am experimentat, așadar, cu toții, în ultimele două decenii, câte ceva din libertatea neasemuită oferită de perspectiva prosperității capitaliste. Pe măsură însă ce ne-am adâncit în realitatea declinului real și ireversibil al acestei societăți și i-am degustat din plin nebunia ipocrită, am început totuși, puțin câte puțin, să înțelegem că libertatea care ni s-a oferit, a fost, în principal, aceea de a ne specula, înșela, fura și exploata unii pe alții, de a ne pierde cu toții sufletele de dragul banilor și plăcerilor egoiste. Dar nu e oare destul de clar acum

că aceasta e calea blestemată a autodistrugerii și că nu ne-a mai rămas decât foarte puțin timp ca să ne întoarcem?

Eu cred că fiecare din noi, cei de aici și din lumea largă care nu suntem încă robi incurabili ai măștilor noastre, va trebui la un moment dat și încă, destul de repede, să hotărască pentru sine. A accepta un sistem care promovează specula și exploatarea nemiloasă a resurselor și muncii celor mulți și lipsiți de privilegii, înseamnă a fi complicele său, unul din numeroșii săi co-autori. A nu-l accepta, înseamnă a acționa, într-un fel, pentru schimbarea lui, iar alegerea căii de acțiune are, deopotrivă, o importanță fundamentală.

E sigur că multe forțe mănate de intenții egoiste și chiar distructive, se ridică, de asemenea, împotriva sistemului. Cei mișcați de spiritul fraternității, se disting însă prin aceea că doresc transformarea pașnică, din interior, a acestuia, în acord cu voința celor mai mulți dintre oameni și cu drepturile fundamentale ale tuturor. Ei se află deja într-o cursă contra cronometru cu cei care vor să-l înlocuiască, în condiții de haos și dezastru, într-un aparat de conducere și control extraordinar de coercitiv, care să permită aservirea completă a omenirii. Ofensiva acestora din urmă se bazează pe lașitatea complicitorilor, pe reacțiile agresive ale extremiștilor și, ca întotdeauna, pe pasivitatea și indiferența imensei majorități. Dacă acestea vor continua să stăpânească pe oameni și opoziția nu va fi suficient de puternică, sistemul individualismului fără scrupule și falsei prosperități se va prăbuși la comanda marilor maestri ai finanțelor mondiale, pentru a face loc unui cu mult mai diabolic, a cărui ambiție este înrobirea întregii umanități.

Ce e de imaginat că va urma, totuși, imploziei actualului sistem economico-financiar?... Mi-e teamă că toate societățile și comunitățile în care egoismul și lăcomia vor continua să miște inimile oamenilor se vor autodistrage printr-o luptă nebunească pentru supraviețuire. Ai citit profețiile sfântului Antonie?... Lumea nu a cunoscut în întreaga ei istorie o stare de sălbăticie atât de monstruoasă ca aceea care, în viziunea de maximă acuratețe psihologică a lui Antonie, urmează prăbușirii catastrofale a civilizației actuale. Adevărat, bunăvoința superficială a omului comod, obișnuit să întindă doar puțin mâna și să ajungă la fructul dorit, s-ar putea șterge cu o viteză uluitoare în confruntarea cu foametea, suferința și disperarea, lăsând la suprafață animalul hăitut, înnebunit, care și-ar ucide și devora chiar fratele, pentru a mai câștiga măcar o zi de existență mizerabilă.

Istoria martirilor creștini, a sfinților închisorilor, ca și relatările supraviețuitorilor lagărelor de exterminare naziste arată însă că în împrejurări de viață subumane, nu găsim doar oameni care devin adevărați demoni în trup, ci și oameni care își depășesc condiția omenească, servindu-i pe cei din jurul lor până la o totală uitare de sine, sacrificându-și, la nevoie, chiar viețile pentru ei. Cu adevărat, acolo unde fraternitatea iubirii leagă inimile oamenilor, fiecare din ei își păstrează și sporește, pe măsura încercărilor la care este supus, demnitatea spirituală.

De fapt, pentru orice cercetător al naturii umane, e clar că iubirea de aproape și toate celelalte virtuți cu care Dumnezeu a binecuvântat inima omului, se atrofiază inevitabil, în perioadele de viață comode, în care omul își permite să se centreze aproape exclusiv pe propriile interese și să vâneze la

nesfârșit fericirea lumească. Ele au însă șansa de a crește din nou, în momentele în care suferințele și limitările, împing sufletul să se trezească și să caute cu înfrigurare calea eliberării sale. Așa este făcută această lume a încercărilor. Oțelul se căleşte în foc și nu în lumina blândă care intră dimineața pe fereastra camerei fierarului...)

Din partea mea, dragul meu Vic, cel mai important lucru pe care îl putem face acum pentru frații noștri, e să le reamintim ceea ce mulți dintre ei, în inimile lor, știu foarte bine. **Iubirea de aproape este soluția!...** Alta nu a fost și nu va fi niciodată. În timpuri de mare restriște, doar ea poate asigura supraviețuirea trupească și spirituală a oamenilor. Doar comunitățile frățești în care oamenii împart totul cu bunăvoință și se servesc unii pe alții în spiritul dragostei și adevărului, vor rezista încercărilor care ne așteaptă. Nimeni, indiferent câte rezerve și privilegii deține în acest moment, nu va reuși să supraviețuiască prea mult într-o lume în care convențiile actuale ale schimburilor dintre oameni nu vor mai avea nici o valoare.

Cei a căror dorință de schimbare rămâne însă egoistă și înțesată de resentimente nu pot ajunge la realizarea nevoii de fraternitate necondiționată. Acestora le e mult mai simplu să înțeleagă și să susțină grupuri extremiste, ale căror lideri autoritari promet rezolvarea finală a tuturor problemelor națiunii (desigur, după ce „purificările” și „restructurările” necesare sunt duse până la capăt), fără să mai țină cont că istoria se repetă întotdeauna, dacă oamenii refuză să-i învețe lecțiile...

Dar chiar și o grămadă de oameni cumsecade pot ajunge ușor să servească asemenea cauze radicale, în condițiile în care lupta pentru supraviețuire devine dramatică. Ce ar fi de neînțeles?... După ce acești politicieni civilizați, cu măști zîmbitoare și socoteli ascunse, i-au adus pe marginea prăpastiei, oamenii disperați nu vor miza pe salvarea divină (care nu va veni decât pe calea iubirii necondiționate de aproape), ci, asemenea generațiilor de dinaintea lor, pe acea salvare terestră, care va fi adusă de niște tătuci luminați, dornici să se îngrijească, cu toate puterile lor miraculoase, de nevoile arzătoare ale copilașilor lor nevinovați... Or în condițiile marii mizerii morale ce domnește acum pe pământ, e clar că aceste personaje providențiale vor trebui să practice o conducere autoritară, care să pretindă sacrificarea anumitor libertăți ale populației. E mult mai bine, își vor zice oamenii, să renunțăm la câteva din drepturile noastre așa-zis democratice (și care, iată, oricum nu ne-au adus nimic bun), pentru a ne asigura binemeritata prosperitate, confiscată fără drept de apel de câinii lacomi care ne-au condus la dezastru... Să-i pună mai întâi cu botul pe labe, așa cum merită, pe nenorociți. Pentru asta, nici un preț nu e prea mare!...:(

Oh, dacă ar putea înțelege ei cât se bucură cel rău când vede că a reușit încă o dată să-i păcălească și să-i convingă să o ia pe calea răzbunării care duce, inevitabil, la cea mai mare distrugere posibilă!...

Înțelegi tu, Vicul meu, cât de mare este pericolul?

Oricum însă, în această mare confuzie a timpurilor, eu zic, după credința și cunoașterea mea, că un singur lucru e absolut cert în ce privește viitorul nostru. Ca întotdeauna,

bunul Dumnezeu nu va forța cu nimic libera voință a oamenilor. Destinul nostru este pus în mâinile noastre, așa că numai de noi depinde dacă mergem pe calea iubirii și fraternității pe care El ne-a deschis-o, ori îl încredințăm noi înșine, prin liberă alegere, în mâinile demonilor. Și tocmai de aceea, e mai mult decât oricând timpul ca cei care au ceva de spus astfel încât acest lucru să nu se întâmple, să nu tacă...

Eu unul sper din toată inima că tu și cei apropiați ție în simțire și judecată nu veți tăcea, dragul meu... Sper că nu vă veți opriți din a le vorbi oamenilor despre fraternitate, despre compasiune, despre iertare, despre servirea semenilor și despre sacrificiul de sine. Sper că nu veți înceta să le arătați, cu propriile voastre vieți, că puneți mai presus de toate cuvântul viu al lui Dumnezeu, și nu convențiile moarte ale oamenilor...

Vicule, pentru că am făcut o mică pauză, acum când m-am întors la scris, am realizat că am obosit și nu prea mai sunt în stare să continui. Dacă nu ai nimic împotrivă, mă voi opri acum, dar voi continua să îți mai scriu câte ceva pe tema asta și mâine....:)

Te îmbrățișez cu mult drag,

Cristi

Între fraternitate și sclavie (continuare)

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Friday, April 20, 2012 1:39 AM

Dragul meu Vic,

Cunosc și eu foarte bine spiritul sectar al acelor creștini cu numele, care se reped să dea cu piatra în orice frate care nu le împărtășește credința până în cele mai mici amănunte... În extrema lor "corectitudine" religioasă, dragostea de aproape nu se mai poate discerne nici măcar cu un microscop de mare putere. Ei aruncă anatema, fără ezitare, chiar și asupra prietenilor care greșesc, în timp ce acelorora cu convingeri diferite le rezervă, bineînțeles, nu iubirea lor necondiționată ci, în cel mai bun caz, o marginalizare definitivă, ostilă și disprețuitoare. Aceștia sunt prea demnii și fericiii discipoli ai Celui care s-a însoțit cu păcătoși și cu vameși, care a venit pe pământ și și-a dat viața nu pentru cei dreapți, ci pentru cei aflați în robia greșelii...!

Dar eu îți spun că această habotnicie stupidă se întâlnește nu numai printre credincioșii ortodoxiei, catolicismului și celorlalte religii instituționalizate, ci în orice domeniu al vieții sociale. Pretutindeni e loc pentru ca oamenii

să poată opta între iubirea necondiționată a aproapelui și respingerea celor care le apar inferiori sau indezirabili. În toate relațiile lor, oamenii ajung, mai devreme sau mai târziu să facă alegeri între blândețe și duritate, între toleranță și judecată, între compasiune și indiferență, iar aceste alegeri, și nu valorile sau învățăturile pe care le proclamă cu ardoare, sunt cele care ne arată ce ascund ei, cu adevărat, în inimile lor.

Creștinii închipuiți, dar mai ales păstorii creștini ale căror fapte sunt departe de a fi roadele iubirii dezinteresate pentru aproape, se află în postura de neînvidiat a fariseilor fățarnici, care în loc să-i ajute pe cei din jurul lor să se apropie de Dumnezeu, îi fac să se îndepărteze de El și să-L caute, cu enorme riscuri, pe căi greșite. Acum două mii de ani, Domnul Însuși a atras atenția asupra aluatului lor otrăvit, ca și a judecății spre care îi îndreaptă ipocrizia lor egoistă. Și evident, tot ce a zis atunci, se aplică perfect și astăzi.

Ca întotdeauna în condiții protejate, nu vor fi puțini cei care se vor repezi să-și apere convingerile cu dinții și cu colții. Dacă cei mai mulți dintre ortodocși nu îi consideră frați nici măcar pe cei care cred, ca și ei, în același Dumnezeu întrupat, mort pe cruce pentru păcatele tuturor și înviat după trei zile, îți dai seama că nici pe unii ca noi, care promovăm spiritul viu al fraternității într-o totală independență de dogme, ritualuri și autorități lumești, nu ne vor lua în brațe și săruta...:) Dacă vrei un exemplu semnificativ, cercetează un pic istoria quakerilor și o să vezi că, până să se ajungă la tolerarea lor, au avut și ei de îndurat destule persecuții. Reține însă că, în cele din urmă, faptele îi conving întotdeauna mai mult pe oameni decât vorbele. În faptele bune făcute din iubire de Dumnezeu și de oameni, se află cheia victoriei oricărui creștin adevărat.

Ceea ce nu înseamnă totuși că acesta trebuie să se rezume la fapte și să înceteze vreodată să mai proclame adevărurile fundamentale ale iubirii lui Dumnezeu... Căci dacă creștinul adevărat își face treaba în tăcere, alții sigur nu vor face asemena și astfel, ogoarele sufletelor celor mulți vor fi curând semănate cu cele mai variate buruieni ale superstițiilor și credințelor inventate, care îi vor face treptat să se îndepărteze pentru toată viața de calea iubirii. E ceea ce s-a întâmplat pretutindeni și în toate timpurile ultimilor două mii de ani. Diferențe există, însă ele nu sunt favoarea umanității actuale, căci în prezent, ofertele demonilor sunt mai variate, mai tentante și mai ușor de accesat ca niciodată. Deloc întâmplător, cele mai multe vorbesc despre iubire, acceptare și toleranță, exact punctele nevralgice ale celor mai mulți dintre declarații noștri frați creștini!... În ce direcție îndreaptă ele însă iubirea și ce limite meschine fixează acceptării și toleranței, acestea sunt alte probleme, pe care un spirit mai slab nici nu reușește măcar să le sesizeze...

E clar însă, că în lume au fost lăsați lucrători veritabili ai iubirii și că mult din vindecarea lumii depinde acum de implicarea acestora. Nimeni nu trebuie însă convins sau constrâns în vreun fel să accepte învățătura iubirii de Dumnezeu și de aproape, pentru că libertatea deplină a voinței umane e un dar sfânt, fără de care nu am putea niciodată deveni copiii lui Dumnezeu. Fiecare va crede după inima sa și, dat fiind că în inima fiecărui om e pusă o evanghelie perfectă a adevărului, oricine nu și-a aservit-o marilor iluzii ale iubirii de sine, va recunoaște iubirea adevărată și va dori binele, care nu e altceva decât manifestarea acesteia.

Prin urmare, eu zic că, dacă până și un profet fals, care se știe sub protecția unor spirite călăuzitoare, are curajul de a-și afirma sus și tare învățătura, cu atât mai mult ar trebui noi, care suntem conștienți că ne-am bucurat nemeritat de grația bunului Dumnezeu, să avem curajul de a mărturisi răspicat în fața oamenilor adevărurile simple care ne-au schimbat viața. Că dușmanii noștri vor fi chiar mai mulți din rândurile celor care s-ar cuveni să ne fie prieteni și frați... ce mai contează?... Eu zic că nu e nici pe departe atât de trist să fii trădat de cei mai apropiați, cât e să trădezi tu iubirea pe care Dumnezeu ți-a pus-o în inimă și să socotești cu o amărăciune de nedescris, pe patul de moarte, tot binele pe care l-ai fi putut face altora, dar l-ai păstrat numai pentru tine. Da, în momentele acelea înțelegi cel mai clar nu doar că talantul îngropat nu îți va aduce nimic bun, în eternitate, ci și că te va târâ alături de el, în întuneric...

Trăim într-o lume bolnavă, iar boala nu e alta decât lipsa de iubire a oamenilor. Din cauza desfășurării insidioase a răului pe toate fronturile vieții cotidiene, cei mai mulți dintre semenii noștri sunt fie corupți într-o măsură mai mică sau mai mare, fie confuzi, incapabili să mai discearnă și să mai urmeze binele. Un bun prieten îmi spunea deunăzi că numai copiii români mai pot fi educați să se împotrivescă abuzurilor și să-și promoveze drepturile fundamentale, adulții și chiar tinerii noștri fiind deja complet incapabili să mai acționeze la nivelul demnității lor spirituale. Eu însă nu cred asta... Am văzut și am înțeles suficient cât să fiu absolut convins că bunul Dumnezeu are o cale, deseori cu totul incomprehensibilă înțelegerii noastre, pentru fiecare inimă. Cu sau fără colaborarea lucrătorilor, aici sau dincolo, fiecare suflet va fi salvat... Dacă

însă nu vrem să ne îngropăm talantul, dovedindu-ne până la capăt sclavii iubirii de sine, va trebui să-l folosim cumva, de dragul celor din jurul nostru.

Iar dacă cei din jurul nostru se arată confuzi, în vreme ce noi ne considerăm limpezi, avem o responsabilitate morală să le împărtășim viziunea și reperele noastre.

Iată, să luăm, de pildă, Declarația Universală a Drepturilor Omului. Ce ne spune chiar primul său articol?

“Toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și în drepturi. Ele sunt înzestrate cu rațiune și conștiință și trebuie să se comporte unele față de celelalte în spiritul fraternității.”

Oricine citește acest paragraf cu o inimă onestă, e îndreptățit să pună apoi câteva întrebări de genul:

Ce egalitate de drepturi există între un copil născut într-o familie de oameni care trăiesc într-o sărăcie lucie, având doar acoperișul unui bordei deasupra capului, și copilul unor proprietari de întreprinderi sau de pământuri?... Au ei același drept la asistență medicală, la educație, la cultură, la un loc de muncă, la hrană, cel puțin?

Nu trebuie să fi un mare savant ca să observi că la noi, ca peste tot, de altfel, oamenii nu au deloc aceleași drepturi, ceea ce înseamnă că statul nostru, care a aderat la Declarația Universală a Drepturilor Omului, nu asigură câtuși de puțin respectarea acesteia. E spus în articolul 4 al Constituției României că statul are ca fundament unitatea poporului român și solidaritatea cetățenilor săi. Într-adevăr, cât de minunat sună

propoziția aceasta!... Dar ce unitate și ce solidaritate poate exista între proprietarul unei întreprinderi și proprietarul unui bordei? Nu cred că e nevoie să facem un referendum, pentru a afla ce opinie au oamenii în problema asta...

Iar dacă lucrurile stau așa cum se poate vedea cu ochiul liber, înseamnă că statul încurajează din plin această dezbinare inevitabilă, permițând perpetuarea pe termen nedefinit, a celor mai dramatice inegalități sociale. Desigur, statul e nu mai puțin obligat de constituție să protejeze și proprietatea privată. Nu e însă câtuși de puțin obligat să o facă în așa fel încât respectarea altor prevederi constituționale să îi devină imposibilă. Ar putea, totuși, să ia în considerare acel fapt evident chiar și pentru mintea unui copil, că sporirea nelimitată a proprietății private și puterii financiare a unora dintre cetățeni, duce inevitabil, la sărăcirea nemăsurată a altora. Alte state nu s-au sfiit s-o facă... dar pe acelea noi pe aici obișnuim le numim socialiste, ceea ce ne facem să le asociem automat, cu un model de tristă amintire. Cu alte cuvinte, dacă pui protecția drepturilor fundamentale ale tuturor cetățenilor mai presus de protecția dreptului unei minorități de a beneficia de o avere nelimitată, devii socialist, or asta este, pur și simplu, inacceptabil!...

Să ne întoarcem însă, încă o dată, la constituție. În articolul 47, stă scris că statul este obligat să ia măsuri de dezvoltare economică și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent. Acuma, oricât am pune în discuție definiția acestei sintagme, e limpede că ea nu se referă la situația în care milioane de oameni nu își mai pot câștiga existența în această țară și sunt nevoiți să plece în lumea largă pentru a asigura supraviețuirea lor și a familiilor

lor... Și nici la cea a altor milioane de români care trăiesc cu pâine, ceai și cartofi, nu își pot cumpăra medicamente, nu pot beneficia de asistență medicală și nu pot asigura copiilor lor măcar educația școlară. Cu siguranță că traiul decent înseamnă ceva mai mult decât subzistența și, iată, nici măcar subzistența a milioane de cetățeni nu mai este garantată de statul acesta!

Pe de altă parte însă, dreptul la o bunăstare nesimțită este, în schimb, asigurat și protejat cu sfințenie. Sărăcia apare, așadar, ca un fel de boală rușinoasă sau, în cel mai bun caz, un ghinion păcătos, despre care e mai bine să nu vorbim în public, în vreme ce bogăția, a cărei acumulare e imposibilă în lipsa lăcomiei și a zgârceniei, drept un succes glorios, care dă sens și consistență întregii vieți sociale. Statul legitimează prosperitatea a zeci de mii de milionari în Euro și permite accesul nelimitat al acestora, ca și al altor bogătași din afara țării la terenurile, resursele și forța de muncă a țării, cu cheltuieli minime și avantaje maxime pentru ei. De ce nu, la urma urmei?... Dacă el s-a dovedit incapabil să garanteze oamenilor că pot supraviețui, în condiții decente, pe teritoriul patriei, poate măcar mai rămâne o șansă ca aceste figuri mesianice să o facă...

Din păcate însă, patronii și proprietarii nu au nicio obligație, cât de mică, în direcția asta. Nu există o reglementare legală care să facă o asociere între ei și nevoia de a asigura un nivel de trai decent cetățenilor țării. Și evident că, în lipsa unei obligații legale, interesul lor e în cu totul altă parte.

Dar, un moment... cine e oare acest stat la care se referă, printre altele, articolul 47?

Nu cumva instituțiile statului sau, mai precis, cei care fac legi și iau decizii cu privire la funcționarea acestor instituții și a relațiilor sociale, în general?

Vremea miturilor sociale se apropie de sfârșit, pe măsură ce tot mai mulți oameni încep să înțeleagă că responsabil pentru nedreptățile care îi afectează nu poate fi nici sistemul, nici statul, organizația, instituția sau corporația, ci aceia care le conduc și le reprezintă. Și că responsabili mai sunt, chiar ei, cei conduși, cât timp le stă în putere să sancționeze cumva abuzurile conducătorilor și incorectitudinea legilor. Căci dacă acestea lezează atât imperativele bunului simț și conștiinței, cât și convențiile fundamentale care stau la baza întregii funcționări sociale, nu există un temei mai mult decât suficient pentru a putea fi, în mod legitim, sancționate?

Până acum s-au înregistrat deja o seamă întreagă de precedente în care oameni simpli care s-au solidarizat au învins corporații oneroase, au schimbat președinți și conducători de toate felurile, au impus legi și convenții care să îi servească pe ei, și nu pe cei care îi exploatau.

Cred, totuși, că cel mai important motiv pentru care noi, cei mulți și nemulțumiți, nu schimbăm chiar azi lucrurile cele mai rele pe care le putem schimba, este acela că încă nu ne credem capabili s-o facem. S-o facem împreună... Avem un enorm complex al lipsei de încredere în semenii noștri, alimentat în decursul ultimelor generații de amintirea numeroaselor abuzuri și trădări pe care a trebuit să le îndurăm și securizat de faptul că ne-am putut permite să rezistăm pe cont propriu, fără să ne datorăm supraviețuirea solidarizării. Suntem împiedicați însă și de ignoranța noastră comună în

domeniul acțiunii civice, pe care mass-media o menține foarte bine, acoperind orizontul de interes al oamenilor cu orice alte subiecte... De aceea, părerea mea e că noi avem mai întâi nevoie să vedem și să auzim că alții au putut să se unească și să schimbe răul cu binele. Apoi, avem nevoie să fim încurajați să credem că dacă acești alții au putut să o facă, stă și în puterile noastre s-o facem... Apoi, vom putea, în sfârșit, să decidem că nu mai e cazul să îi lăsăm pe alții să gândească și să hotărască totul pentru noi, după modelul obișnuit care a făcut loc tuturor acestor nedreptăți care ne chinuie...

Eu unul nu mă îndoiesc că suntem cu toții chemați să reconstruim lumea pe baze morale. Societatea în care trăim s-a îndepărtat prea mult de aceste fundamente care îi pot asigura, deopotrivă, supraviețuirea fizică și spirituală. Purificarea morală a unei societăți nu înseamnă câtuși de puțin condamnarea la excludere socială a celor ce au greșit (cine nu a greșit deloc, să ridice piatra), ci condamnarea greșelilor și îndepărtarea circumstanțelor care le-au favorizat, pentru că numai astfel vindecarea tuturor devine posibilă, iar recidivele imposibile. E timpul să arătăm cu degetul acele greșeli extraordinar de răspândite care ne otrăvesc viața și pe care, din păcate, ne-am obișnuit să le acceptăm cu resemnare, ca pe niște legi ale naturii...

Încălcarea drepturilor fundamentale ale omului nu este doar nelegitimă, ci și imorală. Distrugerea resurselor naturale care fac viața omului posibilă este imorală. Speculațiile financiare sunt imorale. Câștigul nemuncit e imoral. Exploatarea trupului sau muncii unui alt om sunt imorale. Marile averi, dacă nu sunt puse în slujba unor cauze sociale sau umanitare, sunt toate, imorale. Abuzul fizic și

abuzul psihologic sunt imorale. Orice formă de manipulare e imorală. Competiția fără scrupule e imorală. Invidia e imorală. Lăcomia e imorală. Răzbunarea e imorală. Educația fără iubire și fără conștiință e imorală. Libertatea fără responsabilitate e imorală. Pasivitatea în fața răului e imorală...

Chiar dacă cele de mai sus nu se regăsesc neapărat în convențiile scrise ale societății, ele decurg implicit, din cele mai importante clauze ale acestora, care se referă la fraternitatea și solidaritatea care trebuie să domnească între oameni. Iar fraternitatea și solidaritatea sunt exact una cu iubirea de aproape, pe care mulți creștini preferă, din păcate, mai degrabă să o predice altora, decât să o trăiască...

Dacă suntem, cu adevărat, generația acestui mare ideal al iubirii de aproape, atunci vom reuși să inițiem o cultură a fraternității, care să combată pe toate fronturile atitudinile celor dominați de lăcomie și dorință de putere și să promoveze permanent justiția și echitatea socială. Dacă cei mai mulți dintre oameni vor înțelege, cu adevărat, că suntem lăsați pe acest pământ ca egali, și că trebuie să ne recunoaștem unii altora aceleași drepturi și libertăți fundamentale, schimbarea se va putea produce pe o cale mai puțin dureroasă. Iar oamenii vor recunoaște aceste adevăruri esențiale, atunci când dintre ei se vor ridica destui care, prin vorbele și faptele lor, vor reuși să îi inspire. În lipsa acestor exemple, ei vor vedea, în continuare, numai individualism, jocuri de imagine și luptă pentru putere, drept care vor urma, deopotrivă, vechea cale a supraviețuirii prin compromis. Până când?... Până când nevoile și suferința extremă, îi vor împinge, în cele din urmă, să privească lucrurile și din cealaltă perspectivă.

Sunt sigur însă că tu știi toate acestea, Vicul meu și că nu ți-am adus nici o revelație nouă... Totuși, ți-am scris încă o dată mesajul până la capăt, așa după cum mi-a dictat inima, pentru că știu că tu vei folosi și această mărturie a mea, ca pe o întărire a convingerilor tale.

La urma urmei, înaintea marilor încercări e bine să strângem laolaltă tot ce putem strange, începând, firește... cu dragostea pe care o avem unii pentru alții.:)

Multe, multe îmbrățișări,

Cristi

Între fraternitate și sclavie

(continuare la continuare)

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Sunday, April 22, 2012 10:41 PM

Dragă Vic al meu,

Mai întâi vreau să-ți spun că, dacă te mai obosești să-mi răspunzi cu cuvinte de laudă, chiar n-o să-ți mai scriu nimic pe tema asta. Fără supărare!... :) Știi și tu că e o bucurie pentru mine să pot fi de folos, cât de puțin, cauzei bune pe care tu și prietenii tăi o serviți.

Pe de altă parte însă, cine sunt eu ca să vă spun vouă de unde trebuie să începeți?... Ah, o sugestie pot face, desigur, dar decizia vă aparține vouă în întregime. În plus, pentru mine, oricum, nu există niciun "trebuie" ... :) Bunul Dumnezeu nu ne-a făcut nici animale, nici mașini, ci, după chipul și asemănarea Sa, ființe pe deplin libere în toate alegerile noastre. Eu nu fac decât să-mi expun părerile de om simplu, fără nicio pregătire specială în politică, administrație sau economie. Și poate greșesc, dar, așa cum am mai lăsat să se-nțeleagă, una din ele e tocmai aceea că dacă noi, oamenii simpli nu se mobilizăm pentru a pune o masivă presiune morală pe acești "specialiști" care ne conduc destinele, supraviețuirea noastră, a tuturor, se află într-un real pericol.

O să mă refer, în continuare, la un singur aspect al vieții sociale, dar unul care mi se pare a fi de cea mai mare importanță... Știm cu toții că, în cazul prăbușirii piețelor financiare și blocării acestei economii mondiale bazate, în exclusivitate, pe exploatarea combustibililor fosili, numai posibilitatea de a practica o agricultură naturală poate asigura subzistența oamenilor. Or la noi, ca mai peste tot în lume, revoluția verde a agriculturii chimice și modificărilor genetice, ca și politicile dezastruoase la adresa fermierilor, au condus la o catastrofă agrară fără precedent în istoria umanității. Soluri secate, otrăvite, plante și animale bolnave, improprii pentru alimentația umană, o distribuție extraordinar de nedreaptă a pământurilor și mijloacelor de producție agricolă (bazate pe utilizarea combustibililor fosili), scăderea dramatică a numărului oamenilor care muncesc pământul... iată rezultatele certe ale activității neobosite a stăpânilor agriculturii.

Toate marile afaceri ale capitalismului actual nu sunt altceva decât metode de îmbogățire nelimitată a unor oameni stăpâniți de o lăcomie abjectă. Și, evident, agricultura otrăvită și distructivă, care după al doilea război mondial a înlocuit treptat munca oamenilor cu folosirea mașinilor și chimicalelor, constituie, la rândul ei, o imensă afacere.

Eu unul, încă mai sper că nu vom fi atât de proști încât să stăm până în ultima clipă la mila celor care ne otrăvesc, ne exploatează și ne speculează fără scrupule... Nu e oare limpede că atunci când chimicalele nu vor mai ajunge și afacerea nu le va mai aduce profitul scontat, vor închide totul și ne vor întoarce spatele?... Cum vom putea supraviețui în orașe, atunci când aceste câmpuri otrăvite și abandonate nu vor mai asigura decât, cel mult, hrana unei foarte reduse populații rurale?

Vezi tu, în Franța, Brazilia, India și în alte state, s-au dezvoltat deja mișcări populare ale fermierilor care și-au cerut și dobândit dreptul la pământ și la o agricultură curată, biologică. Sunt oameni care cultivă pământul cu metode naturale, iar roadele muncii lor nu suferă nici o comparație cu cele toxice, obținute prin bunăvoința unor corporații ucigașe, precum Monsanto. Exemplul lor e cunoscut în țările de origine și se răspândește. La noi, unde potențialul agricol ne-ar putea permite să hrănim de patru ori populația României și unde, până la intrarea în Uniunea Europeană, existau destui oameni care cultivau încă pământul cu metode tradiționale, nu există deocamdată decât vreo douăzeci de cooperative și doar cazuri izolate de practicanți ai agriculturii biologice... În mare parte pământul arabil zace transformat în pârlăoagă sau e exploatat de către marii proprietari pentru profitul propriu, în vreme ce noi ne bucurăm, în continuare, că România e considerată un El Dorado care se poate cumpăra aproape pe nimic, pentru a face apoi afaceri fabuloase din agricultură!

Găsim pozitiv faptul că un fermier străin ne arată o mare apreciere, pentru că se poate face aici stăpân absolut pe mii de hectare, fără să ne gândim că din pământul acesta, cu puțin ajutor, pot trăi foarte bine sate întregi de oameni...

Nu facem nici o mare problemă din faptul că un grup restrâns de indivizi se îmbogățesc pe seama noastră, oferindu-ne o hrană din ce în ce mai proastă, venită din toate colțurile lumii și ruinând, în schimb, milioane de vieți cărora le e luat dreptul de a trăi din munca pământului. Ne-am obișnuit de mult să disprețuim munca grea a celor care lucrează în agricultură, zootehnie sau industria alimentară și să nu ne preocupăm deloc de faptul că, atât ei, cât și noi, orașenii, care

ne facem (încă) banii incomparabil mai ușor, suntem speculați la sânge de patronii, intermediarii și comercianții care fac ca hrana noastră să ajungă pe rafturile supermarketurilor.

Știu că în continuare o să mă repet, dar, sincer, nu mă jenez să o fac...:) Dincolo de pasivitatea noastră nativă, eu cred că toate astea se întâmplă pentru că nu am ieșit încă din ignoranță, nu am înțeles gravitatea extremă a situației în care ne-au aruncat conducătorii noștri împreună cu “specialiștii” acestora și nu am luat la cunoștință exemplele celor care au învins deja sistemul, prin solidaritate și fraternitate. Odată însă ce vom realiza pe deplin că putem ieși din starea de sclavie și intra în posesia drepturilor noastre fundamentale, sunt sigur că puțini dintre noi se vor mai mulțumi cu sclavia...

Cel mai bine se învață însă din fapte, nu din vorbe. De aceea, nu de teoreticieni e mai mare nevoie acum, ci de oameni care să facă lucruri concrete. Și, apropo de ce faceți voi acolo, activismul social e un lucru concret și extrem de important... Nu e de ajuns celor mai mulți dintre oameni să audă că e de rău cu gazele de șist sau cu exploatările pe bază de cianuri, pentru a lua atitudine. Dar poate fi de ajuns, dacă ei văd niște oameni simpli, ca și ei, din țara lor, care militează cu dăruire împotriva otrăvirii pământului, apelor și aerului. Nu e de ajuns ca oamenii să dorească să facă agricultură ecologică, atunci când nu au nici resursele, nici condițiile pentru a o face, dar poate fi de ajuns dacă se hotărâsc să se asocieze pentru a cere împreună redistribuirea echitabilă a terenurilor arabile către cooperative, asociații și familii care practică o agricultură biologică.

Precum știi, eu unul cred în principiile distributismului și găsesc legitim din perspectiva credinței mele și a drepturilor fundamentale ale omului, ca acestea să fie făcute cunoscute oamenilor și justificate prin numeroasele experiențe distributiste de succes. Sunt aproape sigur că dacă oamenii ar înțelege oferta distributismului și s-ar organiza un referendum pe marginea aplicării sale, foarte mulți ar opta pentru el. Găsesc însă necesar ca implementarea unui asemenea sistem economic, capabil să creeze și să revigoreze comunități fraternală, să fie completată de alte câteva direcții de acțiune morală foarte importante la nivel social, care pot fi, de asemenea, supuse deciziei prin referendum: restructurarea pe principii de bun simț a sistemul actual mortificat și inefficient de educație, formarea și îndrumarea permanentă a oamenilor de toate vârstele în spiritul fraternității și crearea cadrului legal necesar democratizării reale a tuturor instituțiilor, organizațiilor și comunităților existente.

Am auzit de curând un apostol al catastrofei globale plângându-se că există în lume prea puțin bun simț și prea puțini lideri cu viziune. Dar eu spun că, pe măsura confruntării cu dificultățile acestor timpuri, oamenii vor fi din ce în ce mai dispuși să se întoarcă la aprecierea morală a tuturor aspectelor vieții sociale și individuale, iar viziunea care se va impune natural, în rândul celor mai mulți dintre ei (mai puțin, desigur, în rândul celor bogați și al liderilor) va fi aceea a fraternității și a cooperării.

În ce privește pe lideri, e clar că numai de voința liberă a oamenilor depinde dobândirea dreptului legitim de a-i alege și a-i schimba, oricând le apare drept necesar, în toate organizațiile, instituțiile și grupurile din care fac parte. Cel mai

probabil, o asemenea democratizare profundă a societății va apărea acceptabilă numai unei minorități extrem de reduse a liderilor actuali. Nimic de mirare, de vreme ce rolurile lor sunt produsul direct al unei democrații superficiale și contrafăcute, care le permite să adopte atitudini tiranice și să comită numeroase abuzuri. Dacă victimele lor înțeleg însă că își datorează suferința nu doar neajunsurilor sistemului, ci și lipsei de solidaritate dintre ei, lucrurile se vor schimba în mod inevitabil.

Până acum, promovarea sistematică a individualismului suveran și a competiției fără scrupule a fost cel mai puternic inhibitor al tendinței naturale spre solidaritate a oamenilor. Prototipul emblematic al civilizației pe care o vedem acum apunând, nu își caută salvarea în solidaritate, ci în bani, abilități speciale, diplome, asigurări, instrumente docile de toate felurile, care nu pun probleme orgoliului personal, ci, din contră, îl îngrașă cu generozitate, părând să-i deschidă toate porțile raiului pământesc. Și tocmai din cauza imensei răspândiri a acestei mentalități, nu doar privilegiații ierarhiei sociale vor fi cei care vor păstra până în ultima clipă idealul unei autonomii glorioase, respingând viața comunitară, mai puțin comodă, dar mult mai morală și mai benefică pentru suflet... Iar acolo unde asemenea indivizi dispuși să tragă cu dinții de privilegiile lor egoiste vor fi mai numeroși într-o societate sau comunitate, va fi și pentru toți cei din jurul lor mai dureroasă schimbarea. Dureroasă va fi, oricum, la noi, cred eu... pentru că suntem, în cea mai mare parte, plini de orgoliu și dependențe comode și extrem de săraci în adevărata iubire de aproape. Or fără această iubire activă, putem noi plănuți cea mai bună societate posibilă și degeaba... Familia,

comunitatea și societatea în ansamblul ei, nu vor fi decât niște alianțe egoiste, fragile, în spatele cărora măștile răului se vor infiltra foarte curând, orbindu-ne și conducându-ne din nou la ruină.

E adevărat că puțini dintre noi se cred altfel decât buni sau foarte buni, dar eu sunt convins că până și cei mai de treabă oameni pe care îi cunosc, nu ar sacrifica măcar a zecea parte din bunurile lor, pentru a salva un prieten apropiat. Ce e al nostru e încă sfânt pentru noi și bunurile din ceruri nu suferă se pare nicio comparație cu cele de pe pământ....:(

Așa stând lucrurile, nu va fi mare surpriză dacă bunul Dumnezeu va lăsa să vină peste noi tot ce am atras singuri cu faptele noastre și mulți ne vom ruga zadarnic pentru un act salvator al grației divine...

Oh, dar ce bine ar fi, Vicul meu, dacă măcar tu nu te-ai găsi printre cei rămași fără sprijin și te-ai putea alătura binecuvântaților cărora li se va răspunde la rugăciune!... De fapt, ce spun eu!... Așa cum te știi, tu sigur vei fi dintre aceia... Numai de mine mă îndoiesc și, din păcate, de alți câțiva pe care îi iubesc foarte tare....:(

Mămăița tocmai m-a întrebat dacă din lista de sugestii n-am uitat cumva să pomenesc despre nevoia de a vorbi oamenilor despre Dumnezeu....:)

Oh, da... cu adevărat, nimic nu mi se pare mai important decât asta... Fraternitatea nu poate avea decât valoarea unei convenții, dacă nu ar exista acest Dumnezeu al iubirii necondiționate, care a pus un strop din inima sa divină în fiecare inimă umană. Noi nu putem fi, în mod obiectiv, frați

egali, dacă nu suntem creați egali, în toate atributele noastre spirituale fundamentale.

Un om care nu îl cunoaște pe Dumnezeu, poate respecta principiile fraternității, pentru că acestea sunt, deopotrivă, înscrise și în inima sa. Nu le poate însă, pe deplin, înțelege și, de aceea, va rămâne, în continuare, capabil să își judece prietenul, să își condamne dușmanul, să crească în ambiție, de fiecare dată când oamenii îl vor lăuda și în resentimente, de fiecare dată când îl vor dezamăgi. Lumea spiritului rămânându-i străină, se va agăța în continuare de această lume a aparențelor, fără să găsească însă vreodată în ea fericirea și pacea după care tânjește.

Oamenii au nevoie să îl cunoască pe Dumnezeu mai mult decât de orice, doar că în această lume a confuziei și a minciunii, dacă adevărului iubirii nu i se alătură fapta de iubire, cei mai mulți nu-l vor primi în inimile lor, oricât de tare i-ar atrage. Poate de aceea am și uitat să pomenesc despre cel mai important lucru, dragul meu, Vic... În ce mă privește, îmi fac mai multe griji pentru fapte, decât pentru vorbe, pentru că mă știu bogat în ultimele, dar foarte, foarte sărac în primele...

Sper sincer ca tu, prietenii tăi și alți oameni inimoși preocupați de problemele timpurilor noastre, să vă dovediți, în schimb, niște adevărați oameni de acțiune. Rămâneți însă aproape unii de alții cu dragoste și iertare, căci fără să dați voi înșivă un exemplu, nu veți reuși să îndreptați câtuși de puțin oamenii pe calea aceasta. Feriți-vă mai presus de toate să vă judecați unii pe alții, să vă dați sentințe, să vă jigniți și să păstrați resentimente. Dacă e nevoie, alegeți oameni care să modereze discuțiile și să medieze aplanarea conflictelor.

Puneți înaintea de toate principiile fraternității și scopurile comune, căci apoi restul se va aranja de la sine. În ce privește pe cei care greșesc în raport cu aceste principii și scopuri, eu cred că lor trebuie să li se dea întotdeauna șansa să îndrepte lucrurile și doar dacă perseverează deliberat în greșeli grave, care amenință existența grupului, acesta poate decide, dar numai cu consens sau cu o majoritate foarte mare, plecarea lor. Să nu vă speriați dacă vor fi tot felul de scindări și de abandonuri în grup. Asta nu e decât consecința firească a faptului că nu toți membrii sunt, cu adevărat, mișcați de aceleași lucruri.

Tinerii își caută de multe ori inspirația în alții, iar aceia dintre voi care sunteți creștini nu trebuie să uitați de cuvântul lui Dumnezeu și de modele marilor binefăcători ai umanității, în frunte cu Domnul Însuși. Dacă vă veți afla și păstra în ordinea iubirii, sunt sigur că multe, multe destine vor fi schimbate pentru totdeauna de faptele voastre.:-)

Te îmbrățișez cu mult drag,

Cristi.

5 minute!

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Tuesday, April 24, 2012 11:18 PM

Dragul meu Vic,

Ce bine ar fi dacă am putea vorbi semenilor noștri despre cele importante pentru viața lor, fără ca ei să se ofenseze peste măsură!...

Istoria ne spune însă că pentru nimic nu au pățimit mai mult oamenii onești în această vale a umbrelor morții, decât pentru îndrăzneala de a spune celor aflați în greșală adevărul. Și totuși... eu cred că nimic nu poate fi mai potrivit demnității spirituale a ființei umane, decât afirmarea permanentă a adevărului pe care inima și mintea sa l-au recunoscut deopotrivă, indiferent de consecințele acestui lucru.

Mă întrebi ce aş zice oamenilor, dacă aş avea la dispoziție numai 5 minute?... :)

Adevărul e că lucrurile cele mai importante de spus, încap și într-un minut, dacă există urechi care să le audă. Dar pentru că, vezi tu, oamenii sunt atât de diferiți, aş spune lucruri diferite, după cum aş socoti că au ei nevoie... Aş spune

însă și câteva lucruri tuturor, încă de la început, în așa fel încât să nu le poată evita nimeni....:)

Mai precis, le-aș spune tuturor că există un Dumnezeu al iubirii care i-a creat nu doar pentru viața aceasta, ci pentru eternitate... Le-aș spune că li s-au dat iubirea, rațiunea, conștiința, voința liberă și, pe deasupra, cuvântul Său, pentru a-și construi în deplină libertate drumul spre rai, dar și că nimeni nu îi va împiedica, dacă se vor mulțumi cu iadul.

Le-aș spune apoi celor care s-au îmbogățit din munca și chinul fraților lor săraci, că nicio teorie economică, nicio filozofie și nicio lege strâmbă a lumii nu-i va mai salva atunci când la sfârșitul timpului lor aici, vor încerca să-și caute o justificare înaintea Celui care ne-a creat pe toți egali și ne-a lăsat comandamentul de a ne iubi aproapele ca pe noi înșine.

Le-aș spune celor care au profitat de încrederea oamenilor pentru a-i lăsa pradă jefuitorilor și a-i sorti distrugerii, că trădarea fraților înseamnă, înainte de toate, ruperea voluntară a sufletului de Dumnezeu, și astfel, autocondamnarea la cea mai îngrozitoare formă de existență posibilă.

Le-aș spune celor care mint și înșeală, că se mint și se înșeală mai înainte de toate pe ei înșiși și că va veni vremea când vor prefera să-și fi smuls un ochi sau să-și fi tăiat o mână, decât să fi făcut sufletului lor răul acesta.

Le-aș spune celor care își fac din cunoașterea și știința lor o coroană care îi înalță deasupra celor din jurul lor, că talantul care li s-a dat, li se va lua înapoi, iar ei se vor vedea întrecuți de mulți din cei pe care îi disprețuiau, căci o inimă

bună și smerită face în ochii lui Dumnezeu de un infinit de ori mai mult, decât toată cunoașterea și știința lumii.

Le-aș spune celor ce își cultivă frumusețea și își folosesc trupurile pentru a dobândi putere asupra altora, că slujesc deja unui stăpân necruțător, care îi va face să cunoască torturi ale sufletului, pe lângă care rugul pare doar o moleșeală febrilă.

Le-aș spune celor care privesc cu superioritate la bătrâni, că vor primi lecții de o mie de ori mai umilitoare decât cea a bătrâneții.

Le-aș spune celor ce îi vorbesc de rău pe tineri, că le-aș da dreptate dacă mai întâi s-ar vorbi de rău pe ei înșiși.

Le-aș spune celor care sunt gata să ucidă, că tatăl lor este prințul lumii acesteia și nu Acela care i-a sfătuit să-și iubească chiar și dușmanii, și că ultimul împarte cu copiii Săi o pâine minunat de dulce, pe când primul, una îngrozitor de amară.

Le-aș spune celor care invidiază pe alții, că inima lor se află deja în iad și că doar râul de lacrimi curate al marilor regrete o va mai putea vreodată scoate de-acolo.

Le-aș spune celor care trăiesc pentru a se bucura de admirația și adorația semenilor lor, că nu fac altceva decât să se asigure de indiferența nespus de dureroasă a umilului lor creator.

Le-aș spune celor care nu vor să cunoască cuvântul iubirii eterne că, de vreme ce iubirea nu poate respinge iubirea

și nici adevărul nu poate respinge adevărul, exact iubirea și adevărul lipsesc din inimile lor.

Le-aș spune celor care se cred buni, să se aștepte la încercări care să le reveleze limitele meschine, peste care numai cu mare greutate vor putea trece.

Le-aș spune celor care se cred înțelepți, că singura înțelepciune care contează este să te lași folosit de Dumnezeu pentru a atinge inimile oamenilor, așa încât ele să se întoarcă la dragostea care le vindecă de toate suferințele și mizeriile.

Și, în sfârșit... le-aș spune tuturor celor care s-au învrednicit să mă asculte, că orice le-am zis bun și demn de a fi păstrat în inima lor, nu e de la mine, ci de la Tatăl Însuși și că aceste cuvinte mi s-au dat numai pentru că vreau să-i înalț pe ei... și nicidecum pe mine.

*

Ce zici?... Mi se pare că am cam depășit limita celor 5 minute... :))

Oricum, pentru că m-a consumat un pic exercițiul ăsta, o să mă opresc aici. E mai bine să spui, într-adevăr, decât să scrii, dar chiar mai bine decât să spui, e să faci. Chiar și pentru mine e, în sfârșit, timpul să spun și să scriu mai puține, dar să fac mai multe...:)

Te îmbrățișez cu drag, Vicul meu, și îți doresc să te bucuri de binecuvântarea bunului Dumnezeu, la fiecare pas pe drumul vieții tale.

Al tău, Cristi.

Re: 5 minute!

From: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

To: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

Wednesday, May 9, 2012 10:27 PM

Dragă unchiule,

Îți scriu acest mesaj într-o stare de mare tulburare a inimii, pentru că n-am nici cea mai mică certitudine că îți vei răspunde vreodată. :(N-am nici o veste de la tine de două săptămâni și, dintre toți, numai mămăița pare să aibă o idee despre ce s-a întâmplat cu tine!

Fără să se arate câtuși de puțin îngrijorată de dispariția ta, ea ne spune tuturor să nu ne facem griji, pentru că ești bine și o să ne dai tuturor un semn, cât se poate de repede. :-S

Of, Doamne!! Încă nu-mi vine să cred că s-a putut întâmpla așa ceva!... Să dispari dintr-o dată, lăsând în urmă un apartament și un loc la catedră, ca să nu mai vorbim de toată familia ta, în frunte cu mămăița, mie mi se pare ori suspect, ori, nu te supăra pe mine, puțin cam excentric:-?

Iar pe mămăița noastră aș vrea s-o pot crede, dar, nu știu, sincer... e ceva ciudat în atitudinea ei, care mă face să suspectez că e deja cam ruptă de lumea asta. Vreau să spun că nu m-aș mira dacă aș afla la un moment dat că... în fine, oricum, ar fi absurd să-ți vorbesc despre asta. [-(

Cred că am citit de vreo treizeci de ori ultimul tău email și, cel mai adesea, sentimentul amar cu care rămân după aceea, îmi spune că este, într-un fel, un mesaj de adio... :((

Of, Doamne, ce prostie a fost din partea mea să îți cer chestia aia cu cinci minute! Nu știu, parcă ți-am servit-o pur și simplu!:(Dar nu!! nu mă pot resemna cu asta nici în ruptul capului, așa că mă rog bunului Dumnezeu, în continuare, cu aceeași insistență infantilă, să facă ceva, orice... ca să am și eu un semn de la tine. Un semn cât de mic, doar cât să știu că ești bine și sănătos. Jur că nu îmi doresc să știu nimic mai mult de atâta.:S

Mă rog și de tine acum, cu îndoială în suflet, ca în cazul nemaipomenit de fericit în care se-ntâmplă totuși să primești acest mesaj al meu, să ai atâta .... de mine, încât să-mi trimiți un răspuns.

Mi-e dor de tine, unchiule și te iubesc.>-D<

Al tău,

Vic.

Re: Re: 5 minute!

From: Cristian Trifu <cristi_tri777@gmail.com>

To: Victor Trifu <vic.trifu.2012@yahoo.com>

Thursday, May 10, 2012 10:30 AM

Hei, Vicul meu drag!...

Liniștește-te, te rog... Iată, îți scriu din nou, viu și nevătămat, deși acum mi-ai indus și mie o stare așa de ciudată, de parcă chiar aș fi făcut un ocol pe lumea cealaltă. :))

Sincer, nici nu-ți dai seama cât de rău îmi pare că te-am făcut să treci prin asemenea emoții... Știam eu bine că, din toată familia, numai tu și mămăița îmi țineți un loc în inimă!...:) Pe ea am sunat-o chiar de pe drum și i-am spus de hotărârea mea, dar am rugat-o, în mod special, să nu dea deocamdată nici un fel de amănunte nimănui. Să știi însă că nu mă așteptam tocmai de la tine să te îndoiești de ea, atunci când ți-a spus că sunt bine și că o să ai curând un semn de la mine... Iată, îl ai!... Am înțeles că atât îți e de ajuns!

Glumesc, scumpul meu...:))

Ca să te lămuresc complet, află că nu m-am călugărit (știi că nu sunt genul), ci doar m-am hotărât să rămân definitiv într-un mic sat de munte cu oameni foarte săraci, unde, în ultimii doi ani, am pus pe picioare o fermă de capre și niște

sere de legume, împreună cu doi prieteni de-ai mei din copilărie. N-am spus nimănui din familie, cu excepția mămăiței, despre proiectul ăsta, pentru că noi nu mergem aici pe principiul profitului, ci încercăm să ajutăm cât mai mulți oameni, or asta nu s-ar fi împăcat prea bine cu ideile rudelor noastre....) Nu ți-am spus nici ție, pentru că, așa cum te știu, ai fi fost în stare să lași facultatea și să te muți aicea chiar înaintea mea....)) Tu ai însă multe lucruri mai importante pe care le poți face acolo unde ești și, orice mi-ai spune, nu renunț la opinia asta.

Vreau să mai știi că ideea de a mă retrage acum nu a fost premeditată, ci mi-a venit, într-un mod foarte neașteptat, chiar pe drumul de întoarcere... O să îți povestesc un pic mai pe larg, pentru că cred că merită interesul...

Mă îndreptam așadar spre casă, când, la câțiva kilometri după ce am trecut de Ploiești, am fost brusc copleșit de sentimentul unei constrângeri insuportabile. Nimic, nicio urmă din starea firească de nerăbdare și bună-dispoziție cu care mă întorceam, de fiecare dată, acasă. Am tras mașina pe dreapta și am încercat să mă relaxez câteva minute. Inutil!... M-am rugat apoi Domnului să mă ajute să depășesc senzația aceea care, din câte îmi imaginam eu, precurge în mod inevitabil unui atac de panică. Nu trăisem niciodată așa ceva, dar mi-am amintit destul de repede experiențele povestite de două cunoștințe ale mele. Ca de obicei, rugăciunea mi-a fost de ajutor... Înseninat și recunoscător, am pornit din nou mașina. În mai puțin de cinci minute însă, starea a revenit în forță și am fost nevoit să opresc din nou. Nu știu dacă mă crezi, dar am repetat figura asta, de vreo duzină de ori. Nu îmi venea să cred că mi se întâmplă așa ceva!... Ar fi fost mult mai bine

dacă rugăciunea nu mi-ar fi adus nici o alinare și aș fi fost nevoit să suport starea aceea ca pe o boală comună, care, într-un fel sau altul, trebuie să aibă o finalitate. Dar așa, mi se părea că bunul Dumnezeu se joacă cu mine, ca o pisică cu un amărât de șoricel și, sincer, nu găseam absolut nimic înălțător în asta...:)

Epuizat emoțional, am rămas, în sfârșit, pe partea dreaptă a drumului, hotărât să stau acolo până când ceva sau cineva avea, în sfârșit, să mă ajute. Și cum zăceam eu acolo cu ochii la stradă am văzut la un moment dat, după ce coloana din sensul meu de mers m-a depășit, apropiindu-se o mașinuță care venea din sens opus. Era un Ford Ka negru, ca și al meu, și asta mi-a atras atenția. M-am uitat automat la numărul ei și, incredibil!... am descoperit că avea aproape același număr ca al meu. Numai în loc de 7 era 17!...

Sigur, un Ford Ka negru nu e chiar o mașină extrem de rară în România, dar coincidența asta cu numărul petrecută în acea situație aproape paranormală pentru mine, m-au făcut să iau o decizie spontană, care mi s-a părut și mie absolut infantilă. Am întors și am pornit în sens contrar, pe urmele acelei mașini pereche, pe care o conducea un tânăr, evident, necunoscut. Aveam câteva mașini între mine și el, dar eram absolut hotărât să le depășesc pe toate și să rămân apoi, cu riscul de a mă face de râs, în spatele lui. Am reușit s-o fac, fără nicio problemă, în decurs de vreo zece minute, dar apoi, când m-am liniștit, am realizat într-o fulgerare că, deși mă deplasasem cu mașina o bună bucată, senzația aceea oribilă care mă făcuse de atâtea ori să trag pe dreapta, dispăruse complet.

Așadar, asta fusese simpla soluție, m-am întrebat... Pur și simplu, să schimb sensul de mers?!...

M-am trezit, dintr-o dată, copleșit de acest adevăr neașteptat. Era atât de simplu și, totuși, dacă nu ar fi trecut mașina aceea, nu aș fi acceptat nici în ruptul capului o asemenea idee. În fond, de ce nu era bine să mă întorc acasă? Nu pot decât să bănuiesc, că nu mai aveam nimic special de făcut acolo. În orice caz, odată ce m-am hotărât să vin aici, o pace nespusă mi-a cuprins inima. Nu mi-am mai pus întrebări, nu mi-am mai făcut griji. Apoi mi-am amintit de mămăița și am sunat-o imediat ca să-i povestesc ce mi se întâmplase.

Cam asta e povestea și nu vreau să te mai țin mult acum cu detalii privitoare la felul minunat în care s-au legat toate lucrurile pentru mine de când am ajuns aici. Cei doi prieteni ai mei m-au primit cu brațele deschise, iar vecinii și ajutoarele noastre de la fermă asemenea. Să îți mai spun că m-am simțit mai încântat ca niciodată de reîntâlnirea cu lumea aceea simplă și plină de viață, încă de la intrarea în sat?... :)

Nu mi-a mai rămas decât să-i mulțumesc bunului nostru Tată, pentru îndrumarea și grația Lui. În aceste timpuri de mare tulburare, atunci când cel mai puțin mă așteptam la asta, iată, eu sunt, încă o dată, un om fericit...:)

George n-are decât să facă ce vrea cu apartamentul meu... nu mă mai interesează. Nu e nevoie să-i spui tu, pentru că o să-l caut eu mâine dimineață. Cărțile din biroul meu ia-le însă tu, te rog, și păstrează-le bine. Dacă vremurile care vor veni peste voi, acolo la oraș, vor fi greu de îndurat, o să vă aștept pe amândoi să veniți cu familiile voastre aicea. Te rog

însă, din motivul de care ți-am pomenit mai la începutul scrisorii, să nu-i pomenești încă lui George și nici altcuiva din familie de micile noastre afaceri.

În ce privește mesajele mele mai vechi, despre care îmi scriai mai acum o lună, că ai vrea să fie citite și de alți oameni, îți las mână liberă în ce le privește. Dacă tu crezi că poți să le pui pe net sau să le publici cu ajutorul cuiva, fă cum crezi mai bine. Eu sunt de părere să nu lași, totuși, în text numele noastre originale, pentru că asta nu ar face decât să atragă atenția în mod inutil asupra noastră, dar dacă tu nu vezi nici o problemă aici, e ok și cu mine.

Așa cum ți-am promis mai demult, îți trimit și documentele principale ale „Mișcării pentru Fraternitate”. Foștii mei colegi nu sunt, din păcate, foarte disponibili să se ocupe de proiectul ăsta, pentru că sunt sufocați de probleme profesionale, și iată că nici eu nu pot fi, de aceea, din creierul munților, omul potrivit pentru a-l promova în continuare. De aceea, m-am gândit că n-ar fi rău dacă, de data asta, l-ai prezenta și prietenilor tăi. Am vorbit cu ai mei și ei sunt, deopotrivă, bucuroși să poată preda ștafeta unor tineri bine intenționați și entuziaști.

Dacă vreți să schimbați anumite lucruri, din partea lor, nu e nici o problemă, atâta timp cât se păstrează spiritul acestor texte. Dacă vreți numai să vă inspirați din ele, simțiți-vă liber să o faceți. Noi toți suntem hotărâți să nu punem niciodată copyright pe niște idei despre care credem că ar putea fi de folos oricui...:)

În ce privește comunicarea noastră personală, să nu îți faci niciun fel de griji. De scris pot să-ți scriu cât vreau și de aici, iar, dacă preferi, putem vorbi și direct, pe chat. Doar de sunat o să te sun mai rar, pentru că în sat nu am încă acoperire și sunt nevoit să mă mișc cel puțin 6 km spre oraș ca să mergă treaba. Să-ți mai spun că o să aștept întotdeauna, cu nerăbdare, vești de la tine, Vicul meu?...:) Dacă nu îmi mai găsesc deocamdată locul în lumea voastră, să nu te îndoiești că în inima mea vă voi rămâne totdeauna alături...

În fine, după tot ce s-a spus între noi în discuțiile din primăvara asta, cred că vei fi de acord cu mine că partea cea mai importantă a schimbării nu stă în curățenia și în ordinea mai bună care se pot face în țara noastră. Îți amintești doar parabola Domnului cu demonul care se întoarce în casa curată și măturată, împreună cu alte șapte spirite rele... Un exemplu istoric ar putea fi ce a urmat la noi după începutul plin de promisiuni al perioadei legionare... De aceea, partea cea mai importantă, singura, singura indispensabilă, este sădirea sămânței eterne a iubirii de aproape și de Dumnezeu în neamul acesta orbit și suferind al nostru, Vicule... Casele inimilor noastre nu trebuie nici pentru o clipă să rămână goale!

Pe de altă parte însă, o curățenie trebuie, oricum, făcută și pentru că mizeria care contează nu este la suprafață, ci ascunsă adânc în inimile oamenilor, judecata lumii este inevitabilă. Noi doi avem nu doar ceva cunoaștere a lumii, ci și profețiile, care nu ne îngăduie să uităm de marile încercări ce vor precede cu necesitate a doua venire a Domnului nostru. Oricât de grea vor fi însă acestea, tu să nu uiți că, pe drumul pe care l-ai ales și pe care îl iubești, ai, în permanență, cea mai

întă protecție. Să nu te temi decât de limitele iubirii tale... și
nici de acestea măcar mai mult de o clipă!

Căci dacă ar exista o singură temere fără răspuns, una
singură... la ce ni s-ar mai fi lăsat rugăciunea și toate
promisiunile? :-)

Te îmbrățișez și te iubesc mult, Vicul meu scump

Al tău,

Cristi.

DECLARAȚIA DE FRATERNITATE

1. Recunosc ca adevărat și corect că **orice seamăn al meu este o creație a lui Dumnezeu, ca și mine, și că valoarea vieții mele este egală cu valoarea vieții oricărui seamăn al meu în fața lui Dumnezeu,**
2. Recunosc ca adevărat și corect că, **în afara lui Dumnezeu, nu există nimic mai important pentru om decât viața sa și viața fiecăruia din semenii săi; prin urmare, nici un lucru și nici o cauză nu trebuie pusă mai presus decât viața unui singur om.**
3. Recunosc ca adevărat și corect că **toți oamenii au lăsate de la Dumnezeu drepturi egale** la viață, la hrană, la adăpost, la un mediu natural și sănătos, la educație și informare, la muncă potrivit capacității și competențelor lor, la condiții decente de viață, la protecție în perioada de creștere și în orice perioadă de slăbiciune fizică sau psihică a vieții lor, la libertate de gândire, de alegere, de exprimare și manifestare.

4. Recunosc ca adevărat și corect că **orice atingere a acestor drepturi fundamentale lăsate de Dumnezeu este neavenită și necorespunzătoare demnității umane**, prin urmare, o greșeală, cu excepția cazului în care exprimarea și manifestarea unei persoane afectează drepturile fundamentale ale unuia sau mai multora din semenii acesteia.
5. Recunosc ca adevărat și corect că **nu este demnă de a fi urmată nici o ideologie socială, politică, filozofică sau religioasă care nu recunoaște și nu promovează inviolabilitatea vieții și drepturilor fundamentale ale fiecărei ființe umane**.
6. Recunosc ca adevărat și corect că **toți oamenii sunt frați egali ai mei, demni de a se bucura de respectul și de ajutorul meu** oricând se află într-o situație de dificultate și ajutorarea lor nu implică o prejudiciere a drepturilor fundamentale ale uneia sau mai multor ființe umane.
7. Recunosc ca adevărat și corect că **acel frate al meu care a greșit, afectând drepturile fundamentale ale mele sau ale altora, nu trebuie să primească din partea mea un răspuns similar și nici să fie tratat cu indiferență**, atunci când are nevoie de ajutor.
8. Recunosc ca adevărat și corect că **greșeala unui frate care a adus o atingere gravă a drepturilor fundamentale ale unui alt om trebuie judecată de societate**, dar și că **fratele respectiv nu este totuna cu**

greșeala lui, pe care o poate recunoaște și respinge apoi pentru totdeauna.

9. **Recunosc ca adevărat și corect că fratelui care a greșit trebuie să i se dea șansa de a-și înțelege greșeala și de a se schimba în bine, printr-o educație realizată cu bunățate, înțelegere și răbdare, care nu trebuie să lipsească nici când s-a procedat mai întâi la restrângerea unora din drepturile sale fundamentale și la izolarea sa de societate.**
10. **Recunosc ca adevărat și corect că adevărata putere a omului constă în superioritatea sa morală și aceasta se manifestă în cea mai mare măsură atunci când el poate ierta, din dragoste pentru Dumnezeu, chiar și cea mai gravă greșeală venită din partea aproapelui său.**
11. **Recunosc ca adevărat și corect că egoismul, invidia, lăcomia și dorința de dominație sunt sursele principale ale tuturor relelor care afectează drepturile fundamentale ale oamenilor și că trebuie să mă feresc de ele în orice împrejurare.**
12. **Recunosc ca adevărat și corect că răul nu poate fi schimbat de rău, ci numai de bine și că cele mai eficiente și mai durabile metode de schimbare a lumii sunt cele non-violente, care au darul de a atinge conștiințele și de a dezvolta compasiunea în sufletele oamenilor.**

13. Recunosc ca adevărat și corect că **frica de pedeapsă poate preveni greșeala, însă îl lasă pe om neschimbat și dispus spre greșeală, în vreme ce iubirea de aproape îl transformă, făcându-l cu adevărat bun și îndepărtându-l astfel, în mod permanent, de greșeală.**ⁱ
14. Recunosc ca adevărat și corect că **orice activitate care îi face pe oameni mai egoiști, mai insensibili la nevoile aproapelui lor, este deopotrivă nocivă pentru societate și pentru ei înșiși.**
15. Recunosc ca adevărat și corect că **cea mai importantă educație pe care o poate primi ființa umană este aceea care îl formează pentru a trăi în spiritul iubirii și ajutorării semenilor săi.**
16. Recunosc ca adevărat și corect că **o societate în care oamenii nu învață să trăiască în spiritul iubirii și ajutorării semenilor și care, prin urmare, este condusă de oameni animați de interese străine de acest spirit, este, inevitabil, menită autodistrugerii.**
17. Recunosc ca adevărat și corect că **relațiile dintre indivizi, relațiile dintre comunități și relațiile dintre națiuni trebuie, în conformitate cu ordinea lui Dumnezeu, să fie guvernate de spiritul iubirii și ajutorării reciproce.**
18. Recunosc ca adevărat și corect că **trebuie să mă supun constituției și legilor țării mele și că nu trebuie să fac**

din aderența la principiile declarației de fraternitate un motiv de conflict cu acestea, cu excepția cazului în care prevederile acestora contrazic Declarația Universală a Drepturilor Omului.

- 19. Recunosc ca adevărat și corect că Declarația Universală a Drepturilor Omului nu se află prin nimic în contradicție cu această declarație, că ele sunt în acord și se sprijină reciproc.**
- 20. Sunt hotărât să acționez în conformitate cu ceea ce am recunoscut aici ca adevărat și corect, în toate împrejurările vieții mele de acum înainte. Fie ca măsura în care voi reuși aceasta, să fie o măsură a demnității mele ca om, în fața lui Dumnezeu și a semenilor mei.**

STATUTUL MIȘCĂRII PENTRU FRATERNITATE

MISIUNEA ȘI OBIECTIVELE MIȘCĂRII

Misiunea mișcării este aceea de a contribui la o schimbare morală și spirituală a societății, prin:

- informarea, **educarea** și stimularea oamenilor pentru a acționa și trăi după principiile fraternității și ale iubirii de aproape.
- stimularea **activismului** social și dezvoltarea de comunități bazate pe principiile fraternității și ale iubirii de aproape
- **combaterea** inegalității de șanse, a in justiției sociale, a abuzurilor și discriminărilor de toate felurile, cenzurii și manipulării, proastei creșteri, violenței, corupției și criminalității **prin mijloace non-violente și soluționare constructivă, în spiritul iubirii de aproape.**

VIZIUNEA MIȘCĂRII

Din cauza confuziei de valori și a decăderii morale, societatea noastră este bolnavă la toate nivelele și sub toate aspectele existenței sale.

De aceea, un spirit de iubire și înnoire care își are sursa în Dumnezeu trebuie să se manifeste la toate nivelele și în toate aspectele existenței societății.

Până acum, mulți dintre oamenii de caracter și conștiință au stat ascunși, visând la o viață mai bună pentru ei și familiile lor, mulțumindu-se cu rolul de spectatori timorați la marea desfășurare a răului din această țară.

Astfel, izvoarele lor de viață s-au scurs în pământ, în vreme ce printre noi și în noi, uscăciunea egoismului, a corupției și a lăcomiei au făcut ravagii. E însă timpul ca cei buni să se trezească, să se unească și astfel, să-i atingă și pe cei care sunt indiferenți sau chiar opuși lor în gândire și simțire.

Credința noastră este că valul cel mare al schimbării va porni din inimile celor ce au o iubire încă vie pentru semenii lor și, cu voia și ajutorul bunului Dumnezeu, va trece peste toate obstacolele.

PREMIZELE MIȘCĂRII

Mișcarea pentru fraternitate este o inițiativă morală și socială care își are originea în învățăturile lui Iisus Hristos și care este își găsește validarea în conștiința și în iubirea de aproape a fiecăruia din membrii săi.

Principalele îndrumări creștine care au stat la baza principiilor din declarația de fraternitate și care au folosit la realizarea statutului mișcării sunt următoarele:

„Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.” Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Mat 22:38-40)

***“Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Proorocii.”
(Matei 7:12)***

“Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc.” (Matei 5:44)

“Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu ce judecați judecați, veți fi judecați; și cu ce măsura măsurați, vi se va măsura.” (Matei 7:1-27)

“Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” (Matei 6:14-15)

“Luați seama la voi înșivă! Dacă fratele tău păcătuiește împotriva ta, mustră-l! Și dacă-i pare rău, iartă-l! Și chiar dacă păcătuiește împotriva ta de șapte ori pe zi, și de șapte ori pe zi se întoarce la tine și zice: „Îmi pare rău!” - să-l ierți.” (Luca 17:3-4)

„Orice împărăție dezbinată împotriva ei însăși, este pustiită; și orice cetate sau casă, dezbinată împotriva ei însăși, nu poate dăinui.” (Matei 12:25-37)

***“Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru.”
(Matei 23:11)***

“Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătate: dragostea nu pizmuiește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie, nu se poartă necuviincios, nu caută

folosul său, nu se mânie, nu se gîndește la rău, nu se bucură de neleguire, ci se bucură de adevăr, acoperă totul, crede totul, nădăjduiește totul, suferă totul. Dragostea nu va pieri niciodată.” (Corinteni 13)

Deși inițiatorii mișcării sunt creștini, mișcarea este deschisă tuturor persoanelor care descoperă un acord de conștiință, simțire și rațiune cu principiile și statutul său, fără nici o impunere cu privire la credința acestora.

În cazul acelor care, deși se află într-un asemenea acord, nu cred într-un Dumnezeu, sub orice formă ar fi Acesta, aflat la originea tuturor valorilor umane fundamentale, ei sunt liberi să decidă asupra adeziunii lor la mișcare. Ea rămâne posibilă chiar dacă în rolul lui Dumnezeu, aceștia concep a fi natura sau ordinea fundamentală a lucrurilor.

Declarația de fraternitate poate fi, de asemenea, înțeleasă ca o completare a articolului 1 al Declarației Universale a Drepturilor Omului: ***“Toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și în drepturi. Ele sunt înzestrate cu rațiune și conștiință și trebuie să se comporte unele față de altele în spiritul fraternității.”***

ORGANIZAREA ȘI FUNCȚIONAREA MIȘCĂRII (primă propunere)

- a) Mișcarea nu are personalitate juridică și nu este o instituție formal constituită. Ea nu există decât ca produs al gândirii și acțiunilor oamenilor care aderă la declarația de fraternitate și la prezentul statut.
- b) Orice persoană în vârstă de cel puțin 14 ani, indiferent de cetățenie, naționalitate, rasă, sex, religie, opțiune politică și orice altă diferențiere posibilă, poate fi, în mod oficial, un membru al mișcării dacă își recunoaște public adeziunea la declarația de fraternitate și la prezentul statut. Aceasta se face prin înscrierea pe site-ul oficial al mișcării.
- c) Adeziunea la declarația de fraternitate, fără adeziunea la prezentul statut nu îi conferă persoanei calitatea oficială de membru al mișcării.
- d) Mișcarea nu are conducători, ci numai promotori și îndrumători, aceia care sunt mai activi beneficiind de recunoașterea naturală a celor mai mulți și, astfel, de o sferă de influență educativă mai mare.
- e) Simpla apartenență declarată la mișcare a unei persoane nu poate garanta respectarea (neîncălcarea) și urmarea principiilor mișcării. În schimb, numai respectarea și urmarea principiilor mișcării poate demonstra o reală apartenență la mișcare a membrilor declarați ai acesteia.

- f) Orice membru al mișcării care respectă principiile recunoscute în declarația de fraternitate poate să se manifeste ca atare, în relația cu presa și autoritățile statului.
- g) Mișcarea nu are activitate financiară, eventuala circulație a resurselor fiind strict informală, pe bază de încredere și responsabilitate, atât între indivizi, cât și între grupuri. Această circulație nu poate servi decât unor scopuri circumscrise principiilor mișcări, care sunt prezentate în declarația de fraternitate.
- h) Niciunul dintre membrii activi ai mișcării nu este îndreptățit să primească vreo recompensă materială pentru activitatea sa în slujba mișcării.
- i) Deciziile privind activitățile din cadrul mișcării sunt ale indivizilor, respectiv grupurilor care se vor forma în cadrul mișcării sau care vor adera la aceasta. Nimeni nu este îndreptățit să ia decizii pentru o altă persoană sau grup de persoane din cadrul mișcării și, cu atât mai puțin, în numele mișcării.
- j) Fiecare grup trebuie să funcționeze în conformitate cu principiile din declarația de fraternitate, prin urmare să poată lua decizii și acționa în bună înțelegere, fără a fi nevoie de desemnarea unui lider căruia să i se dea puterea de a hotărâ în numele grupului.

- k) Pot exista însă lideri informali ai mișcării, la nivel general sau la nivelul grupurilor care aderă la aceasta. Aceștia pot se pot remarca printre promotorii și îndrumătorii care au demonstrat o reală apartenență la mișcare și un activism deosebit în slujba acesteia. Cu toate acestea, ei nu pot acționa decât ca moderatori sau consilieri în cadrul adunărilor în care se iau hotărâri comune prin vot egal.
- l) Mișcarea nu este o instituție și nu se află în competiție cu niciuna din instituțiile religioase, sociale sau politice ale statului. Membrii mișcării își pot exprima liber opiniile religioase, spirituale, filozofice, sociale sau politice, având însă grijă ca aceasta să nu ducă la conflicte și scindări contrare principiilor fraternității.
- m) Neînțelegerile, ca și greșelile venite din partea membrilor mișcării trebuie tratate în acord cu principiile din declarația de fraternitate. Limbajul obscen și agresivitatea verbală vor descalifica însă automat intervențiile membrilor în spațiul public.
- n) În orice activitate realizată în cadrul mișcării, membrii acesteia nu trebuie să piardă din vedere misiunea mișcării.
- o) Mișcarea nu poate fi circumscrisă nici unei instituții, dar principiile din declarația de fraternitate pot fi recunoscute, urmate și promovate de orice instituție, ca și de orice grup sau individ, în parte.

- p) Orice membru poate propune o modificare la declarația de fraternitate și la actualul statut, însă ea trebuie să fie aprobată prin votul a mai mult de jumătate din membrii mișcării, cu ocazia unei adunări generale care se va desfășura anual și va fi anunțată și gestionată de administratorii site-ului oficial al mișcării.
- q) Site-ul oficial al mișcării este administrat după realizarea sa de către inițiatorii mișcării timp de cel puțin un an de zile. Apoi, sarcina aceasta poate fi cedată de acestora altor membrii ai mișcării prin libera decizie a acestora sau prin decizia a cel puțin jumătate din membrii mișcării, dacă se propune această schimbare cu ocazia adunării generale anuale.
- r) Site-ul oficial al mișcării va cuprinde, pe lângă declarația și statul mișcării, direcțiile principale de acțiune ale mișcării. Orice modificare a acestora se poate propune și aproba cu voturile a mai mult de jumătate din membrii mișcării la adunarea generală anuală.
- s) Membrii mișcări pot realize site-uri individuale sau de grup pe tema mișcării care să prezinte declarația de fraternitate, statutul mișcării, resurse sau activități locale ale mișcării, dar nu un al doilea site oficial al mișcării.
- t) Site-urile individuale sau de grup pe tema mișcării pot cuprinde și alte direcții de acțiune, după libera alegere

a autorilor acestora, cu condiția ca ele să se afle în acord cu principiile din declarația de fraternitate. Aceasta este o recomandare a inițiatorilor mișcării, care nu vor proceda însă la acțiuni de control și cenzură a acestor site-uri.

- u) Contribuțiile apreciate de administratorii site-ului oficial al mișcării ca fiind de interes general, vor apărea pe site; un alt mijloc de prezentare al contribuțiilor poate fi forumul mișcării. Site-urile locale ale membrilor mișcării pot cuprinde multe alte contribuții, care nu pot apărea pe site-ul oficial, pentru a nu-l încărca foarte mult, ceea ce ar face foarte dificilă consultarea sa. Legături către toate site-urile locale ale mișcării vor apărea pe site-ul oficial, atunci când administratorii acestuia vor fi înștiințați de existența lor.
- v) Misiunea mișcării fiind una educativă și suportivă la nivelul întregii societăți, este de cea mai mare importanță ca principiile sale extrase din învățătura creștină să se afle la baza deciziilor membrilor acesteia, și nu voința particulară a unuia sau mai multora dintre aceștia. Pentru a-și atinge scopurile, mișcarea trebuie să rămână descentralizată și să nu fie niciodată identificată cu o persoană în sine. Astfel, fiind o creație a omului, ea nu va putea fi niciodată mai presus de viața și voința liberă a oricărui om, care este o creație a lui Dumnezeu. (punctul 2 al Declarației de Fraternitate)

Mișcarea pentru Fraternitate

Manifestul de participare al Mișcării de Fraternitate la REVOLUȚIA GLOBALĂ

OCTOMBRIE 2011

În ultimele două sute de ani, foarte mulți oameni din lumea întreagă și-au sacrificat viața, iar nenumărați alții și-au dăruit energia, timpul și gândurile, pentru ca noi să putem trăi într-o lume liberă, în care drepturile fundamentale ale omului, acelea pe care propria sa conștiință le recunoaște, să fie respectate.

Noi avem imensul privilegiu de a fi prima generație care poate vorbi liber, care se poate solidariza pentru orice cauză pe care o consideră bună, care are un acces la informare cu totul de neimaginat pentru toate generațiile dinaintea noastră.

Prin urmare, am văzut și am aflat destul cât să înțelegem clar următoarele fapte, care au deopotrivă valoare din perspectiva istoriei și a timpurilor pe care le trăim:

- **Sistemul în care trăim este condus la cel mai înalt nivel și în cea mai mare parte, de oameni egoiști**, care nu sunt interesați să servească interesele semenilor, ci numai propriile interese, și aceasta, oricât de mare ar fi prețul plătit de popoare.
- Cei mai mulți dintre oamenii care s-au îmbogățit foarte mult au recurs la mari compromisuri morale, astfel încât **îmbogățirea acestora nu a fost altceva decât un furt suficient de bine mascat** de convenții, norme și ideologii complicate, care au fost inventate cu scopul acesta.
- **Aproape toate mijloacele și resursele care ar fi trebuit să fie proprietatea echitabil distribuită a oamenilor care au muncit pentru familiile, comunitățile și națiile lor, au fost confiscate** de cei care s-au folosit de ideologii politice, economice și religioase, dar mai ales, de lipsa lor de conștiință, pentru a le folosi în interes propriu, și aceasta în toate marile orânduirile pe care le-a cunoscut până acum societatea umană.
- Drept consecință a celor de dinainte, **toți oamenii care mor de foame sau de bolile sărăciei într-o lume în care alții trăiesc în lux, acumulând averi ce depășesc de sute, mii sau zeci de mii de ori nevoile lor, sunt, de fapt, uciși de aceia, cu complicitatea celor pasivi**, celor care, fără să fie nici foarte bogați, nici foarte săraci, dar înțelegând ce se întâmplă, aleg să susțină acest sistem nedrept de funcționare socială.
- Mijloacele de mass-media, educația școlară și universitară în domeniile social, economic și politic,

cuceririle tehnologice, instituțiile politico-economice ale statelor, mare parte din instituțiile religioase, **au fost și sunt folosite în continuare pentru a perpetua sistemul nedrept în care trăim și a menține puterea în mâinile conducătorilor acestuia.** Umanitatea este, în cea mai mare parte a ei, ținta unor procese masive de dezinformare și manipulare psihologică care sunt subordonate acestor scopuri.

- Persoane cu caractere și ideologii asemănătoare lui Hitler, Stalin, Pol Pot sau oricărui alt mare dictator se află și s-au aflat întotdeauna printre noi. **Numai sănătatea organismului social poate face însă ca marii răufăcători să nu aibă putere și să nu se impună în mod tragic asupra semenilor lor, conducându-i inevitabil spre catastrofă.** Asemenea organismului fizic, și cel social se poate însă deteriora până la un nivel la care imunitatea sa să permită instalarea celor mai distructive patologii sociale. Această deteriorare înseamnă o slăbire fizică, prin sărăcirea, îmbolnăvirea sau dispariția bruscă unui mare număr de oameni, dar în primul rând, o slăbire morală și spirituală, prin amplificarea egoismului celor mai mulți membrii ai societății, slăbirea valorilor morale, distrugerea solidarității, a spiritului comunitar și național, prin exacerbară sentimentelor de teamă, resentiment, invidie și ură în relațiile dintre oameni.
- **În vremuri de criză spirituală, morală și materială la care se ajunge prin slăbirea dramatică a organismului social, masele largi de oameni sunt manipulate de cei ce dețin puterea financiară și politică a lumii** pe toate căile, pentru a nu se solidariza pentru cauze comune, pentru a nu se sprijini reciproc, pentru a nu promova soluții care să ducă la o schimbare radicală a sistemului nedrept în care trăiesc.

- **Ne îndreptăm neîncetat spre o formă globală de control și dominație absolută a ființelor umane,** cu mult mai periculoasă decât toate formele de control și dominație pe care le-a cunoscut vreodată umanitatea. Mai periculoasă, nu doar pentru că zona de influență a celor ce dețin puterea este efectiv întreaga planetă, ci și pentru că mijloacele tehnologice de control, oprimare și distrugere aflate la dispoziția acestora au atins un grad de eficiență devastatoare, care amenință supraviețuirea întregii umanități.
- **Țara noastră constituie un exemplu tragic de degradare spirituală, morală și, în cele din urmă, materială a organismului social,** deja foarte slăbit după decenii de existență în sistemul comunist care a afectat în foarte mare măsură spiritul comunitar și valorile fundamentale de conștiință și credință ale populației. După mai bine de două decenii de capitalism oligarhic aservit intereselor corporatiste, bancare și mafiote, după jefuirea sau distrugerea celor mai multe din bunurile și mijloacele de producție care puteau asigura autosusținerea poporului român, ne confruntăm cu o criză morală, socială și economică fără egal în istoria noastră. România se află pe unul dintre ultimele locuri în Europa la capitolul sănătate, economie, asistență socială, speranță de viață, abandon școlar, pe primul loc la mortalitate infantilă, abandonul copiilor, rata avorturilor, alcoolism, fumat, emigrație clandestină, boli grave, gradul de igienizare a locuințelor, ș.a.m.d. Spiritul corupției, al micuni și înșelăciunii, face ravagii în rândul populației, nici una din instituțiile statului și aproape nici una din întreprinderile private nefiind la adăpost de influența acestuia. Foarte mulți oameni profită de orice formă de autoritate cu care sunt investiți pentru a exploata în mod egoist și nelegitim pe aproapele lor. Numărul bisericilor și averile celor bogați și puternici au crescut

continuu, în vreme ce numărul școlilor și spitalelor, numărul locurilor de muncă, calitatea educației, nivelul de trai și nivelul moral al populației au scăzut dramatic.

- Deteriorarea stării spirituale și materiale a poporului român este pusă de conducătorii acesteia pe seama greșelilor politice ale predecesorilor lor, situației internaționale sau chiar caracterului „deficitar” al nației noastre, iar **soluția care ne e oferită în continuare este îndatorarea cu prețul sacrificării până la capăt a resurselor și instituțiilor care mai aparțin încă poporului și statului român, în condițiile continuării procesului de pauperizare a tuturor categoriilor defavorizate, fără nici o perspectivă pozitivă asupra șanselor pe care le mai avem pentru a supraviețui în condiții decente în România.**
- Deși conducătorii politici și economici ai țării noastre, ca și cei ai altor state, poartă cea mai mare responsabilitate pentru starea în care a ajuns organismul social în care activează, în condițiile accesului liber la informare și a recunoașterii dreptului de manifestare liberă într-un stat democratic, fiecare persoană adultă, cu mintea întreagă și cu o minimă educație, are partea sa de responsabilitate. Astfel, foarte mulți dintre semenii noștri care se consideră **victimele unui sistem nedrept, sunt, de fapt, complici sau chiar autori ai acestuia.**

*Toate acestea fiind spuse, noi, cetățeni liberi ai
acestei țări libere și ai lumii,*

declaram că:

Am hotărât să nu ne mai temem, să nu ne mai complacem în lașitate și egoism, să nu mai fim autori sau complici ai răului din noi, de lângă noi și din întreaga lume, ci să luptăm cu ajutorul lui Dumnezeu pentru a-i lua răului toată puterea asupra noastră, asupra celor de lângă noi și asupra lumii întregi. Nu suntem împotriva anumitor oameni sau instituții, ci împotriva atitudinilor și faptelor greșite care ne afectează pe toți și care pot să ne facă deopotrivă, să ne pierdem sufletele: bogați fiind, din cauza lăcomiei și a dorinței de putere, săraci fiind, din cauza abrutizării și a viciilor disperării.

Am hotărât să nu mai adresăm cuvinte urâte, să nu mai invidiem, să nu mai înșelăm, să nu mai mințim, să nu mai furăm și să nu mai exploatăm pe nici unul din semenii noștri.

Am hotărât să nu mai ignorăm suferința nedreaptă a bătrânilor, părinților și a copiilor săraci, prostituția și manipularea tinerilor și a femeilor, abrutizarea bărbaților care își compensează neputințele prin vicii sau activități ilegale.

Am hotărât să nu ne mai preocupăm de confortul nostru personal, să nu ne mai pierdem timpul cu jocuri care amețesc mintea și cu distracții ce ne anesteziază inima, în timp ce lumea întreagă se zbate în pragul dezastrului.

Am hotărât să nu mai susținem în niciun fel oameni care promit pentru că nu-i nimic mai ușor decât să promiți, care reprezintă un partid, pentru că acceptă toate compromisurile morale pe care le pretind stăpânii partidului, care aleg să vândă ultimele bunuri și valori ale acestei țări, numai pentru a avea parte de beneficii personale, care ne manipulează pentru a ne face mai egoiști, mai senzuali, mai orgolioși și mai dezbinați, care aleg să își păstreze și să-și sporească averile nesimțite, pe seama celor mulți, care suferă și mor în sărăcie.

Am hotărât să susținem oameni care au aceeași poziție morală ca noi și, în special, pe aceia care sprijină următoarele inițiative (sau altele cu aceeași natură, care sunt îndreptate spre însănătoșirea organismului social al țării noastre):

- realizarea unui sistem fiabil de acces gratuit și imediat la lege pentru orice cetățean, la nivel central, local și în mediul virtual;
- reducerea pe cât posibil a procedurilor birocratice în toate instituțiile statului și revenirea treptată la un limbaj cât mai simplu și accesibil cetățeanului simplu în relația sa cu acestea;
- realizarea unui sistem de reprezentare civilă a populației, la nivel de comunitate, care să aibă drept de influență și veto asupra tuturor deciziilor politice, economice sau juridice locale care afectează membrii comunității, în acord cu legislația în vigoare;
- eliminarea treptată a tuturor posibilităților de a acumula venituri prin speculații financiare, atât la nivel individual, cât și organizațional;
- validarea legislativă a posibilității de a schimba un conducător în orice instituție de stat sau privată, o dată la fiecare șase luni, prin votul secret și egal al tuturor colegilor săi (subordonați și superiori) și imediat, atunci când o majoritate convenită dintre aceștia cer această schimbare; soluționarea schimbării prin alegerea unuia dintre subordonații acestuia, al cărui loc urmează să fie ocupat de cel demis din funcția de conducere;
- realizarea unor programe prioritare de dezvoltare economică îndreptate spre autosusținerea energetică și alimentară a comunităților, spre acoperirea necesarului de locuri de muncă, de

locuințe și asigurarea unei vieți decente tuturor membrilor comunităților, îndeosebi prin împrumuturi cu dobândă redusă și scutiri de taxe acordate micilor întreprinzători și grupurilor, asociațiilor sau cooperațiilor de mici întreprinzători;

- încurajarea dezvoltării comunităților prin găsirea și implementarea de soluții locale de într-ajutorare reciprocă, în cadrul acestora;
- excluderea taxării de orice fel a pensiilor și ajutoarelor sociale, în paralel cu stabilirea unui sistem de impozitare progresivă care să ajungă până la 90% în cazul marilor averi;
- implementarea pe scală largă a inovațiilor și invențiilor, în special a celor românești, în special din domeniul energiilor nepoluante și a optimizării energetice, a materialelor și tehnologiei nepoluante, al medicinei convenționale și neconvenționale și facilitarea accesului tuturor comunităților la acestea;
- refacerea fondului forestier al țării și ecologizarea tuturor localităților, în funcție de gradul de poluare al acestora;
- asigurarea accesului egal la educația obligatorie al tuturor copiilor țării; dezvoltarea unor programe școlare mai simple, cu aplicație în viața reală, care să pretindă implicarea permanentă, deopotrivă intelectuală, afectivă și practică a elevilor; ocuparea unei părți a programei cu educația în spiritul fraternității și implicarea în aceasta a tuturor profesorilor și părinților;
- asigurarea accesului egal la servicii medicale de bază pentru toți cetățenii țării, retribuirea

corespunzătoare a medicilor și eliminarea fenomenului de corupție din sistemul sanitar;

- combaterea corupției și infracționalității prin educație pentru fraternitate și educație religioasă, prin oferirea de modele și de ajutoare concrete în direcția integrării în comunitate;
- implementarea educației pentru fraternitate în toate zonele organismului social și menținerea raportării acesteia la învățătura lui Iisus Hristos, care îi stă la bază;
- aplicarea principiilor fraternității atât în politica internă, cât și cea externă a țării; susținerea necesității de a menține și respecta suveranitatea națională a țării noastre și a tuturor statelor lumii și întărirea datoriei morale de a nu ne implica în conflicte armate de pe poziția agresorului sau aliatului acestuia, indiferent de justificarea politică a acestora.

Prin toate aceste hotărâri ale noastre și altele care le vor urma, intenționăm să ajutăm la crearea unei țări și, implicit, unei lumi mai bune, compuse din comunități care să nu fie guvernate de ideologii partinice, ci de iubirea de aproape și de Dumnezeu. Suntem convinși că fără această iubire, nu poate apare nici o schimbare bună pentru oameni, însă cu ea și din ea, se vor produce cu ușurință, toate schimbările de care avem nevoie.

MANIFESTUL DE PRINCIPII AL MIȘCĂRII PENTRU FRATERNITATE

FEBRUARIE 2012

Adresăm tuturor fraților noștri români care realizează momentul de maximă gravitate prin care trece țara noastră, apelul de a contribui la schimbarea fundamentală a societății noastre, pentru binele întregului popor, în conformitate cu **Declarația Universală a Drepturilor Omului** și cu **principiul fundamental al solidarității și fraternității între oameni**.

Suntem conștienți că în perioada postrevoluționară, țara noastră a fost prădată de oameni fără conștiință, că agricultura, industria și comerțul au fost aproape în întregime distruse, că aproape tot ce aparținea de drept poporului nostru, a ajuns în mâinile unui grup de oligarhi și a sistemului

corporatist și financiar internațional. Suntem conștienți că în prezent se fac mari eforturi pentru a înstrăina și ultimele resurse naturale ale țării noastre, împreună cu ultimele companii strategice care mai aparțin statului român. Suntem conștienți că spirala datoriilor în care a fost târât în mod artificial statul român ne-a condus la transformarea sa într-o colonie a FMI, asemenea multor alte state înaintea noastră, cu consecințe dramatice pentru nivelul de trai și speranța de viață a poporului nostru.

Suntem conștienți că procesul de globalizare în care am fost implicați, implică deprivarea de suveranitate și de identitate națională a României, restrângerea autonomiei și a libertăților individuale a cetățenilor săi. Suntem conștienți că răspândirea extraordinară a corupției în toate sferele societății, distrugerea sistemului de învățământ și a celui medical, afectarea tuturor sistemelor prin care statul asigură protecția socială, epuizarea masivă a resurselor naturale și a mediului, au fost tolerate și chiar încurajate de oameni care au reprezentat și reprezintă cele mai înalte autorități ale statului.

Suntem conștienți că suntem, deopotrivă, responsabili de tot ceea ce s-a întâmplat în țara noastră și că numai o **profundă revoluție morală**, care să difuzeze în toate straturile și în toate structurile societății, ne poate salva.

Prin urmare, susținem mai înainte de toate crearea unui organism civil de cetățeni care să formeze o **ADUNARE CONSTITUANTĂ**, al cărei scop să fie **rescrierea urgentă a Constituției României** (după modelul islandez) și susținem următoarele **PRINCIPII FUNDAMENTALE** aflate în acord cu **Declarația Fundamentală a Drepturilor Omului**, pe care le

dorim reflectate în viitoarea Constituție și în viața socială, politică și economică a națiunii noastre.

1. PRINCIPIUL FUNDAMENTAL AL SOLIDARITĂȚII ȘI FRATERNITĂȚII

Acesta își găsește reflectarea în faptul că, în toate împrejurările vieții sociale, inclusiv în domeniul politic și economic, **drepturile și libertățile fundamentale ale fiecărei persoane sunt egale cu ale tuturor celorlalți** și, în consecință, orice afectare a acestora în cazul uneia sau mai multe persoane crează o **datorie morală de reacție solidară din partea statului român și a oricărui cetățean capabil să ajute**. Aplicarea reală a acestui principiu va conduce la redistribuirea averilor ilicite, va înlătura privatizările abuzive ale resurselor și sectoarelor strategice ale țării, va contribui la eliminarea corupției și speculei sub orice formă, la înlocuirea competiției cu cooperarea, atât în zona economicului, cât și cea a politicului, va conduce la crearea unor noi forme economice controlate de angajați, bazate pe solidaritate, reciprocitate și încredere. O altă consecință directă a aplicării acestui principiu va fi faptul că serviciile publice: educația, sănătatea, justiția, cercetarea și serviciile sociale vor fi plătite exclusiv din bugetul statului și vor fi administrate de profesioniști în domeniile respective.

2. PRINCIPIUL FUNDAMENTAL AL DEMOCRAȚIEI REALE

Acesta implică, în primul rând, realizarea cadrului politic și economic necesar pentru ca poporul să poată participa la conducerea țării, fie prin **referendum spontan**, fie prin **inițiativă legislativă**, fie prin

organisme civile neretribuite cu rol de control asupra Parlamentului, Guvernului, Băncii Naționale și Justiției. Astfel, fiecare cetățean care este afectat de anumite legi sau decizii în viața sa personală, socială sau profesională, trebuie să aibă posibilitatea (direct sau prin reprezentanții săi din aceste organisme civile) de a participa la elaborarea lor. Punerea în practică a acestui principiu implică, de asemenea, stabilirea unor **legi de alegere și schimbare democratică a liderilor**, care să asigure existența, în permanență, a unor lideri competenți și reprezentativi, în toate instituțiile statului, organizațiile profit (cu capital majoritar românesc), organizațiile nonprofit și organizațiile civile neretribuite. Astfel, schimbările de lideri trebuie să se producă nu doar periodic, ci și spontan, în condiții majore de necorespondere cu statutul moral și responsabilitățile funcției. De asemeni, aplicarea principiului implică și abilitarea cetățenilor în a evalua dacă organizațiile de orice fel (inclusiv economice) existente la nivel local își îndeplinesc **rolul lor social** față de comunitate și a lua hotărâri în consecință.

3. PRINCIPIUL FUNDAMENTAL AL LIDERILOR CARE SERVEȘC

Se referă la promovarea în toate sferele societății a unui **profil de lider** al cărui scop nu este puterea și câștigul personal sau de grup, ci binele exclusiv al celor pe care îi conduce și al întregii societăți. Integritatea morală, compasiunea și solidaritatea, modestia, lipsa de interes pentru aspectul material al funcției, disponibilitatea de a conduce prin consultare, mediere

și consens trebuie să fie aspecte de bază ale acestui profil.

4. PRINCIPIUL FUNDAMENTAL AL FACILITĂRII PARTICIPĂRII POPORULUI LA GUVERNARE

Acest principiu se referă, pe de o parte, la **simplificarea treptată a sistemului legislativ și economic** și la **publicarea sa actualizată și gratuită** în mediul online și la nivelul organelor administrative locale, în așa fel încât majoritatea cetățenilor să poată înțelege și urmări informațiile care au impact asupra vieții lor și să-și poată forma opinii personale despre ele. Pe altă parte, principiu se referă la realizarea unor **forme obligatorii de educare civică a cetățenilor**, începând de la școală și terminând cu mediul profesional, care să îi familiarizeze cu sistemul legislativ, economic și posibilitățile de participare la viața socială și politică a țării. În fine, pentru implementarea principiului, toate comunitățile trebuie să dispună **de cadrul normativ și de mijloacele tehnice necesare asigurării participării** permanente a membrilor săi la viața politică, socială și economică a țării.

5. PRINCIPIUL FUNDAMENTAL AL NON-VIOLENȚEI

Principiul acesta derivă din principiul fundamental al solidarității și fraternității și se referă la faptul că, în toate împrejurările vieții în care violența nu se impune ca o soluție ultimă într-o situație de legitimă apărare, membrii societății sunt datori moral să se abțină de la orice formă de violență fizică, verbală sau psihologică,

directă sau indirectă. Acest principiu se impune a fi **promovat nu doar prin legi, cât și prin educație permanentă**, în toate sferile de viață ale societății. El trebuie să primeze **atât în relațiile interne, cât și cele externe ale statului român**.

6. PRINCIPIUL FUNDAMENTAL AL PRIORITĂȚII TEMELOR DE INTERES NAȚIONAL

Între toate acțiunile autorităților statului, ale organismelor de control civil și ale cetățenilor e necesar să aibă prioritate cele care tratează **teme de interes național**: apărarea, drepturile fundamentale ale omului, conservarea și refacerea mediului, sănătatea, educația, protecția socială.

7. PRINCIPIUL FUNDAMENTAL AL PROTECȚIEI ȘI PROMOVĂRII VALORILOR NAȚIONALE

Protecția și promovarea **valorilor morale fundamentale, deopotrivă cu valorile istorice, culturale, științifice, valorile de tradiție și credință, ca și a personalităților de mare valoare socială și spirituală** crează identitate națională și unitate. Este foarte important ca susținerea reală a acestor valori, atât de către statul român, cât și de societatea civilă, să pună treptat capăt îndelungatei diseminări a non-valorilor, subculturii și manipulării virtuale care au potențat egoismul, pasivitatea, lupta pentru putere, corupția, imoralitatea, mai ales în rândul celor mai tinere generații, cu consecințe catastrofale la nivelul întregii societăți.

CUPRINS

Mămăița noastră	7
Primăvara de afară și primăvara dinăuntru	12
Pe cine cauți cu iubirea ta?	15
Problema răului	20
Suntem atacați din toate părțile!	31
O societate mai bună	40
Rădăcinile letargiei noastre	48
Partea noastră de complicitate	60
Adevărata libertate	69
A te iubi pe tine însuși	78
Marile măști ale iubirii de sine	85
Micile măști ale iubirii de sine	104
Liderul providențial și liderul umil	114
New-Age-ul și creștinii călduți	129
New-Age-ul și marea purificare planetară	137
Cine îl mai caută pe Dumnezeu?	148

Viața în rugăciune	164
Fatricidul și Noua Ordine Mondială	170
Între fraternitate și sclavie	179
Între fraternitate și sclavie (continuare).....	193
Între fraternitate și sclavie (continuare la continuare).....	204
5 minute!	213
Re: 5 minute!	217
Re: Re: 5 minute!	219

Documentele Mișcării pentru Fraternitate:

DECLARAȚIA DE FRATERNITATE	226
Statutul Mișcării pentru Fraternitate	231
Manifestul de participare al Mișcării de Fraternitate Revoluția Globală	240
Manifestul de Principii al Mișcării pentru Fraternitate	249